Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2024. gada 4. oktobrī*

Satura rādītājs

I. Atbilstošās tiesību normas . . . 6

A. Direktīva 2014/59/ES . . . 6

B. VNM regula . . . 7

C. Regulatīvo tehnisko standartu projekts . . . 21

II. Tiesvedības priekšvēsture . . . 21

A. *Banco Popular* ekonomiskais stāvoklis 2016. un 2017. gadā . . . 21

B. Noregulējuma procedūras norise . . . 23

C. Strīdīgā noregulējuma shēma . . . 25

D. Fakti pēc strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas . . . 27

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums . . . 28

A. Tiesvedība Vispārējā tiesā . . . 28

B. Pārsūdzētais spriedums . . . 29

IV. Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā . . . 29

V. Par apelācijas sūdzību . . . 30

A. Ievada apsvērumi . . . 30

B. Par otrā pamata piekto daļu, kas attiecas uz VNM regulas 90. panta, kā arī Hartas 17., 41. un 52. panta, lasot tos kopsakarā ar ECPAK pirmā papildprotokola 1. pantu, pārkāpumu, un šī pamata sesto daļu, kas attiecas uz LESD 296. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi . . . 31

* Tiesvedības valoda – spāņu.

1. Par otrā pamata piekto daļu . . . 31

a) Lietas dalībnieku argumenti . . . 31

b) Tiesas vērtējums . . . 32

2. Par otrā pamata sesto daļu . . . 35

a) Lietas dalībnieku argumenti . . . 35

b) Tiesas vērtējums . . . 36

1) Par pieņemamību . . . 36

2) Par lietas būtību . . . 38

i) Par strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojumu . . . 39

ii) Par Lēmuma 2017/1246 pamatojumu . . . 40

C. Par pirmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta pārkāpumu . . . 41

1. Lietas dalībnieku argumenti . . . 41

2. Tiesas vērtējums . . . 42

a) Par pieņemamību . . . 42

b) Par lietas būtību . . . 43

D. Par pirmā pamata otro daļu, kas attiecas uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta pārkāpumu . . . 44

1. Lietas dalībnieku argumenti . . . 44

2. Tiesas vērtējums . . . 46

E. Par pirmā pamata trešo daļu, kas attiecas uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta pārkāpumu . . . 48

1. Lietas dalībnieku argumenti . . . 48

2. Tiesas vērtējums . . . 49

F. Par otrā pamata pirmo līdz ceturto daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta pārkāpumu 51

1. Par otrā pamata pirmo daļu . . . 52

a) Lietas dalībnieku argumenti . . . 52

b) Tiesas vērtējums . . . 53

1) Par pirmo iebildumu 53

2) Par otro iebildumu 54

3) Par trešo iebildumu 55

4) Par ceturto iebildumu 56

5) Par piekto iebildumu 56

2. Par otrā pamata otro daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta 5. punkta pārkāpumu 57

a) Lietas dalībnieku argumenti 57

b) Tiesas vērtējums 57

1) Par pieņemamību 57

2) Par lietas būtību 58

3. Par otrā pamata trešo daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta 7. un 9. punkta pārkāpumu 59

a) Lietas dalībnieku argumenti 59

b) Tiesas vērtējums 59

4. Par otrā pamata ceturto daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta 10. un 11. punkta pārkāpumu 60

a) Lietas dalībnieku argumenti 60

b) Tiesas vērtējums 61

G. Par trešo pamatu, kas attiecas uz prasījumu atlīdzināt zaudējumus saistībā ar strīdīgās noregulējuma shēmas un Lēmuma 2017/1246 atcelšanu 61

H. Par ceturtā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz konfidencialitātes pienākuma neievērošanu 62

1. Lietas dalībnieku argumenti 62

2. Tiesas vērtējums 64

a) Par pirmo līdz trešo iebildumu, kas attiecas uz konfidencialitātes pienākuma neievērošanu 64

b) Par ceturto iebildumu, kas attiecas uz iespējamu iekšējās informācijas noplūdi 67

c) Par ceturtā pamata pirmās daļas piekto līdz astoto iebildumu 67

I. Par ceturtā pamata otro daļu, kas attiecas uz cēloņsakarības esamību 68

J. Par ceturtā pamata trešo daļu, kas attiecas uz prasījumu atlīdzināt zaudējumus 69

Par tiesāšanās izdevumiem 69

Apelācija – Ekonomikas un monetārā politika – Banku savienība – Regula (ES) Nr. 806/2014 – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Noregulējuma procedūra, kas piemērojama gadījumā, ja vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga – Noregulējuma shēmas pieņemšana attiecībā uz *Banco Popular Español SA* – 14. pants – Noregulējuma mērķi – 18. panta 1. punkts – Nosacījumi, kas piemērojami noregulējuma shēmas pieņemšanai – Vienotās noregulējuma valdes (VNV) un Eiropas Komisijas pienākumi – 20. pants – Vērtējumi noregulējuma mērķiem – Prasības – 88.–91. pants – Konfidencialitātes pienākums – Tiesības piekļūt lietas materiāliem – Paziņojumi presē

Lietā C-541/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 11. augustā iesnieguši

Araceli García Fernández, ar dzīvesvietu Viljanuevā de la Kanjadā [*Villanueva de la Cañada*] (Spānija),

Faustino González Parra, ar dzīvesvietu Palmā de Maljorkā [*Palma de Mallorca*] (Spānija),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, ar dzīvesvietu Seviljā [*Sevilla*] (Spānija),

Juan Antonio Galán Alcázar, ar dzīvesvietu Konsuegrā [*Consuegra*] (Spānija),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, ar dzīvesvietu Madridē (Spānija),

Macon, SA, Barselona (Spānija),

Marta Espejel García, ar dzīvesvietu Viljanuevā de la Kanjadā (Spānija),

Memphis Investments Ltd, Roudtauna [*Road Town*] (Britu Virdžīnu salas),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, ar dzīvesvietu Madridē (Spānija),

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, ar dzīvesvietu Madridē (Spānija),

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, ar dzīvesvietu Salasā de los Infantesā [*Salas de los Infantes*] (Spānija),

María Rosario Mari Juan Domingo, ar dzīvesvietu Salasā de los Infantesā (Spānija),

ko pārstāv *S. Cajal Martín*, *B.M. Cremades Roman*, *J. López Useros*, un *P. Marrodán Lázaro*, *abogados*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

pārējie lietas dalībnieki:

Eleveté Invest Group, SL, Madride (Spānija),

Antonio Bail Cajal, ar dzīvesvietu Sankugatā del Valjēsā [*Sant Cugat del Vallés*] (Spānija),

Carlos Sobrini Marín, ar dzīvesvietu Madridē (Spānija),

Edificios 1326 de l'Hospitalet, SL, Ospitaleta de Ljobregata [*Hospitalet de Llobregat*] (Spānija),

Juan José Homs Tapias, ar dzīvesvietu Manresā [*Manresa*] (Spānija),

Anna María Torras Giro, ar dzīvesvietu Manresā (Spānija),

Marbore 2000, SL, Ospitaleta de Ljobregata (Spānija),

Tristán González del Valle, ar dzīvesvietu Madridē (Spānija),

prasītāji pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Flynn*, *P. Němečková*, *A. Nijenhuis*, *A. Steiblytė* un *D. Triantafyllou*, pārstāvji, kam palīdz *A. Manzaneque Valverde* un *J. Rivas Andrés*, *abogados*,

Vienotā noregulējuma valde (VNV), ko pārstāv *H. Ehlers*, *M. S. Fernández Rupérez*, *A. R. Lapresta Bienz* un *J. Rius Riu*, pārstāvji, kam palīdz *F. B. Fernández de Trocóniz Robles*, *abogado*, *B. Meyring* un *S. Schelo*, *Rechtsanwälte*,

atbildētājas pirmajā instancē,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *L. Aguilera Ruiz* un *J. Ruiz Sánchez*, pārstāvji,

Banco Santander, SA, Santandera [*Santander*] (Spānija), ko pārstāv *J. Remón Peñalver*, *J.M. Rodríguez Cárcamo*, *A.M. Rodríguez Conde* un *D. Sarmiento Ramírez-Escudero*, *abogados*,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], A. Kumins [*A. Kumin*] un I. Ziemele,

ģenerāladvokāte: T. Čapeta [*T. Ćapeta*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2024. gada 14. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Araceli García Fernández*, *Faustino González Parra*, *Fernando Luis Treviño de Las Cuevas*, *Juan Antonio Galán Alcázar*, *Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera*, *Macon SA*, *Marta Espejel García*, *Memphis Investments Ltd*, *Pedro Alcántara de la Herrán Matorras*, *Pedro José de Jesús Benito Trebbau López*, *Pedro Regalado Cuadrado Martínez* un *María Rosario Mari Juan Domingo* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 1. jūnija spriedumu *Eleveté Invest Group* u.c./Komisija un VNV (T-523/17, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2022:313), ar kuru tā noraidīja to prasību, pirmkārt, atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) izpildsesijas 2017. gada 7. jūnija Lēmumu SRB/EES/2017/08 par *Banco Popular Español SA* noregulējuma shēmas pieņemšanu (turpmāk tekstā – "strīdīgā noregulējuma shēma") un Komisijas Lēmumu (ES) 2017/1246 (2017. gada 7. jūnijs), ar ko apstiprina *Banco Popular Español S.A*. noregulējuma shēmu (OV 2017, L 178, 15. lpp., un labojums OV 2017, L 320, 31. lpp.), otrkārt, atlīdzināt zaudējumus, kas tiem esot nodarīti šo lēmumu dēļ, un, treškārt, atzīt provizorisko vērtējumu par spēkā neesošu un saņemt kompensāciju.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Direktīva 2014/59/ES

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 36. panta "Vērtēšana noregulējuma vajadzībām" 14.–16. punktā ir paredzēts, ka Eiropas Banku iestāde (EBI) izstrādā regulatīvu tehnisko standartu projektu, lai precizētu kritērijus un nosacījumus, kādos tiek veikts tās iestādes vai vienības vērtējums, kurai var tikt piemērota noregulējuma darbība. Šajā tiesību normā ir noteikts, ka EBI šos tehnisko standartu projektus iesniedz Eiropas Komisijai, kurai ir pilnvaras tos pieņemt saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Banku iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV 2010, L 331, 12. lpp.), 10.–14. pantu.

3 Šīs direktīvas 38. un 39. pants reglamentē to, kā valstu noregulējuma iestādes piemēro uzņēmuma pārdošanas instrumentu. Minētās direktīvas 39. pantā "Uzņēmuma pārdošanas instruments – procedūras prasības" ir noteikts:

"1. Ievērojot šā panta 3. punktu, noregulējuma iestāde, piemērojot kādai iestādei vai 1. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētai vienībai uzņēmuma pārdošanas instrumentu, tirgo vai veic nepieciešamos pasākumus minētās iestādes aktīvu, tiesību, saistību, akciju vai citu īpašumtiesību instrumentu tirgošanai, kurus noregulējuma iestāde ir iecerējusi pārvest. Portfeļos apvienotas tiesības, aktīvus un saistības var tirgot atsevišķi.

2. Neskarot [Eiropas] Savienības valsts atbalsta regulējumu, 1. punktā minēto tirgošanu attiecīgā gadījumā veic saskaņā ar šādiem kritērijiem:

a) tā ir iespējami pārredzama un nerada maldinošu priekšstatu par iestādes aktīviem, tiesībām, saistībām, akcijām vai citiem īpašumtiesību instrumentiem, ko noregulējuma iestāde iecerējusi pārvest, tajā ņem vērā konkrētos apstākļus un jo īpaši nepieciešamību saglabāt finanšu stabilitāti;

b) to veicot, nedrīkst piemērot nepamatoti labvēlīgu vai diskriminējošu attieksmi pret iespējamiem pircējiem;

c) tajā nav interešu konfliktu;

d) tajā nepiešķir netaisnīgas priekšrocības iespējamam pircējam;

e) tajā ņem vērā nepieciešamību ātri veikt noregulējumu;

f) tās mērķis ir panākt maksimālu pārdošanas cenu attiecīgajām akcijām vai citiem īpašumtiesību instrumentiem, aktīviem, tiesībām vai saistībām.

Ievērojot pirmās daļas b) apakšpunktu, šajā punktā noteiktie principi nekavē noregulējuma iestādi izteikt piedāvājumus iespējamiem pircējiem.

[..].

3. Noregulējuma iestāde var piemērot uzņēmuma pārdošanas instrumentu, neievērojot 1. punktā izklāstītās tirgošanas prasības, ja tā konstatē, ka šo prasību ievērošana varētu apdraudēt viena vai vairāku noregulējuma mērķu sasniegšanu, un jo īpaši tad, ja pastāv šādi nosacījumi:

a) tā uzskata, ka noregulējamās iestādes maksātnespēja vai iespējamā maksātnespēja rada vai palielina būtiskus draudus finanšu stabilitātei; un

b) tā uzskata, ka prasību ievērošana varētu mazināt uzņēmuma pārdošanas instrumenta efektivitāti šo draudu pārvarēšanā vai 31. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētā noregulējuma mērķa sasniegšanā.

[..]”

B. VNM regula

4 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu

noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VNM regula"), 7., 13.–15., 24., 26., 52., 53., 58., 89. un 116. apsvērums ir izteikts šādā redakcijā:

"(7) Lai izveidotu banku savienību, ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2013 [(2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.),] izveidotajam vienot[ajam] uzraudzības mehānismam (VUM) pirmkārt jānodrošina, ka Savienības politika attiecībā uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību tiek īstenota konsekventi un efektīvi, ka finanšu pakalpojumus reglamentējošo vienoto noteikumu kopumu kredītiestādēm eurozonas dalībvalstīs un tajās dalībvalstīs, kas nav eurozonas dalībvalstis un kas izvēlas piedalīties VUM [..], piemēro vienādi un ka šīm kredītiestādēm piemēro augstākās kvalitātes uzraudzību.

[..]

(13) Lai atjaunotu uzticēšanos banku sektoram, Eiropas Centrālā banka (ECB) patlaban veic visu tieši uzraudzīto banku bilances vispusīgu novērtējumu. Šādam novērtējumam būtu jānodrošina visām iesaistītajām pusēm tas, ka bankas, kas iestājas VUM un līdz ar to ietilpst [Vienotā noregulējuma mehānisma (VNM)] darbības jomā, ir pamatos stabilas un uzticamas.

(14) Pēc VUM izveides ar [Regulu (ES) Nr. 1024/2013], ievērojot kuru bankas iesaistītajās dalībvalstīs uzrauga vai nu centralizēti, proti, ECB, vai VUM satvarā, proti, valstu kompetentās iestādes, pastāv neatbilstība starp šādu banku uzraudzību, ko veic Savienība, un šādām bankām piemērojamu režīmu valstu noregulējuma procedūrās, ievērojot [Direktīvu 2014/59]; šo neatbilstību novērsīs, izveidojot VNM.

(15) Šo regulu piemēro tikai bankām, kuru piederības jurisdikcijas uzraudzības iestāde ir ECB vai attiecīgā valsts kompetentā iestāde dalībvalstīs, kuru naudas vienība ir euro, vai dalībvalstīs, kuru naudas vienība nav euro un kuras ir izveidojušas ciešu sadarbību saskaņā ar 7. pantu [Regulā Nr. 1024/2013]. Regulas darbības joma ir saistīta ar [Regulas Nr. 1024/2013] piemērošanas jomu. Patiešām, paturot prātā VUM piešķirto uzraudzības uzdevumu un noregulējuma darbības nozīmīgo savstarpējās saistības pakāpi, centralizētas uzraudzības sistēmas izveidei, kura darbojas saskaņā ar [LESD] 127. panta 6. punktu, ir būtiska nozīme noregulējuma saskaņošanā iesaistītajās dalībvalstīs. Tas, ka [Regulas Nr. 1024/2013] darbības jomā ietilpstošās iestādes ir pakļautas VUM īstenotajai uzraudzībai, ir īpaša pazīme, saskaņā ar kuru tās tiek objektīvi nostādītas atšķirīgā situācijā [noregulējuma mērķiem]. Ir jāpieņem pasākumi, lai izveidotu VNM visām dalībvalstīm, kas piedalās VUM, ar mērķi atvieglot iekšējā tirgus pienācīgu un stabilu darbību.

[..]

(24) Ņemot vērā to, ka noregulējuma politiku var pieņemt tikai Savienības iestādes un ka ikvienas konkrētās noregulējuma shēmas pieņemšanā tiek atstāta zināma rīcības brīvība, ir jāparedz atbilstoša [Eiropas Savienības] Padomes un Komisijas iesaistīšanās, jo tās ir iestādes, kas saskaņā ar LESD 291. pantu var izmantot īstenošanas pilnvaras. Ar Valdes pieņemtajiem noregulējuma lēmumiem saistīto rīcības brīvības aspektu novērtēšana būtu jāveic Komisijai. Ņemot vērā noregulējuma lēmumu būtisko ietekmi uz dalībvalstu finansiālo stabilitāti un Savienību kopumā, kā arī uz dalībvalstu fiskālo suverenitāti, ir

svarīgi, lai īstenošanas pilnvaras pieņemt atsevišķus ar noregulējumu saistītus lēmumus tiktu uzticētas Padomei. Tādēļ Padomei pēc Komisijas ierosinājuma būtu efektīvi jāpārbauda Valdes veiktais sabiedrības interešu pastāvēšanas izvērtējums un jāizvērtē jebkādas būtiskas izmaiņas [Vienotā noregulējuma fonda (turpmāk tekstā – "Fonds")] līdzekļu summā, ko paredzēts izmantot konkrētai noregulējuma darbībai. Turklāt Komisija būtu jāpilnvaro pieņemt deleģētos aktos, lai precizētu kritērijus vai nosacījumus, kuri Valdei jāņem vērā tās dažādo pilnvaru īstenošanā. Šādai noregulējuma uzdevumu uzticēšanai nekādā gadījumā nevajadzētu apgrūtināt finanšu pakalpojumu iekšējā tirgus darbību. Tādēļ EBI būtu jāsaglabā sava loma un visas pašreizējās pilnvaras un uzdevumi, proti, tai būtu jāpilnveido un jāveicina visām dalībvalstīm piemērojamo Savienības tiesību aktu konsekventa piemērošana un jāsekmē uzraudzības prakses konverģence visā Savienībā.

[..]

(26) ECB kā uzraudzības iestādei VUM satvarā un Valdei būtu jāspēj novērtēt to, vai kredītiestāde kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga un vai ir pamatotas izredzes, ka jebkāda alternatīva privātā sektora vai uzraudzības darbība pieņemamā laikposmā novērstu tās maksātnespēju. Valdei, ja tā uzskata, ka ir apmierināti visi noregulējuma sākšanai nepieciešamie nosacījumi, būtu jāpieņem noregulējuma shēma. Ar noregulējuma shēmas pieņemšanu saistītā procedūra, kurā ir iesaistīta Komisija un Padome, pastiprina nepieciešamo Valdes darbības neatkarību, vienlaikus ievērojot principu, saskaņā ar kuru pilnvaras tiek deleģētas aģentūrām, kā to interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa [..].

[..]

(52) VNM pamatā vajadzētu būt [Regulas Nr. 1024/2013] un [Direktīvas 2014/59] sistēmai. Tādēļ Valdei vajadzētu būt pilnvarotai iejaukties agrīnā posmā, kad sāk pasliktināties vienības finansiālā situācija vai maksātspēja. Informācija, ko Valde šajā posmā saņem no valstu noregulējuma iestādēm vai ECB, ir noderīga, lai pieņemtu lēmumu par darbību, ko tā varētu veikt ar mērķi sagatavoties attiecīgās vienības noregulējumam.

(53) Lai vajadzības gadījumā nodrošinātu ātru noregulējuma darbību, Valdei sadarbībā ar ECB vai ar attiecīgo valsts kompetento iestādi būtu cieši jāuzrauga attiecīgo vienību situācija un šo vienību atbilstība jebkuram saistībā ar tām veiktajam agrīnas intervences pasākumam. Nosakot, vai privātā sektora darbība pieņemamā laikposmā varētu novērst vienības kļūšanu par maksātnespējīgu, attiecīgajai iestādei būtu jāņem vērā saskaņā ar kompetentās iestādes noteiktu grafiku veikto agrīnas intervences pasākumu lietderīgums.

[..]

(58) Vienības, kas kļūst maksātnespējīga, likvidācija saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru varētu apdraudēt finanšu stabilitāti, pārtraukt būtisku pakalpojumu sniegšanu un ietekmēt noguldītāju aizsardzību. Šādā gadījumā noregulējuma instrumentu piemērošana ir sabiedrības interesēs. Tādēļ noregulējuma mērķiem vajadzētu būt šādiem: nodrošināt būtisku pakalpojumu sniegšanas nepārtrauktību, saglabāt finanšu sistēmas stabilitāti, mazināt stimulus nepiesardzīgai rīcībai, līdz minimumam samazinot paļaušanos uz finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem, kuru sniedz vienībām, kas kļūst maksātnespējīgas, un aizsargāt noguldītājus.

[..]

(89) Lai palielinātu VNM lietderīgumu, Valdei jebkurā gadījumā būtu cieši jāsadarbojas ar EBI. [..] Turklāt Valdei būtu cieši jāsadarbojas ar ECB un pārējām iestādēm, kam ir piešķirtas pilnvaras uzraudzīt vienības VUM satvarā, jo īpaši attiecībā uz grupām, kuras ir pakļautas ECB konsolidētajai uzraudzībai. Lai efektīvi pārvaldītu banku, kas kļūst maksātnespējīgas, noregulējuma procesu, Valdei visos noregulējuma procesa posmos būtu jāsadarbojas ar valstu noregulējuma iestādēm. Līdz ar to sadarbība ar pēdējām ir nepieciešama ne tikai, lai īstenotu Valdes pieņemtos noregulējuma lēmumus, bet arī pirms jebkura noregulējuma lēmuma pieņemšanas, noregulējuma plānošanas posmā un agrīnas intervences posmā. Valdei vajadzētu būt spējīgai sadarboties ar attiecīgajām noregulējuma iestādēm, kā arī ar [..] mehānismiem, ar kuru palīdzību finansē tiešu vai netiešu finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem.

[...]

(116) Par noregulējuma darbībām būtu pienācīgi jāziņo un, ievērojot nedaudzos šajā regulā paredzētos izņēmumus, tie būtu jādara zināmi atklātībai. Tomēr, tā kā informācija, ko Valde, valstu noregulējuma iestādes un to profesionālie padomdevēji iegūst noregulējuma laikā, var būt sensitīva, pirms noregulējuma lēmuma publiskošanas šai informācijai būtu jāpiemēro dienesta noslēpuma prasības. Ir jāņem vērā tas, ka informācijai par noregulējuma plānu saturu un sīkāku izklāstu, kā arī par šo plānu izvērtēšanas rezultātiem var būt tālejoša ietekme, jo īpaši uz attiecīgajiem uzņēmumiem. Jebkāda informācija, ko sniedz attiecībā uz lēmumu pirms tā pieņemšanas – vai nu par noregulējuma nosacījumu izpildi, vai par konkrēta instrumenta vai darbības izmantošanu noregulējuma laikā –, ir uzskatāma par tādu, kas ietekmē attiecīgās darbības skartās sabiedriskās un privātās intereses. Tomēr pat informācijai par to, ka Valde un valstu noregulējuma iestādes pārbauda konkrētu vienību, varētu būt negatīva ietekme uz attiecīgo vienību. Tādēļ ir jānodrošina tas, ka pastāv atbilstoši mehānismi šādas informācijas, piemēram, noregulējuma plānu satura un detaļu un jebkādu šajā sakarībā veiktu izvērtēšanu rezultātu, konfidencialitātes saglabāšanai."

5 Saskaņā ar VNM regulas 5. panta 2 panta otro daļu VNV tāpat kā Padome un Komisija ievēro, pirmkārt, saistošus regulatīvos un īstenošanas tehniskos standartus, kurus izstrādājusi EBI un pieņēmusi Komisija saskaņā ar Regulu Nr. 1093/2010, kā arī, otrkārt, pamatnostādnes un ieteikumus, ko EBI izdevusi saskaņā ar minēto regulu.

6 Šīs regulas 14. pantā "Noregulējuma mērķi" ir noteikts:

"1. Rīkojoties saskaņā ar 18. pantā minēto noregulējuma procedūru, Valde, Padome, Komisija un, attiecīgā gadījumā, valstu noregulējuma iestādes, īstenojot savus attiecīgos pienākumus, ņem vērā noregulējuma mērķus un izvēlas tos noregulējuma instrumentus un noregulējuma pilnvaras, ar ko, pēc to ieskatiem, vislabāk sasniedzami noregulējuma mērķi, kas ir būtiski konkrētajā gadījumā.

2. Šā panta 1. punktā minētie noregulējuma mērķi ir šādi:

a) garantēt kritiski svarīgo funkciju nepārtrauktību;

b) izvairīties no ievērojami negatīvas ietekmes uz finanšu stabilitāti, jo īpaši novērst kaitīgas ietekmes izplatīšanos, tostarp tirgus infrastruktūrās, un uzturēt tirgus disciplīnu;

c) aizsargāt publiskā sektora līdzekļus, maksimāli samazinot paļaušanos uz ārkārtas finansiālo atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem;

d) aizsargāt noguldītājus, uz kuriem attiecas [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīva 2014/49/ES [(2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.)], un ieguldītājus, uz kuriem attiecas [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīva 97/9/EK (1997. gada 3. marts) par ieguldītāju kompensācijas sistēmām (OV 1997, L 84, 22. lpp., īpašais izdevums latviešu valodā: nodaļa 06, sējums 002, 311.–320. lpp.)];

e) aizsargāt klientu finanšu līdzekļus un klientu aktīvus.

Tiecoties panākt pirmajā daļā minētos mērķus, Valde, Padome, Komisija un, attiecīgā gadījumā, valstu noregulējuma iestādes cenšas maksimāli samazināt noregulējuma izmaksas un neiznīcināt vērtību, ja vien tas nav nepieciešams noregulējuma mērķu sasniegšanai.

3. Ievērojot dažādus šīs regulas noteikumus, noregulējuma mērķi ir vienlīdz nozīmīgi, un tos līdzsvaro atbilstīgi katra konkrētā gadījuma būtībai un apstākļiem."

7 Minētās regulas 15. panta "Vispārējie noregulējuma principi" 1. punktā ir paredzēts:

"Rīkojoties saskaņā ar 18. pantā minēto noregulējuma procedūru, Valde, Padome, Komisija un, attiecīgā gadījumā, valstu noregulējuma iestādes veic visus piemērotos pasākumus, lai nodrošinātu, ka noregulējuma darbība tiek īstenota saskaņā ar šādiem principiem:

a) zaudējumus pirmie sedz noregulējamās iestādes akcionāri;

[..]."

8 Šīs pašas regulas 18. pantā "Noregulējuma procedūra" ir noteikts:

"1. Valde pieņem noregulējuma shēmu saskaņā ar 6. punktu attiecībā uz 7. panta 2. punktā minētajām vienībām un grupām, kā arī, ja ir izpildīti nosacījumi minēto punktu piemērošanai, 7. panta 4. punkta b) apakšpunktā un 5. punktā minētajām vienībām un grupām, tikai tad, ja pēc paziņojuma saņemšanas saskaņā ar šā punkta ceturto daļu vai pēc savas iniciatīvas tā savā izpildsesijā novērtē, ka ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga;

b) ņemot vērā laika resursus un citus būtiskus apstākļus, nepastāv pamatotas izredzes, ka alternatīvi privātā sektora pasākumi, tostarp institucionālās aizsardzības shēmas pasākumi, kas īstenoti attiecībā uz vienību, vai uzraudzītāja darbība, tostarp agrīnas intervences pasākumi vai attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšana vai konvertācija saskaņā ar 21. pantu, pieņemamā termiņā novērstu vienības maksātnespēju;

c) noregulējuma darbība ir vajadzīga sabiedrības interesēs, ievērojot šā panta 5. punktu.

Pirmās daļas a) apakšpunktā minētā nosacījuma pastāvēšanu novērtē ECB, iepriekš apspriežoties ar Valdi. Valde izpildsesijā var izdarīt šādu novērtējumu tikai pēc tam, kad ir informējusi ECB par savu nodomu, un tikai tad, ja ECB trīs kalendāro dienu laikā pēc minētās informācijas saņemšanas

šādu konstatējumu neizdara. ECB nekavējoties sniedz Valdei visu attiecīgo informāciju, ko Valde pieprasa novērtējuma izdarīšanas vajadzībām.

Ja ECB novērtē, ka attiecībā uz pirmajā daļā minētu vienību vai grupu ir izpildīts šā punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minētais nosacījums, tā šo novērtējumu nekavējoties paziņo Komisijai un Valdei.

Pirmās daļas b) apakšpunktā minētā nosacījuma novērtēšanu veic Valde savā izpildsesijā vai – attiecīgā gadījumā – valstu noregulējuma iestādes ciešā sadarbībā ar ECB. Arī ECB var informēt Valdi vai attiecīgo valstu noregulējuma iestādes par to, ka tā uzskata, ka ir izpildīts minētajā apakšpunktā noteiktais nosacījums.

2. Neskarot gadījumus, kad ECB ir nolēmusi pati nepastarpināti saskaņā ar [Regulas Nr. 1024/2013] 6. panta 5. punkta b) apakšpunktu veikt uzdevumus, kas saistīti ar kredītiestāžu uzraudzību, gadījumā, kad tā saņēmusi paziņojumu saskaņā ar 1. punktu vai ja Valde plāno pēc savas iniciatīvas saskaņā ar 1. punktu veikt novērtējumu shēmu attiecībā uz 7. panta 3. punktā minētu vienību vai grupu, Valde savu novērtējumu nekavējoties paziņo ECB.

[..]

4. Piemērojot šā panta 1. punkta a) apakšpunktu, tiek uzskatīts, ka vienība kļūst maksātnespējīga vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja tā atbilst vienam vai vairākiem turpmāk minētajiem nosacījumiem:

a) vienība pārkāpj prasības atļaujas atjaunošanai vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka iestāde tuvākajā laikā pārkāps prasības atļaujas atjaunošanai tā, ka tas attaisnotu ECB lēmumu atsaukt atļauju, piemēram, tāpēc, ka iestādei ir radušies vai varētu rasties zaudējumi, kuru rezultātā tiks iztērēts viss tās pašu kapitāls vai ievērojama tā daļa;

b) vienības aktīvi ir mazāki par tās saistībām vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka vienības aktīvi tuvākajā laikā būs mazāki par tās saistībām;

c) vienība nespēj samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka vienība tuvākajā laikā nespēs samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā;

d) ir nepieciešams ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem – izņemot gadījumus, kad, lai novērstu nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts ekonomikā un saglabātu finanšu stabilitāti, ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem izpaužas kādā no turpmāk minētajiem veidiem [..].

[..]

5. Piemērojot šā panta 1. punkta c) apakšpunktu, uzskatāms, ka noregulējuma darbība ir sabiedrības interesēs, ja tā ir vajadzīga, lai sasniegtu vienu vai vairākus [14]. pantā minētos noregulējuma mērķus un ir samērīga ar šiem mērķiem, un ja, veicot vienības likvidāciju saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru, minētie noregulējuma mērķi netiktu sasniegti tādā pašā mērā.

6. Ja 1. punktā noteiktie nosacījumi ir izpildīti, Valde pieņem noregulējuma shēmu. Noregulējuma shēma:

a) uzsāk vienības noregulējuma procedūru;

b) nosaka 22. panta 2. punktā minēto noregulējuma instrumentu piemērošanu noregulējamai iestādei, jo īpaši izslēgšanu no iekšējās rekapitalizācijas piemērošanas saskaņā ar 27. panta 5. un 14. punktu;

c) nosaka Fonda izmantojumu noregulējuma darbības atbalstam saskaņā ar 76. pantu un saskaņā ar Komisijas lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 19. pantu.

7. Tiklīdz Valde pieņēmusi noregulējuma shēmu, tā to nekavējoties nosūta Komisijai.

Komisija 24 stundu laikā no brīža, kad Valde tai nosūtījusi noregulējuma shēmu, vai nu apstiprina noregulējuma shēmu, vai iebilst pret noregulējuma shēmas diskrecionāriem aspektiem gadījumos, uz kuriem neattiecas šā punkta trešā daļa.

Komisija 12 stundu laikā no brīža, kad Valde tai nosūtījusi noregulējuma shēmu, var ierosināt Padomei:

a) iebilst pret noregulējuma shēmu, iebildumu pamatojot ar to, ka Valdes pieņemtā noregulējuma shēma neatbilst 1. punkta c) apakšpunktā minētajam sabiedrības interešu kritērijam;

b) apstiprināt Valdes pieņemtajā noregulējuma shēmā norādīto apmēru, kādā paredzēts izmantot Fonda līdzekļus, vai iebilst pret būtiskām minētās summas izmaiņām.

[..]

8. Ja Padome iebilst pret iestādes noregulējuma procedūras uzsākšanu, pamatojot savu iebildumu ar to, ka nav izpildīts 1. punkta c) apakšpunktā minētais sabiedrības interešu kritērijs, attiecīgo vienību organizēti likvidē saskaņā ar piemērojamiem valsts tiesību aktiem.

9. Valde nodrošina, ka attiecīgās valstu noregulējuma iestādes veic nepieciešamās noregulējuma darbības noregulējuma shēmas īstenošanai. Noregulējuma shēmu adresē attiecīgajām valstu noregulējuma iestādēm, un tajā iekļauj norādījumus šīm iestādēm, kuras veic visus nepieciešamos pasākumus, lai īstenotu to saskaņā ar 29. pantu, īstenojot noregulējuma pilnvaras. Ja tiek sniegts valsts atbalsts vai fonda atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem, Valde rīkojas saskaņā ar Komisijas pieņemto lēmumu par minēto atbalstu no publiskā sektora līdzekļiem.

10. Komisijai ir pilnvaras iegūt no Valdes jebkādu informāciju, ko tā uzskata par būtisku savu pienākumu izpildei, pamatojoties uz šo regulu. Valdei ir pilnvaras saskaņā ar šīs sadaļas 5. nodaļu iegūt no jebkuras personas informāciju, kas tai ir nepieciešama, lai sagatavotu noregulējuma darbību un pieņemtu par to lēmumu, tostarp noregulējuma plānos sniegtās informācijas atjauninājumus un papildinājumus."

9 VNM regulas 19. pantā "Valsts atbalsts un Fonda atbalsts" ir paredzēts:

"1. Ja noregulējuma darbība ietver valsts atbalsta piešķiršanu, ievērojot LESD 107. panta 1. punktu, vai Fonda atbalstu saskaņā ar šā panta 3. punktu, noregulējuma shēmas pieņemšana,

kā paredzēts šīs regulas 18. panta 6. punktā, notiek tikai tad, kad Komisija ir pieņēmusi pozitīvu vai ar nosacījumiem saistītu lēmumu par to, ka šāda atbalsta izmantošana ir saderīga ar iekšējo tirgu.

[..]

3. Ja Valdes ierosinātā noregulējuma darbība paredz Fonda izmantošanu, Valde paziņo Komisijai par Fonda ierosināto izmantojumu. Valdes paziņojumā ir visa vajadzīgā informācija, lai Komisija varētu veikt novērtējumu saskaņā ar šo punktu.

[..]"

10 Šīs regulas 20. pantā "Vērtēšana noregulējuma nolūkā" ir noteikts:

"1. Pirms Valde lemj par noregulējuma darbības veikšanu vai attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaru īstenošanu, tā nodrošina 2. pantā minētas vienības aktīvu un saistību objektīvu, piesardzīgu un reālistisku vērtējumu, ko veic persona, kas ir neatkarīga no jebkādām publiskām iestādēm, tostarp no Valdes un valsts noregulējuma iestādes, un no attiecīgās vienības.

2. Ievērojot 15. punktu, ja ir izpildītas visas 1. un 4. līdz 9. punktā izklāstītās prasības, vērtējumu uzskata par galīgu.

3. Ja neatkarīgs vērtējums saskaņā ar 1. punktu nav iespējams, Valde saskaņā ar šā panta 10. punktu var veikt 2. pantā minētās vienības aktīvu un saistību provizorisku vērtējumu.

4. Vērtēšanas mērķis ir noteikt 2. pantā minētās vienības, kas atbilst 16. un 18. pantā minētajiem noregulējuma nosacījumiem, aktīvu un saistību vērtību.

5. Vērtēšanas nolūki ir:

a) gūt informāciju, lai konstatētu, vai ir izpildīti noregulējuma nosacījumi vai kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas nosacījumi;

b) ja noregulējuma nosacījumi ir izpildīti, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par piemēroto noregulējuma darbību, ko veikt attiecībā uz 2. pantā minēto vienību;

c) ja tiek piemērotas pilnvaras norakstīt vai konvertēt attiecīgos kapitāla instrumentus, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par īpašumtiesību instrumentu anulēšanas vai struktūras izmaiņu apmēru un par attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas apmēru;

d) ja tiek piemērots iekšējās rekapitalizācijas instruments, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par atbilstīgo saistību norakstīšanas vai konvertācijas apmēru;

e) ja tiek piemērots pagaidu iestādes instruments vai aktīvu nodalīšanas instruments, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par pārvedamiem aktīviem, tiesībām, saistībām vai īpašumtiesību instrumentiem un lēmumu par atlīdzības apmēru, kuru paredzēts izmaksāt noregulējamajai iestādei, vai attiecīgā gadījumā īpašumtiesību instrumentu īpašniekiem;

f) ja tiek piemērots uzņēmuma pārdošanas instruments, gūt informāciju, lai pieņemtu lēmumu par pārvedamiem aktīviem, tiesībām, saistībām vai īpašumtiesību instrumentiem un vairotu noregulējuma iestādes izpratni par to, ko, piemērojot 24. panta 2. punkta b) apakšpunktu, nozīmē komerciāli nosacījumi;

g) visos gadījumos nodrošināt to, lai brīdī, kad tiek piemēroti noregulējuma instrumenti vai īstenotas pilnvaras norakstīt vai konvertēt attiecīgos kapitāla instrumentus, tiktu pilnībā atzīti visi 2. pantā minētās vienības aktīvu zaudējumi.

6. Neskarot Savienības valsts atbalsta regulējumu, vērtējums attiecīgā gadījumā pamatojas uz piesardzīgiem pieņēmumiem, tostarp attiecībā uz saistību neizpildes rādītājiem un zaudējumu līmeni. Vērtējumā netiek izdarīts pieņēmums, ka 2. pantā minētajai vienībai nākotnē varētu tikt sniegts jebkāds ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem, centrālās bankas ārkārtas likviditātes palīdzība vai centrālās bankas likviditātes palīdzība ar nestandarta nosacījumiem [..].

7. Vērtējumu papildina ar šādu informāciju, kas reģistrēta 2. pantā minētās vienības grāmatvedības datu uzskaitē un dokumentācijā:

a) atjaunināta bilance un pārskats par 2. pantā minētās vienības finansiālo stāvokli;

b) aktīvu analīze un aktīvu grāmatvedības vērtības novērtējums;

c) saraksts ar nenokārtotajām bilances un ārpusbilances saistībām, kas uzrādītas 2. pantā minētās vienības grāmatvedības datu uzskaitē un dokumentācijā, ar norādi uz attiecīgajiem kredītiem un atbilstīgi 17. pantā minētajai prasījumu apmierināšanas secībai.

[..]

9. Neskarot 15. panta 1. punkta g) apakšpunktu, vērtējumā norāda kreditoru apakšiedalījumu kategorijās atbilstīgi 17. pantā minētajai prasījumu apmierināšanas secībai un novērtē, kāds režīms katrai akcionāru un kreditoru kategorijai varētu tikt piemērots, ja 2. pantā minēto vienību likvidētu saskaņā ar parasto maksātnespējas procedūru. Minētais novērtējums neskar 15. panta 1. punkta g) apakšpunktā minētā principa piemērošanu.

[..]

10. Ja situācijas steidzamības dēļ vai nu nav iespējams izpildīt 7. un 9. punkta prasības, vai piemēro 3. punktu, veic provizorisku vērtējumu. Provizoriskais vērtējums atbilst 4. punkta prasībām un, ciktāl tas konkrētajos apstākļos ir praktiski iespējams, 1., 7. un 9. punkta prasībām.

Pirmajā daļā minētajā provizoriskajā vērtējumā ar atbilstīgu pamatojumu iekļauj rezerves papildu zaudējumiem.

11. Vērtējumu, kas neatbilst visām 1. un 4. līdz 9. punktā izklāstītajām prasībām, uzskata par provizorisku vērtējumu līdz brīdim, kamēr 1. punktā minētā neatkarīga persona ir veikusi novērtējumu, kas pilnībā atbilst visām šajos punktos noteiktajām prasībām. Minēto *ex post* galīgo vērtējumu veic, cik drīz vien iespējams. To var veikt atsevišķi no 16., 17. un 18. punktā minētā vērtējuma vai vienlaikus ar to, un abus vērtējumus var veikt viena un tā pati neatkarīgā persona, taču tie ir divi atsevišķi vērtējumi.

Ex post galīgā vērtējuma nolūki ir:

a) nodrošināt to, ka 2. pantā minētās vienības grāmatvedības dokumentos tiek atzīti visi attiecīgās vienības aktīvu zaudējumi;

b) gūt informāciju lēmuma pieņemšanas vajadzībām saskaņā ar šā panta 12. punktu par kreditoru prasījumu atjaunošanu vai par izmaksātās atlīdzības vērtības palielināšanu.

12. Ja *ex post* galīgajā vērtējumā 2. pantā minētās vienības neto aktīvu vērtības aplēse ir augstāka nekā 2. pantā minētās vienības neto aktīvu vērtības aplēse provizoriskajā vērtējumā, tad Valde var pieprasīt valsts noregulējuma iestādei:

a) īstenot pilnvaras palielināt saskaņā ar iekšējās rekapitalizācijas instrumentu norakstīto kreditoru vai attiecīgo kapitāla instrumentu īpašnieku [..] prasījumu vērtību;

b) dot norādījumus pagaidu iestādei vai aktīvu pārvaldības struktūrai veikt turpmākus atlīdzības maksājumus noregulējamai iestādei attiecībā uz aktīviem, tiesībām vai saistībām, vai attiecīgā gadījumā īpašumtiesību instrumentu īpašniekiem attiecībā uz minētajiem īpašumtiesību instrumentiem.

13. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta provizorisks vērtējums, kas izdarīts saskaņā ar 10. un 11. punktu, der par pamatu tam, lai Valde lemtu par noregulējuma darbībām, tostarp dodot norādījumus valsts noregulējuma iestādēm pārņemt kontroli pār iestādi, kura kļūst maksātnespējīga, vai par attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertēšanas pilnvaru īstenošanu.

[..]

15. Vērtējums ir Valdes lēmuma par noregulējuma instrumenta piemērošanu vai par noregulējuma pilnvaru īstenošanu vai lēmuma par kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertēšanas pilnvaru īstenošanu neatņemama sastāvdaļa. Uz pašu vērtējumu neattiecas atsevišķas pārsūdzības tiesības tiesā, bet to var pārsūdzēt kopā ar Valdes lēmumu.

16. Lai novērtētu, vai akcionāriem un kreditoriem būtu piemērots labāks režīms, ja noregulējamā iestāde būtu sākusi parasto maksātnespējas procedūru, Valde nodrošina, ka cik vien iespējams drīz pēc noregulējuma darbības vai darbību veikšanas 1. punktā minētā neatkarīga persona veic vērtēšanu. Šī vērtēšana ir atšķirīga no vērtēšanas, ko veic saskaņā ar 1. līdz 15. punktu.

[..]”

11 Minētās regulas 21. pantā “Kapitāla instrumentu norakstīšana un konvertācija” ir paredzēts:

“1. Valde īsteno pilnvaras norakstīt vai konvertēt attiecīgos kapitāla instrumentus, rīkojoties saskaņā ar 18. pantā izklāstīto procedūru, attiecībā uz 7. panta 2. punktā minētajām vienībām un grupām, kā arī, ja ir izpildīti nosacījumi minēto punktu piemērošanai, 7. panta 4. punkta

b) apakšpunktā un 5. punktā minētajām vienībām un grupām, un to veic tikai tad, ja Valde pēc tam, kad tā ir saņēmusi paziņojumu saskaņā ar otro daļu, vai pēc savas iniciatīvas izpildsesijā novērtē, ka ir izpildīts kāds vai vairāki no šādiem nosacījumiem:

a) ja pirms noregulējuma darbības ir konstatēts, ka ir atbilstība 16. un 18. pantā minētajiem noregulējuma nosacījumiem;

b) vienība vairs nebūs dzīvotspējīga, ja vien attiecīgie kapitāla instrumenti netiks norakstīti vai konvertēti kapitālā;

c) attiecībā uz attiecīgiem kapitāla instrumentiem, kurus ir emitējis meitasuzņēmums, un, ja minētie attiecīgie kapitāla instrumenti ir atzīti pašu kapitāla prasību izpildei individuāli un konsolidēti, ja vien attiecībā uz minētajiem instrumentiem nav īstenotas norakstīšanas vai konvertēšanas pilnvaras, grupa vairs nebūs dzīvotspējīga;

d) attiecībā uz attiecīgiem kapitāla instrumentiem, kas emitēti mātesuzņēmuma līmenī, un, ja minētie attiecīgie kapitāla instrumenti ir atzīti pašu kapitāla prasību izpildei individuāli mātesuzņēmuma līmenī vai konsolidēti, ja vien attiecībā uz minētajiem instrumentiem nav īstenotas norakstīšanas vai konvertēšanas pilnvaras, grupa vairs nebūs dzīvotspējīga;

e) vienībai vai grupai ir nepieciešams ārkārtas finansiālais atbalsts no publiskā sektora līdzekļiem, izņemot apstākļos, kas izklāstīti 18. panta 4. punkta d) apakšpunkta iii) punktā.

Šā punkta pirmās daļas a), c) un d) apakšpunktā minēto nosacījumu izvērtēšanu veic ECB pēc apspriešanās ar Valdi. Valde izpildsesijā arī var veikt šādu novērtējumu.

2. Attiecībā uz novērtējumu par to, vai vienība vai grupa ir dzīvotspējīga, Valde izpildsesijā var veikt šādu novērtējumu tikai pēc tam, kad tā ir informējusi ECB par savu nodomu, un tikai tad, ja ECB trīs kalendāro dienu laikā pēc šādas informācijas saņemšanas šādu novērtējumu neveic. ECB nekavējoties sniedz Valdei visu attiecīgo informāciju, ko Valde pieprasa novērtējuma izdarīšanas vajadzībām.

3. Piemērojot šā panta 1. punktu, 2. pantā minētā vienība vai grupa vairs nav dzīvotspējīga tikai tad, ja ir izpildīti abi no šādiem nosacījumiem:

a) vienība vai grupa kļūst maksātnespējīga vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga;

b) ņemot vērā konkrētā brīža situāciju un citus būtiskus apstākļus, nav pamatoti sagaidāms, ka jebkāda darbība, tostarp alternatīvi privātā sektora pasākumi vai uzraudzītāja rīcība, tostarp agrīnas intervences pasākumi, kas nav attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšana vai konvertācija, ne neatkarīgi no noregulējuma darbības, ne kopā ar to, novērstu attiecīgās vienības vai grupas maksātnespēju pieņemamā laikposmā.

4. Piemērojot šā panta 3. punkta a) apakšpunktu, attiecīgā vienība kļūst maksātnespējīga vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja izpildās viens vai vairāki 18. panta 4. punktā minētie apstākļi.

5. Piemērojot 3. punkta a) apakšpunktu, uzskata, ka grupa kļūst maksātnespējīga vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, [ja tā pārkāpj] vai pastāv objektīvi apstākļi, kas apstiprina konstatējumu, ka grupa tuvākajā nākotnē pārkāps tai noteiktās konsolidētās prudenciālās prasības tā, ka tas attaisnotu ECB vai valsts kompetentās iestādes rīcību, tostarp, bet ne tikai tādēļ, ka grupai ir

radušies vai, iespējams, radīsies zaudējumi, kuru rezultātā tiks iztērēts viss pašu kapitāls vai būtiska pašu kapitāla daļa.

[..]

9. Ja ir izpildīts viens vai vairāki no 1. punktā minētajiem nosacījumiem un ir izpildīti arī 18. panta 1. punktā minētie nosacījumi, piemēro 18. panta 6., 7. un 8. punktā paredzēto procedūru.

[..]"

12 Šīs pašas regulas 22. pantā "Noregulējuma instrumentu vispārējie principi" ir noteikts:

"1. Ja Valde nolemj 7. panta 2. punktā minētai vienībai vai grupai, un – ja ir izpildīti 7. panta 4. punkta b) apakšpunktā un 5. punktā minētie piemērošanas nosacījumi – šajos punktos minētai vienībai vai grupai – piemērot noregulējuma instrumentu un ja noregulējums radītu zaudējumus kreditoriem vai tā rezultātā tiktu konvertētas kreditoru prasības, Valde dod norādījumus valstu noregulējuma iestādēm īstenot attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaras saskaņā ar 21. pantu tieši pirms noregulējuma instrumenta piemērošanas vai vienlaikus ar tā piemērošanu.

2. Noregulējuma instrumenti, kas minēti 18. panta 6. punkta b) apakšpunktā, ir šādi:

a) uzņēmuma pārdošanas instruments;

b) pagaidu iestādes instruments;

c) aktīvu nodalīšanas instruments;

d) iekšējās rekapitalizācijas instruments.

3. Pieņemot 18. panta 6. punktā minēto noregulējuma shēmu, Valde ņem vērā šādus faktorus:

a) noregulējamās iestādes aktīvus un saistības, pamatojoties uz vērtēšanu, ievērojot 20. pantu;

b) noregulējamās iestādes likviditātes stāvokli;

c) noregulējamās iestādes franšīzes vērtības tirgspēju, ņemot vērā konkurences un ekonomiskos apstākļus tirgū;

d) pieejamo laiku.

4. Noregulējuma instrumentus piemēro 14. pantā minēto noregulējuma mērķu izpildes nolūkā saskaņā ar 15. pantā minētajiem noregulējuma principiem. Tos var piemērot vai nu atsevišķi, vai tos apvienojot, izņemot aktīvu nodalīšanas instrumentu, kuru var piemērot tikai kopā ar citu noregulējuma instrumentu.

[..]"

13 VNM regulas 24. pants "Uzņēmuma pārdošanas instruments" ir izteiks šādā redakcijā:

"1. Noregulējuma shēmā uzņēmuma pārdošanas instrumentu veido šādu elementu pārvedums pircējam, kas nav pagaidu iestāde:

a) noregulējamās iestādes emitētie īpašumtiesību instrumenti vai

b) visi vai jebkādi noregulējamās iestādes aktīvi, tiesības vai saistības.

2. Attiecībā uz uzņēmuma pārdošanas instrumentu noregulējuma shēmā nosaka:

a) instrumentus, aktīvus, tiesības un saistības, ko valsts noregulējuma iestāde pārved saskaņā ar [Direktīvas 2014/59] 38. panta 1. un 7. līdz 11. punktu;

b) ņemot vērā noregulējuma procesa apstākļus un izdevumus, kas tajā radušies, komerciālos noteikumus, saskaņā ar kuriem valsts noregulējuma iestāde veic pārvedumu saskaņā ar [Direktīvas 2014/59] 38. panta 2., 3. un 4. punktu;

c) vai valsts noregulējuma iestādes pārveduma pilnvaras var tikt izmantotas vairāk nekā vienu reizi saskaņā ar [Direktīvas 2014/59] 38. panta 5. un 6. punktu;

d) mehānismus, saskaņā ar kuriem valsts noregulējuma iestāde veic šo instrumentu, aktīvu, tiesību un saistību tirgošanu saskaņā ar [Direktīvas 2014/59] 39. panta 1. un 2. punktu;

e) vai tas, ka valsts noregulējuma iestāde ievēro tirgošanas prasības, varētu apdraudēt noregulējuma mērķu sasniegšanu saskaņā ar šā panta 3. punktu.

3. Valde var piemērot uzņēmuma pārdošanas instrumentu, neievērojot 2. punkta e) apakšpunktā izklāstītās tirgošanas prasības, ja tā konstatē, ka šo prasību ievērošana varētu apdraudēt viena vai vairāku noregulējuma mērķu sasniegšanu, un jo īpaši tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) tā uzskata, ka noregulējamās iestādes maksātnespēja vai iespējamā maksātnespēja rada vai palielina būtiskus draudus finanšu stabilitātei, un

b) tā uzskata, ka prasību ievērošana varētu mazināt uzņēmuma pārdošanas instrumenta efektivitāti šo draudu pārvarēšanā vai 14. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētā noregulējuma mērķa sasniegšanā."

14 Šīs regulas 29. pants regulē veidu, kā valstu noregulējuma iestādes un VNV īsteno lēmumus, kas pieņemti saskaņā ar minēto regulu, un tā 5. punkta pirmajā teikumā ir noteikts, ka Valde savā oficiālajā tīmekļvietnē publicē vai nu noregulējuma shēmas kopiju, vai paziņojumu, kurā ir apkopota noregulējuma darbības ietekme, it īpaši ietekme uz privātajiem klientiem.

15 Šīs pašas regulas 30. panta "Pienākums sadarboties un apmainīties ar informāciju ar VNM" 2. punktā ir noteikts:

"Veicot savus attiecīgos pienākumus saskaņā ar šo regulu, Valde, Padome, Komisija, ECB, valstu noregulējuma iestādes un valstu kompetentās iestādes cieši sadarbojas, jo īpaši noregulējuma plānošanas, agrīnas intervences un noregulējuma posmā saskaņā ar 8. līdz 29. pantu. Tās cita citai sniedz visu informāciju, kas nepieciešama to uzdevumu veikšanai."

16 VNM regulas 76. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka noregulējuma shēmā Valde var izmantot Fondu tādā apmērā, kas nepieciešams, lai nodrošinātu noregulējuma instrumentu efektīvu izmantošanu nolūkā dot aizdevumus noregulējamajai iestādei, tās meitasuzņēmumiem, pagaidu iestādei vai aktīvu pārvaldības struktūrai.

17 Saskaņā ar šīs regulas 88. pantu "Dienesta noslēpums un informācijas apmaiņa":

"1. Valdes locekļi, priekšsēdētāja vietnieks, 43. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētie Valdes locekļi, Valdes darbinieki un iesaistīto dalībvalstu apmaiņas vai uz laiku norīkotie darbinieki, kas veic noregulējuma pienākumus, arī beiguši savu pienākumu izpildi, ievēro dienesta noslēpuma prasības, ievērojot LESD 339. pantu, un attiecīgos Savienības tiesību aktu noteikumus. Viņiem jo īpaši ir aizliegts izpaust kādai personai vai iestādei konfidenciālu informāciju, ko viņi saistībā ar šajā regulā noteikto funkciju izpildi saņēmuši profesionālās darbības laikā vai no kompetentās iestādes vai noregulējuma iestādes, ja vien tas nenotiek, pildot šajā regulā noteiktās funkcijas un informāciju sniedzot kopsavilkuma vai apkopotā veidā tā, lai nevarētu identificēt 2. pantā minētas vienības, vai saņemot skaidru un iepriekšēju atļauju no iestādes vai vienības, kas šo informāciju sniegusi.

Informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma prasības, izpauž citai publiskai vai privātai vienībai tikai tad, ja šāda informācijas izpaušana ir vajadzīga tiesvedības nolūkos. Minētās prasības piemēro arī iespējamiem pircējiem, ar kuriem sazinās, lai sagatavotos vienības noregulējumam, ievērojot 13. panta 3. punktu.

2. Valde nodrošina, lai personām, kas tieši vai netieši, pastāvīgi vai laiku pa laikam sniedz pakalpojumus saistībā ar tās pienākumu izpildi, tostarp ierēdņiem un citām personām, kuras Valde pilnvarojusi vai valstu noregulējuma iestādes norīkojušas veikt pārbaudes uz vietas, tiktu piemērotas dienesta noslēpuma prasības, kas līdzvērtīgas šā panta 1. punktā minētajām prasībām.

[..]

5. Pirms tiek izpausta jebkāda informācija, Valde nodrošina, ka tā nesatur konfidenciālu informāciju, jo īpaši, novērtējot sekas, ko izpaušana varētu radīt sabiedrības interesēm saistībā ar finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku un fizisku un juridisku personu komerciālajām interesēm, kā arī pārbaužu, izmeklēšanu un revīziju mērķiem. Informācijas izpaušanas seku novērtēšanas procedūra ietver īpašu izvērtējumu par sekām, ko radītu 8. un 9. pantā minēto noregulējuma plānu, jebkādas saskaņā ar 10. pantu veiktas novērtēšanas rezultātu un 18. pantā minēto noregulējuma shēmu satura un detaļu izpaušana.

[..]"

18 VNM regulas 90. pants "Dokumentu pieejamība" ir izteikts šādā redakcijā:

"1. Uz Valdes rīcībā esošajiem dokumentiem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 [(2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.)].

[..]

4. Personām, uz kurām attiecas Valdes lēmumi, ir tiesības piekļūt Valdes lietas dokumentācijai, ja tiek ievērotas citu personu leģitīmās intereses aizsargāt savus komercnoslēpumus. Tiesības piekļūt

lietas materiāliem neattiecas uz konfidenciālu informāciju vai Valdes iekšējiem sagatavošanas dokumentiem."

19 Šīs regulas 91. pantā ir paredzēts, ka attiecībā uz klasificētu un sensitīvu neklasificētu informāciju Valde piemēro drošības principus, kas ietverti Komisijas drošības noteikumos attiecībā uz šādas informācijas aizsardzību.

C. Regulatīvo tehnisko standartu projekts

20 EBI 2017. gada 23. maijā, pamatojoties uz Direktīvas 2014/59 36. panta 14. un 15. punktu, pieņēma regulatīvo tehnisko standartu projektu EBA/RTS/2017/05 par vērtēšanu noregulējuma vajadzībām (turpmāk tekstā – "regulatīvo tehnisko standartu projekts"), lai precizētu kritērijus, pamatojoties uz kuriem tiek veikti noregulējuma procedūrā veicamie vērtējumi.

21 Šo regulatīvo tehnisko standartu 2. panta 3. punktā ir noteikts:

"Vērtētājs sniedz labāko iespējamo punktaplēsi par konkrētu aktīvu, saistību vai to kombināciju vērtību. Attiecīgā gadījumā vērtēšanas rezultātus sniedz arī vērtību diapazonu veidā."

22 Minētā regulatīvo tehnisko standartu projekta 8. pantā "Apstākļi, kuriem novērtēšanas laikā ir jāpievērš īpaša uzmanība", ir paredzēts:

"Vērtētājs īpašu uzmanību pievērš apstākļiem, kuri pakļauti ievērojamai vērtēšanas nenoteiktībai, kas ievērojami ietekmē vērtējumu kopumā. Attiecībā uz šiem apstākļiem vērtētājs vērtēšanas rezultātus sniedz labāko iespējamo punktaplēšu veidā un attiecīgā gadījumā vērtības diapazonu veidā, kā paredzēts 2. panta 3. punktā. Šie apstākļi ir šādi:

a) aizdevumi vai aizdevumu portfeļi, ar kuriem saistītās, sagaidāmās naudas plūsmas atkarīgas no darījuma partnera spējas, vēlmes vai stimula izpildīt savu pienākumu, ja šīs prognozes ietekmē pieņēmumi attiecībā uz pārkāpumu rādītājiem, saistību neizpildes varbūtību, zaudējumiem saistību neizpildes gadījumā vai instrumenta raksturiezīmēm, it īpaši tad, ja par to liecina ar aizdevumu portfeli saistīto zaudējumu struktūra;

[..]."

II. Tiesvedības priekšvēsture

23 *Banco Popular Español, SA* (turpmāk tekstā – "*Banco Popular*") bija kredītiestāde, kura bija pakļauta ECB tiešai prudenciālai uzraudzībai.

24 Apelācijas sūdzības iesniedzēji bija *Banco Popular* akcionāri vai tiem piederēja pirmā līmeņa papildu kapitāla instrumenti vai otrā līmeņa kapitāla instrumenti pirms noregulējuma shēmas pieņemšanas attiecībā uz *Banco Popular*.

A. Banco Popular ekonomiskais stāvoklis 2016. un 2017. gadā

25 Faktus attiecībā uz *Banco Popular* ekonomiskās situācijas attīstību 2016. un 2017. gadā, kas ir izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 25.–46. punktā, var rezumēt šādi.

26 2016. gadā *Banco Popular* palielināja kapitālu par 2,5 miljardiem euro.

27 2016. gada 5. decembrī VNV izpildsesijā pieņēma *Banco Popular* grupas noregulējuma plānu (turpmāk tekstā – "2016. gada noregulējuma plāns"). 2016. gada noregulējuma plānā augstākas prioritātes noregulējuma instruments bija VNM regulas 27. pantā paredzētais iekšējās rekapitalizācijas instruments.

28 2017. gada 3. februārī *Banco Popular* publicēja savu 2016. gada ziņojumu, kurā tā paziņoja par vajadzību pēc īpašām rezervēm 5,7 miljardu euro apmērā, kas izraisīja konsolidētos zaudējumus 3,485 miljardu euro apmērā, kā arī jauna prezidenta iecelšanu amatā.

29 2017. gada 10. februārī *DBRS Ratings Ltd (DBRS)* (tagad – *DBRS Morningstar*) pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu, piešķirot tam negatīvu perspektīvu, ņemot vērā *Banco Popular* kapitāla vājināto situāciju saistībā ar būtiskākiem neto zaudējumiem nekā tie, kas bija paredzēti šā sprieduma 28. punktā minētajā tās gada ziņojumā, kā arī *Banco Popular* centienus samazināt joprojām lielo ienākumus nenesošo aktīvu uzkrājumu.

30 2017. gada 3. aprīlī *Banco Popular* paziņoja iekšējās revīzijas rezultātus, norādot, ka varētu būt nepieciešamas korekcijas 2016. gada ziņojumā. Šie pielāgojumi tika veikti *Banco Popular* finanšu ziņojumā par 2017. gada pirmo ceturksni.

31 Pēc šī paziņojuma *DBRS Morningstar* 6. aprīlī pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu, saglabājot tās negatīvo perspektīvu. *Standart & Poor's* 2017. gada 7. aprīlī un *Moody's Investors service* (turpmāk tekstā – "*Moody's*") 2017. gada 21. aprīlī arī pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu, nosakot negatīvu perspektīvu.

32 2017. gada 10. aprīlī *Banco Popular* akcionāru kopsapulcē valdes priekšsēdētājs paziņoja, ka banka plāno vai nu palielināt kapitālu, vai veikt sabiedrības darījumu, ņemot vērā grupas stāvokli pašu kapitāla un ienākumus nenesošo aktīvu līmeņa ziņā. *Banco Popular* ģenerāldirektors tika aizstāts nepilnu gadu pēc viņa stāšanās amatā.

33 2017. gada aprīlī *Banco Popular* uzsāka privātas pārdošanas procedūru ar mērķi to pārdot spēcīgam konkurentam, kas atjaunotu tās finansiālo stāvokli. Termiņš, līdz kuram potenciālajiem pircējiem, kurus interesē *Banco Popular* iegāde, bija jāiesniedz savs piedāvājums, tika noteikts 2017. gada 10. jūnijā.

34 2017. gada 5. maijā *Banco Popular* iesniedza savu finanšu ziņojumu par 2017. gada pirmo ceturksni, norādot zaudējumus 137 miljonu euro apmērā.

35 2017. gada 12. maijā *Banco Popular* likviditātes seguma prasība (*Liquidity Coverage Requirement*) nokrita zem minimālā 80 % sliekšņa, kas noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.) 460. panta 2. punkta c) apakšpunktā.

36 Ar 2017. gada 16. maija vēstuli *Banco Santander SA* informēja *Banco Popular*, ka tā nevar iesniegt saistošu cenas piedāvājumu privātas pārdošanas procedūrā.

37 2017. gada 16. maijā *Banco Popular* paziņojumā par būtisku faktu *Comisión nacional del mercado de valores* (Vērtspapīru tirgus valsts komisija, Spānija) norādīja, ka potenciālie pircēji ir izrādījuši interesi privātās pārdošanas procedūrā, bet nav saņemts neviens saistošs cenas piedāvājums.

38 2017. gada 19. maijā aģentūra *Fitch Ratings Ltd* pazemināja *Banco Popular* ilgtermiņa kredītreitingu.

39 2017. gada 23. maijā VNV priekšsēdētāja *Elke König* sniedza interviju televīzijas kanālam *Bloomberg*, kurā viņai tostarp tika uzdots jautājums par situāciju *Banco Popular*.

40 2017. gada maijā vairākos rakstos presē tika ziņots par *Banco Popular* grūtībām.

41 2017. gada jūnija pirmajās dienās *Banco Popular* nācās saskarties ar masveida skaidras naudas izņemšanu.

42 2017. gada 5. jūnija rītā *Banco Popular* iesniedza pirmo pieteikumu par ārkārtas likviditātes palīdzību *Banco de España* (Spānijas Bankai) un pēcpusdienā – otru pieteikumu, kurā tika palielināta prasītā summa būtiskas likviditātes kustības dēļ. Pamatojoties uz Spānijas Bankas lūgumu un pēc tajā pašā dienā ECB veiktā vērtējuma par *Banco Popular* lūgumu par ārkārtas likviditātes palīdzību ECB padome neizteica iebildumus par ārkārtas likviditātes palīdzību *Banco Popular* laikposmā līdz 2017. gada 8. jūnijam. *Banco Popular* saņēma daļu no šīs ārkārtas likviditātes palīdzības, pēc tam Spānijas Banka norādīja, ka tā nespēj sniegt papildu ārkārtas likviditātes palīdzību *Banco Popular*.

B. Noregulējuma procedūras norise

43 Pārsūdzētā sprieduma 47.–67. punktā Vispārējā tiesa izklāstīja ar noregulējuma procedūras norisi saistītos faktus, kurus var rezumēt šādi.

44 2017. gada 23. maijā VNV uzdeva audita birojam *Deloitte* (turpmāk tekstā – "*Deloitte*") kā neatkarīgam ekspertam veikt *Banco Popular* vērtējumu saskaņā ar VNM regulas 20. pantu.

45 2017. gada 24. maijā VNV, pamatojoties uz VNM regulas 34. pantu, pieprasīja no *Banco Popular* informāciju, kas nepieciešama vērtējuma veikšanai. 2017. gada 2. jūnijā tā arī lūdza *Banco Popular* sniegt informāciju par privātas pārdošanas procedūru, kā arī paredzēt piekļuvi nodrošinātajai virtuālajai datu zālei, ko pēdējā minētā bija izveidojusi šajā procedūrā.

46 2017. gada 3. jūnijā VNV izpildsesijā pieņēma Lēmumu SRB/EES/2017/06, kas adresēts *Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria* (*FROB*) (Banku iestāžu pārstrukturēšanas fonds, Spānija), par *Banco Popular* pārdošanu. VNV apstiprināja, ka *FROB* var nekavējoties uzsākt *Banco Popular* pārdošanas procedūru, un norādīja *FROB* prasības pārdošanai atbilstoši Direktīvas 2014/59 39. pantam. VNV īpaši norādīja, ka *FROB* ir jāsazinās ar pieciem potenciālajiem pircējiem, kuri tika aicināti iesniegt savu piedāvājumu privātajā pārdošanas procedūrā.

47 No pieciem potenciālajiem pircējiem divi nolēma nepiedalīties pārdošanas procedūrā, un vienu ECB izslēdza prudenciālu iemeslu dēļ.

48 2017. gada 4. jūnijā divi potenciālie pircēji, kuri bija nolēmuši piedalīties pārdošanas procedūrā – *Banco Santander* un *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA* – parakstīja vienošanos par informācijas neizpaušanu, un 2017. gada 5. jūnijā tie ieguva piekļuvi virtuālajai datu telpai.

49 2017. gada 5. jūnijā VNV pieņēma pirmo vērtējumu (turpmāk tekstā – "1. vērtējums"), piemērojot VNM regulas 20. panta 5. punkta a) apakšpunktu, kura mērķis bija sniegt informāciju, kas ļautu noteikt, vai ir izpildīti šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā definētie noregulējuma procedūras uzsākšanas nosacījumi.

50 2017. gada 6. jūnijā ECB pēc apspriešanās ar VNV veica vērtējumu par *Banco Popular* maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situāciju saskaņā ar minētās regulas 18. panta 1. punkta otro daļu.

51 No pārsūdzētā sprieduma 61. punkta izriet, ka pēc šī vērtējuma ECB, ņemot vērā *Banco Popular* ekonomiskās situācijas attīstību 2016. un 2017. gadā, kas apkopota šī sprieduma 26.–42. punktā, un it īpaši pārmērīgo noguldījumu izņemšanu, ātrumu, kādā banka zaudēja naudas līdzekļus, un tās nespēju radīt citus likvīdus, uzskatīja, ka pastāv objektīvi apstākļi, kas norāda, ka tuvākajā nākotnē *Banco Popular*, iespējams, nevarēs samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā. ECB secināja, ka *Banco Popular* maksātnespēja tiek uzskatīta par pierādītu vai katrā ziņā paredzamu tuvākajā nākotnē atbilstoši VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktam un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktam.

52 Tajā pašā dienā *Banco Popular* informēja ECB, ka tās valde ir nonākusi pie secinājuma, ka banka atrodas maksātnespējas iespējamības situācijā.

53 Ar pārdošanas procedūru saistītos faktus, kas izriet no pārsūdzētā sprieduma 63.–67. punkta, var izklāstīt šādi.

54 Ar 2017. gada 6. jūnija vēstuli *FROB* paziņoja informāciju attiecībā uz pārdošanas procedūru, kurā piedāvājumu iesniegšanas termiņš tika noteikts 2017. gada 6. jūnija pusnaktī.

55 Tajā pašā dienā *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, viena no diviem potenciālajiem *Banco Popular* pircējiem, arī informēja *FROB*, ka tā neiesniegšot piedāvājumu.

56 Tāpat 2017. gada 6. jūnijā *Deloitte* iesniedza VNV otro vērtējumu (turpmāk tekstā – "2. vērtējums"), kas sagatavots saskaņā ar VNM regulas 20. panta 10. punktu. 2. vērtējuma mērķis bija aprēķināt *Banco Popular* aktīvu un saistību vērtību, sniegt novērtējumu par attieksmi attiecībā uz akcionāriem un kreditoriem, kāda tā būtu bijusi, ja saistībā ar *Banco Popular* būtu piemērota parastā maksātnespējas procedūra, kā arī sniegt informāciju, kas ļautu pieņemt lēmumu par pārvedamajām akcijām un īpašumtiesību vērtspapīriem un ļautu VNV noteikt, kas ir komerciāli nosacījumi uzņēmuma pārdošanas instrumenta mērķiem. Šajā vērtējumā tostarp *Banco Popular* ekonomiskā vērtība tika aprēķināta 1,3 miljardu euro vērtībā labākajā gadījumā, mīnus 8,2 miljardu euro apmērā visnelabvēlīgākajā gadījumā un mīnus 2 miljardu euro apmērā atbilstoši visprecīzākajiem aprēķiniem.

57 2017. gada 7. jūnijā *Banco Santander* iesniedza saistošu cenas piedāvājumu.

58 Ar 2017. gada 7. jūnija vēstuli *FROB* informēja VNV, ka *Banco Santander* 7. jūnijā plkst. 3.12 iesniedza piedāvājumu un ka pēdējās minētās piedāvātā cena par *Banco Popular* akciju pirkumu bija 1 EUR. *FROB* paziņoja, ka tā padome ir izvēlējusies *Banco Santander* par izraudzīto

pretendentu konkursa kārtībā notikušajā *Banco Popular* pārdošanas procedūrā un ir nolēmusi ierosināt VNV, lai VNV lēmumā par *Banco Popular* noregulējuma shēmas pieņemšanu par pircēju tiktu izraudzīta *Banco Santander*.

C. Strīdīgā noregulējuma shēma

59 2017. gada 7. jūnijā VNV pieņēma strīdīgo noregulējuma shēmu attiecībā uz *Banco Popular*, pamatojoties uz VNM regulu.

60 Šīs noregulējuma shēmas 19., 21.–25. apsvērumā, 26. apsvēruma c) punktā un 36. un 46. apsvērumā VNV konstatēja:

– tā kā 2016. gada 5. decembrī VNV pieņēma noregulējuma plānu, nosakot noregulējuma stratēģiju un identificējot par prioritāru atzīto noregulējuma instrumentu (19., 21. un 22. apsvērums);

– tā kā no ECB vērtējuma par to, vai *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, izriet, ka tās likviditātes stāvoklis kopš 2016. gada oktobra ir būtiski pasliktinājies noguldījumu izņemšanas dēļ visos klientu segmentos; tā kā no tā izriet, ka šai bankai nav pietiekamu iespēju atjaunot savu likviditātes situāciju, lai tā varētu izpildīt savas saistības noteiktajā termiņā (23. apsvērums);

– tā kā vairāki apstākļi ir izraisījuši *Banco Popular* likviditātes stāvokļa strauju pasliktināšanos, proti:

  – 2017. gada februārī *Banco Popular* grupa paziņoja, ka tai ir nepieciešamas ārkārtas rezerves 5,7 miljardu euro apmērā, kas izraisīja konsolidētos zaudējumus 3,485 miljardu euro apmērā, un iecēla jaunu prezidentu;

  – 2017. gada 10. februārī *DBRS Morningstar* pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu;

  – 2017. gada 3. aprīlī *Banco Popular* publicēja *ad hoc* publisku paziņojumu, informējot par iekšējo revīziju rezultātiem, kas potenciāli būtiski ietekmē tās finanšu pārskatus, un apstiprināja tās ģenerāldirektora nomaiņu nepilnu gadu pēc stāšanās amatā;

  – 2017. gada 7. aprīlī *Standard & Poor's* un 21. aprīlī *Moody's* pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu;

  – 2017. gada 12. maijā *Banco Popular* pārkāpa likviditātes seguma prasību 80 % apmērā un kopš tā laika nav spējusi atjaunot atbilstību normatīvajam ierobežojumam;

  – ilgstošais negatīvais plašsaziņu līdzekļu *Banco Popular* finanšu rezultātu un iespējamā nenovēršamā maksātnespējas vai likviditātes nepietiekamības riska atspoguļojums izraisīja noguldījumu izņemšanas pieaugumu un

  – 2017. gada 6. jūnijā *DBRS* un *Moody's* pazemināja *Banco Popular* kredītreitingu (24. apsvērums);

– tā kā iepriekš minētie apstākļi ir izraisījuši ievērojamu noguldījumu izņemšanu (25. apsvērums);

– tā kā pēc ECB piekrišanas *Banco Popular* 2017. gada 5. jūnijā saņēma pirmo ārkārtas likviditātes palīdzību, bet Spānijas Banka nespēja tai nodrošināt papildu ārkārtas likviditātes palīdzību (26. apsvēruma c) punkts);

– tā kā 2017. gada 6. jūnijā *Banco Popular* informēja ECB, ka tās valde ir nonākusi pie secinājuma, ka banka atrodas maksātnespējas iespējamības situācijā (36. apsvērums), un

– tā kā 2016. gada noregulējuma plānā paredzētais noregulējuma instruments nebija piemērots noregulējuma dienā pastāvošajiem apstākļiem (46. apsvērums).

61 Strīdīgās noregulējuma shēmas 1. pantā VNV nolēma piemērot *Banco Popular* noregulējuma procedūru, sākot no noregulējuma datuma, jo bija izpildīti šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētie nosacījumi.

62 Šajā ziņā, kā izriet no strīdīgās noregulējuma shēmas 2.–4. panta, VNV uzskatīja, vispirms, ka *Banco Popular* atrodas maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situācijā, pēc tam – ka nepastāv citi pasākumi, kas varētu novērst *Banco Popular* maksātnespēju saprātīgā termiņā, un visbeidzot – ka noregulējuma darbība *Banco Popular* pārdošanas instrumenta veidā ir nepieciešama, lai nodrošinātu bankas kritiski svarīgo funkciju nepārtrauktību un novērstu ievērojamu negatīvu ietekmi uz finanšu stabilitāti, it īpaši Spānijā.

63 Rezultātā strīdīgās noregulējuma shēmas 5. panta 1. punktā VNV nolēma:

"*Banco Popular* piemēroto noregulējuma instrumentu veidos uzņēmuma pārdošana saskaņā ar [VNM] regulas 24. pantu, nododot akcijas ieguvējam. Kapitāla instrumentu norakstīšana un konvertācija tiks veikta tieši pirms uzņēmuma pārdošanas instrumenta piemērošanas."

64 Strīdīgās noregulējuma shēmas 6. pantā ir precizēti ar šo norakstīšanu, kā arī uzņēmuma pārdošanu saistītie nosacījumi. Tādējādi tās 6. panta 1. punktā VNV nolēma:

– vispirms – norakstīt *Banco Popular* pamatkapitāla nominālo summu 2 098 429 046 EUR apmērā, kā rezultātā pilnā mērā tika anulētas *Banco Popular* akcijas;

– pēc tam – konvertēt visu pirmā līmeņa papildu kapitāla instrumentu, kurus emitējusi *Banco Popular* un kuri bija apgrozībā lēmuma par strīdīgo noregulējuma shēmu pieņemšanas brīdī, pamatsummu *Banco Popular* jaunemitētajās akcijās ("jaunās I akcijas");

– pēc tam – norakstīt līdz nullei "jauno I akciju" nominālvērtību, kā rezultātā šīs "jaunās I akcijas" tika anulētas pilnā apmērā;

– visbeidzot – konvertēt visu otrā līmeņa kapitāla instrumentu, kurus emitējusi *Banco Popular* un kuri bija apgrozībā noregulējuma lēmuma datumā, pamatsummu *Banco Popular* no jauna emitētajās "jaunajās II akcijās".

65 Strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 3. punktā ir paredzēts, ka šie norakstīšanas un konvertācijas pasākumi ir balstīti uz 2. vērtējumu, ko apstiprina pārredzamā un atklātā pārdošanas procesa, kuru veic *FROB*, rezultāti.

66 Strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 5. punktā VNV norādīja, ka tā īsteno pilnvaras, kas tai piešķirtas saskaņā ar VNM regulas 24. panta 1. punkta a) apakšpunktu attiecībā uz uzņēmuma pārdošanas instrumentu, un ka tā noteica, ka "jaunās II akcijas" brīvi un bez jebkādām trešo personu tiesībām vai privilēģijām tiek pārvestas *Banco Santander* apmaiņā pret pirkuma cenas 1 EUR samaksu. Tika precizēts, ka pircējs jau ir piekritis pārvešanai.

67 Strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 6. punktā VNV norādīja, ka ir gan nepieciešami, gan atbilstoši izdot rīkojumu par pārvešanu, vienlaikus precizēdama, ka, lai nonāktu pie šī lēmuma, tā konstatēja, pirmkārt, ka *FROB* uzsāktā *Banco Popular* pārdošanas procedūra pirms minētās noregulējuma shēmas pieņemšanas atbilda prasībām, kas izriet no VNM regulas 24. panta, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2014/59 39. pantu, otrkārt, ka *FROB* galu galā bija aicinājusi divus potenciālus pircējus iesniegt piedāvājumus un, treškārt, ka rezultātā tika saņemts tikai viens spēkā esošs piedāvājums.

68 VNV arī norādīja, ka "jauno II akciju" pārvešana būtu jāveic, pamatojoties uz 2017. gada 7. jūnija pircēja saistošo piedāvājumu, un *FROB* tā būtu jāīsteno.

69 Strīdīgā noregulējuma shēma tika iesniegta Komisijai apstiprināšanai 2017. gada 7. jūnijā.

70 Tajā pašā dienā šī iestāde pieņēma Lēmumu 2017/1246, ar ko apstiprina strīdīgo noregulējuma shēmu, un paziņoja šo lēmumu VNV. Kā izriet no minētā lēmuma 4. apsvēruma:

"Komisija piekrīt šai noregulējuma shēmai. Jo īpaši tā piekrīt VNV sniegtajam pamatojumam, kāpēc noregulējums ir nepieciešams sabiedrības interesēs saskaņā ar [VNM] regulas 18. panta 5. punktu."

71 2017. gada 7. jūnijā VNV arī paziņoja strīdīgo noregulējuma shēmu *FROB*, vienlaikus publicējot savā tīmekļvietnē informatīvu paziņojumu par šīs noregulējuma shēmas pieņemšanu, kam pievienots dokuments, kurā ir apkopotas noregulējuma sekas.

72 Tajā pašā dienā *FROB* veica vajadzīgos pasākumus noregulējuma shēmas īstenošanai saskaņā ar VNM regulas 29. pantu.

D. Fakti pēc strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas

73 2018. gada 14. jūnijā *Deloitte* nosūtīja VNV VNM regulas 20. panta 16.–18. punktā paredzēto vērtējumu par atšķirīgu attieksmi, kas tika veikts, lai noteiktu, vai attieksme pret akcionāriem un kreditoriem būtu labvēlīgāka, ja *Banco Popular* būtu piemērota parastā maksātnespējas procedūra (turpmāk tekstā – "3. vērtējums"). 2018. gada 31. jūlijā *Deloitte* nosūtīja VNV šī vērtējuma papildinājumu, kurā tika labotas dažas formālas kļūdas.

74 2017. gada 11. jūlijā VNV savā tīmekļvietnē publicēja strīdīgās noregulējuma shēmas nekonfidenciālo versiju. Šajā versijā VNV tostarp aizklāja noteiktu informāciju, kas ietverta tās 23.–26. apsvērumā un attiecas uz *Banco Popular* likviditātes krīzi, kā arī strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 3. un 4. punkta atbilstošās daļas attiecībā uz norakstīšanas un konvertācijas pilnvaru īstenošanu.

75 2017. gada jūlijā ECB savā tīmekļvietnē publicēja sava novērtējuma par *Banco Popular* maksātnespēju vai iespējamo maksātnespēju nekonfidenciālo versiju.

76 2018. gada 2. februārī un 31. oktobrī VNV publicēja strīdīgās noregulējuma shēmas mazāk rediģētas nekonfidenciālās versijas, kurās tagad bija redzama noteikta iepriekš aizklāta informācija, kas minēta šā sprieduma 74. punktā, izņemot atsevišķus skaitliskos datus. Šajā kontekstā tā publicēja arī 1. un 2. vērtējuma nekonfidenciālās versijas.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

77 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 7. augustā, apelācijas sūdzības iesniedzēji cēla prasību, pirmkārt, atcelt strīdīgo noregulējuma shēmu un Lēmumu 2017/1246, otrkārt, panākt to zaudējumu atlīdzību, kas tiem esot nodarīti ar šiem lēmumiem, kā arī, treškārt, konstatēt 2. vērtējuma spēkā neesamību un panākt zaudējumu atlīdzību.

A. Tiesvedība Vispārējā tiesā

78 Ar dokumentu, kas kancelejā iesniegts 2017. gada 31. oktobrī, VNV saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 92. panta 3. punktu lūdza Vispārējo tiesu uzdot veikt pierādījumu savākšanas pasākumus attiecībā uz konkrētu šī lūguma pielikumā minēto dokumentu iesniegšanu. Ar 2017. gada 28. novembra lēmumu Vispārējā tiesa nolēma noraidīt šo pieteikumu par pierādījumu savākšanas pasākumu šajā tiesvedības stadijā.

79 2018. gada 16. februārī Vispārējā tiesa, īstenojot tās Reglamenta 89. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, aicināja VNV iesniegt jaunāko strīdīgās noregulējuma shēmas nekonfidenciālo versiju un 2. vērtējuma nekonfidenciālo versiju, kas bija publicētas tās tīmekļvietnē. VNV iesniedza šos dokumentus noteiktajā termiņā.

80 Ar 2019. gada 12. aprīļa lēmumiem Vispārējā tiesa atļāva Spānijas Karalistei un *Banco Santander* iestāties lietā Komisijas un VNV prasījumu atbalstam un apmierināja prasītāju iesniegtos lūgumus par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz prasītājiem.

81 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2019. gada 16. aprīlī, prasītāji iesniedza lūgumu grozīt to prasības pieteikumā un to replikā pirmajā instancē ietvertos pieteikumus par pierādījumu savākšanas pasākumiem. Komisija un VNV, kā arī Spānijas Karaliste un *Banco Santander* iesniedza savus apsvērumus par šo lūgumu noteiktajā termiņā.

82 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegta 2019. gada 6. maijā, prasītāji saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta 3. punktu iesniedza jaunu pierādījumu piedāvājumu. Komisija un VNV iesniedza apsvērumus par šo jauno pierādījumu piedāvājumu noteiktajā termiņā.

83 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegta 2020. gada 9. oktobrī, prasītāji saskaņā ar to pašu šī reglamenta tiesību normu vēlreiz iesniedza jaunu pierādījumu piedāvājumu. Komisija un VNV, kā arī Spānijas Karaliste un *Banco Santander* iesniedza apsvērumus par šo jauno pierādījumu piedāvājumu noteiktajā termiņā.

84 2021. gada 16. martā Vispārējā tiesa, veicot Reglamenta 89. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, aicināja VNV iesniegt vairākus dokumentus. VNV 2021. gada 30. marta vēstulē atbildēja, ka pieprasītie dokumenti daļēji ir konfidenciāli un ka tos varētu iesniegt, ja Vispārējā tiesa šajā ziņā noteiktu pierādījumu savākšanas pasākumu.

85 Ar 2021. gada 12. maija rīkojumu Vispārējā tiesa, pamatojoties uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 24. panta pirmo daļu, no vienas puses, un tās Reglamenta 91. panta b) punktu, 92. panta 3. punktu, kā arī 103. pantu, no otras puses, uzdeva VNV sagatavot strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma, ECB 2017. gada 6. jūnija vērtējuma par *Banco Popular* maksātnespējas vai iespējamas maksātnespējas situāciju un ECB 2017. gada 18. maija vēstules *Banco Popular* pilnās versijas. Vispārējā tiesa arī uzdeva VNV iesniegt ECB 2017. gada 18. maija vēstules *Banco Popular* nekonfidenciālo versiju.

86 Ar 2021. gada 9. jūnija rīkojumu Vispārējā tiesa no lietas materiāliem izņēma dokumentu, kurus VNV bija iesniegusi, izpildot 2021. gada 12. maija rīkojumu, konfidenciālās versijas.

B. Pārsūdzētais spriedums

87 Lai pamatotu savu pirmo prasījumu atcelt strīdīgo noregulējuma shēmu un Lēmumu 2017/1246, prasītāji izvirzīja četrus pamatus. Pirmais pamats attiecās uz VNM regulas 18. panta pārkāpumu. Otrais pamats attiecās uz šīs regulas 20. panta pārkāpumu. Trešais pamats attiecās uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta 2. punktā paredzēto tiesību tikt uzklausītam un tiesību piekļūt lietas materiāliem pārkāpumu. Ceturtais pamats attiecās uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Savos apsvērumos par iestāšanās rakstiem prasītāji izvirzīja arī jaunu pamatu par VNM regulas 24. panta pārkāpumu.

88 Ar otro prasījumu prasītāji lūdza piespriest VNV un Komisijai atlīdzināt tiem zaudējumus, ņemot vērā [šo iestāžu] ārpuslīgumisko atbildību. Prasītāji izvirzīja divus atsevišķus prasījumus par zaudējumu atlīdzību, no kuriem pirmais bija balstīts uz strīdīgās noregulējuma shēmas, kā arī Lēmuma 2017/1246 atcelšanu, bet otrais tika izvirzīts neatkarīgi no šīs atcelšanas.

89 Ar trešo prasījumu prasītāji lūdza atcelt 2. vērtējumu un izvirzīja tiesības uz kompensāciju.

90 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību kopumā.

91 Šajā spriedumā tā noraidīja arī prasītāju pieteikumus par procesa organizatoriskajiem pasākumiem un pierādījumu savākšanas pasākumiem.

IV. Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

92 Apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– apmierināt to Vispārējā tiesā izvirzītos prasījumus atcelt strīdīgo noregulējuma shēmu, kā arī Lēmumu 2017/1246 un tā rezultātā piespriest Komisijai un VNV atmaksāt apelācijas sūdzības iesniedzējiem to ieguldījumus *Banco Popular*, vai, ja šis prasījums netiek apmierināts, piespriest Komisijai un VNV atlīdzināt zaudējumus, pamatojoties uz to ārpuslīgumisko atbildību;

– piespriest Komisijai un VNV atlīdzināt tiem zaudējumus, pamatojoties uz Komisijas un VNV ārpuslīgumisko atbildību, neatkarīgi no strīdīgās noregulējuma shēmas, kā arī Lēmuma 2017/1246 atcelšanas;

– konstatēt 2. vērtējuma spēkā neesamību un piespriest Komisijai, kā arī VNV izmaksāt tiem kompensāciju;

– piespriest Eiropas Komisijai un VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs;

– noteikt, lai piešķirtajām summām tiktu pieskaitīti kompensācijas procenti, sākot no 2017. gada 23. maija vai, pakārtoti, sākot no 2017. gada 7. jūnija līdz šā sprieduma pasludināšanas dienai, kā arī nokavējuma procenti, sākot no šā sprieduma pasludināšanas dienas, izņemot tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā, par kuriem nokavējuma procenti tiks aprēķināti tikai no šā sprieduma pasludināšanas dienas, un

– piešķirt tiem jebkādu citu papildu atlīdzību, kas tiks uzskatīta par piemērotu.

93 Komisija, VNV, Spānijas Karaliste, kā arī *Banco Santander* katra lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

94 Gadījumā, ja Tiesa apmierinātu apelācijas sūdzību un saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. pantu izlemtu pati pieņemt nolēmumu par atcelšanas prasību, *Banco Santander* saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu lūdz ierobežot sprieduma, kas tiks taisīts, piemērošanas jomu, atstājot spēkā *Banco Popular* pārdošanas *Banco Santander* sekas.

V. Par apelācijas sūdzību

95 Lai pamatotu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēji ir izvirzījuši četrus pamatus. Ar pirmo un otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts attiecīgi VNM regulas 18. pants un šīs regulas 20. pants. Ar trešo un ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd to prasījumu par zaudējumu atlīdzību noraidīšanas, ko veikusi Vispārējā tiesa, pamatotību.

A. Ievada apsvērumi

96 Iesākumā ir jānorāda, ka ar šīs apelācijas sūdzības pamatā esošo prasību apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdza atcelt gan strīdīgo noregulējuma shēmu, gan arī Lēmumu 2017/1246.

97 Lai gan Tiesa savā 2024. gada 18. jūnija spriedumā Komisija/VNV (C-551/22 P, EU:C:2024:520, 102. un 103. punkts) jau ir nospriedusi, ka strīdīgā noregulējuma shēma nav apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, līdz ar to prasība, ciktāl tā attiecas uz šo noregulējuma shēmu, ir nepieņemama, Lēmumam 2017/1246, ar ko Komisija apstiprinājusi šo noregulējuma shēmu, savukārt ir tāda tiesību akta iezīmes, par kuru var celt atcelšanas prasību saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu.

98 Šādā situācijā Tiesa ir precizējusi, ka atcelšanas prasībā, kas ir vērsta pret tādu Komisijas lēmumu kā Lēmums 2017/1246, attiecīgās fiziskās vai juridiskās personas var atsaukties uz noregulējuma shēmas prettiesiskumu, ko šī iestāde apstiprinājusi, tādējādi piešķirot tai saistošas tiesiskās sekas, un tas tām nodrošina pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā. Turklāt tiek uzskatīts, ka Komisija ar šādu apstiprinājumu piekrīt šajā noregulējuma shēmā ietvertajiem elementiem un motīviem, līdz ar to tai vajadzības gadījumā par tiem jāatbild Savienības tiesā (spriedums, 2024. gada 18. jūnijs, Komisija/VNV, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

99 Tādējādi pamati, ar kuriem tiek apstrīdēts strīdīgās noregulējuma shēmas tiesiskums, ir jāizvērtē šādā kontekstā.

B. Par otrā pamata piekto daļu, kas attiecas uz VNM regulas 90. panta, kā arī Hartas 17., 41. un 52. panta, lasot tos kopsakarā ar ECPAK pirmā papildprotokola 1. pantu, pārkāpumu, un šī pamata sesto daļu, kas attiecas uz LESD 296. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

100 Ar otrā pamata piekto un sesto daļu, kuras ir jāizskata vispirms, apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā norāda, ka piekļuve tostarp strīdīgās noregulējuma shēmas, kā arī 1. un 2. vērtējuma pilnajai versijai bija nepieciešama, lai īstenotu to tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību (šī pamata piektā daļa), un ka strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma, kā arī Lēmuma 2017/1246 pamatojums bija nepietiekams šajos dokumentos aizklātās informācijas dēļ (minētā pamata sestā daļa).

1. Par otrā pamata piekto daļu

101 Ar otrā pamata piekto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka ir pārkāptas to tiesības piekļūt lietas materiāliem saskaņā ar VNM regulas 90. pantu, kā arī Hartas 17., 41. un 52. pantu, lasot tos kopsakarā ar Parīzē 1952. gada 20. martā parakstītā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas pirmā papildprotokola (turpmāk tekstā – "ECPAK pirmais papildprotokols") 1. pantu. Šī daļa ir iedalīta četros iebildumos.

a) Lietas dalībnieku argumenti

102 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 503. un 504. punktā Vispārējā tiesa ir balstījusies uz VNM regulas 90. panta kļūdainu interpretāciju, uzskatīdama, ka šajā pantā garantētās tiesības piekļūt lietas materiāliem attiecas tikai uz vienību, kuru skar noregulējuma lēmums. Proti, šīs tiesību normas spāņu ("personas sujetas a las decisiones"), angļu ("persons who are the subject of") un portugāļu ("pessoas sujeitas às decisões") valodu redakcijās neesot atsauces uz noregulējuma lēmuma priekšmetu, bet tajā esot minētas personas, uz kurām attiecas šāds lēmums. Turklāt Hartas 41. panta 2. punkta b) apakšpunktā esot garantētas arī ikvienas personas tiesības piekļūt materiāliem, kas uz to attiecas.

103 Otrām kārtām, tiesību piekļūt lietas materiāliem administratīvajā procesā neievērošana pirms lēmuma pieņemšanas nevarot tikt labota tiesvedības laikā un, ja ir aizskartas tiesības uz aizstāvību, tā varot izraisīt šī lēmuma atcelšanu. Tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējiem bija jāuzsāk tiesvedība, nezinot lietas materiālus, esot apdraudējis to tiesības uz aizstāvību, vēl jo vairāk tāpēc, ka tiem joprojām neesot piekļuves visiem lietas materiāliem.

104 Trešām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 505. un 515. punktā Vispārējā tiesa, pamatojoties it īpaši uz Hartas 41. panta 2. punkta b) apakšpunktu un VNM regulas 90. panta 4. punktu, esot atteikusi piekļuvi noteiktai informācijai, kas ietverta strīdīgajā noregulējuma shēmā, 2. vērtējumā un citos sagatavošanas dokumentos, pamatojoties uz to, ka tā ir konfidenciāla. Tomēr tiesības piekļūt lietas materiāliem esot jāievēro pat tad, ja piemērojamajā tiesiskajā regulējumā šāda procesuālā prasība nav tieši paredzēta.

105 Ceturtām kārtām un visbeidzot, saskaņā ar minētā sprieduma 475. punktā atgādināto judikatūru attiecīgo personu tiesību tikt uzklausītam ierobežojums esot pārmērīga un nepieņemama iejaukšanās tikai tad, ja ieinteresētajām personām ir liegta iespēja apstrīdēt minētos pasākumus turpmākā tiesvedībā un lietderīgi paust savu viedokli šajā tiesvedībā. Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi šajā punktā, šāda iespēja nozīmējot pilnīgu pieeju lietas materiāliem. Turklāt no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izrietot, ka ar ECPAK pirmā papildprotokola 1. pantu tiek prasīts, lai jebkurā tiesvedībā, kurā tiek piemērota atteikšanās no tiesībām uz īpašumu, būtu iespēja rīkot uz sacīkstes principu balstītu procesu, kurā tiek ievērots pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips.

106 Komisija atsaucas uz otrā pamata piektās daļas nepieņemamību, jo apelācijas sūdzībā izklāstītā argumentācija neesot pietiekami skaidra un precīza. VNV uzskata, ka arguments par VNM regulas 90. panta 4. punkta valodu versiju atšķirībām ir nepieņemams. Jebkurā gadījumā otrā pamata piektā daļa esot nepamatota.

107 VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* apgalvo, ka šī daļa ir nepamatota.

b) Tiesas vērtējums

108 Attiecībā uz otrā pamata piektās daļas pieņemamību ir jānorāda, ka, neraugoties uz zināmu neprecizitāti, izvirzītā argumentācija ļauj saprast, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji saskaņā ar VNM regulas 90. panta 4. punktu un Hartas 17., 41. un 52. pantu, lasot tos kopsakarā ar ECPAK pirmā papildprotokola 1. pantu, atsaucas uz tiesībām piekļūt strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un citu sagatavošanas dokumentu pilnajām versijām.

109 Konkrētāk, tie kritizē, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 497.–504. punktā ietvertos apsvērumus, ar kuriem Vispārējā tiesa ir noraidījusi to argumentu attiecībā uz neiespējamību izmantot tiesības piekļūt *Banco Popular* noregulējuma lietas materiāliem, un, otrkārt, minētā sprieduma 505. un 515. punktā ietvertos apsvērumus, ar kuriem Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka pretēji tam, ko uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēji, konfidenciālas informācijas esamība lietas materiālos nepieļauj to pilnu piekļuvi.

110 Arguments attiecībā uz VNM regulas 90. panta 4. punkta valodu versiju atšķirībām ir saistīts konkrēti ar pārsūdzētā sprieduma 503. un 504. punktu, un tas ir jāuzskata par tādu, kas kritizē šajos punktos izklāstīto Vispārējās tiesas vērtējumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt apelācijas sūdzību, izvirzot pamatus, kuri ir radušies no paša pārsūdzētā sprieduma un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa (skat. spriedumu, 2022. gada 25. janvāris, Komisija/*European Food* u.c., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 77. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

111 Tādējādi Komisijas un VNV izvirzītā iebilde par otrā pamata piektās daļas nepieņemamību ir jānoraida.

112 Attiecībā uz lietas būtību no pārsūdzētā sprieduma 497.–504. punktā ietvertajiem apsvērumiem izriet, ka, lai noraidītu argumentāciju par tiesību piekļūt visai lietas materiālos ietvertajai informācijai neievērošanu, Vispārējā tiesa ir balstījusies gan uz VNM regulas 90. panta 4. punkta nepiemērojamību *ratione personae*, gan uz konfidenciālas informācijas esamību lietas materiālos. Jākonstatē, ka katrs no šiem apsvērumiem pats par sevi var pamatot Vispārējās tiesas nolēmumu.

113 Pirmām kārtām, attiecībā uz to, vai Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka konfidencialitātes pienākums var liegt piekļuvi apstrīdētās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un citu sagatavošanas dokumentu pilnajām versijām, ir jāatgādina, ka VNM regulas 90. panta 4. punktā ir noteikts, ka personām, uz kurām attiecas VNV lēmumi, ir tiesības piekļūt tās lietas materiāliem, precizējot, pirmkārt, ka šīm personām ir šīs tiesības, ievērojot citu personu leģitīmās intereses aizsargāt savus komercnoslēpumus, un, otrkārt, ka minētās tiesības neattiecas ne uz konfidenciālu informāciju, ne uz VNV iekšējiem sagatavošanas dokumentiem. Turklāt ir jāuzsver ikvienas attiecīgās iestādes pienākums īstenot savas pilnvaras atbilstoši Savienības tiesību vispārējiem principiem, it īpaši labas pārvaldības principam, kas šobrīd ir tieši noteikts Hartas 41. pantā, kura 2. punkta b) apakšpunktā ir garantētas ikvienas personas tiesības piekļūt materiāliem, kas uz to attiecas, ievērojot konfidencialitātes, kā arī profesionālā noslēpuma un komercnoslēpuma likumīgas aizsardzības apsvērumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 12. maijs, *Klein* /Komisija, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 87. punkts).

114 Jau no šo tiesību normu formulējuma izriet, ka tiesības piekļūt lietas materiāliem ierobežo nepieciešamība aizsargāt konfidenciālu informāciju. Šādi noteiktās šo tiesību robežas atspoguļo LESD 339. pantā nostiprināto konfidencialitātes pienākumu. Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka Savienības iestādēm, institūcijām un struktūrām, piemērojot komercnoslēpuma aizsardzības principu, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem un kas citastarp ir konkretizēts LESD 339. pantā, ir pienākums neizpaust privāta tirgus dalībnieka konkurentiem konfidenciālu informāciju, ko tas sniedzis (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

115 Ar VNM regulu izveidotā regulējuma ietvaros LESD 339. pantā paredzēto dienesta noslēpuma prasību ievērošana ir precizēta ne tikai ar VNM regulas 90. panta 4. punktā izklāstīto atrunu, bet arī ar šīs regulas 88. panta 1. punkta otro daļu, ar kuru VNV ir aizliegts izpaust informāciju, uz kuru attiecas šīs prasības, citai publiskai vai privātai vienībai, izņemot gadījumu, ja šāda informācijas izpaušana ir vajadzīga tiesvedības nolūkos. Kā ir precizēts minētās regulas 88. panta 5. punktā, VNV pirms informācijas izpaušanas ir jāpārliecinās, ka tā neietver konfidenciālu informāciju.

116 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 525. punktā, kas nav ticis kritizēts apelācijas sūdzībā, ir konstatējusi, ka Vispārējās tiesas lēmums uzdot iesniegt dokumentus negarantē apelācijas sūdzības iesniedzējiem piekļuvi visiem šiem dokumentiem, ja Vispārējā tiesa uzskata, ka tie ietver konfidenciālus datus.

117 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 505., 506., 515. un 527. punktā nospriežot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav varējuši atsaukties uz tiesībām piekļūt strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un citu sagatavošanas dokumentu pilnajām versijām, jo šajās pilnajās versijās bija ietverta konfidenciāla informācija.

118 Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzību iesniedzēji, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību konfidenciālas informācijas gadījumā negarantē piekļuvi visiem lietas materiāliem.

119 Šajā ziņā, protams, pastāvīgā judikatūra ir tas, ka Hartas 47. pantā garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā prasa, lai ieinteresētā persona varētu uzzināt attiecībā uz to pieņemtā lēmuma pamatojumu, vai nu pati iepazīstoties ar šo lēmumu, vai arī tādējādi, ka pēc šīs personas pieprasījuma tai tiek darīts zināms šī lēmuma pamatojums, neskarot kompetentās tiesas tiesības pieprasīt attiecīgajai iestādei sniegt šo informāciju, lai persona pēc iespējas labākos apstākļos

varētu aizstāvēt savas tiesības un, būdama pilnībā informēta, izlemt, vai ir lietderīgi vērsties kompetentajā tiesā, kā arī lai šī tiesa pilnībā varētu īstenot attiecīgā lēmuma tiesiskuma pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 4. jūnijs, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, 53. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2020. gada 24. novembris, *Minister van Buitenlandse Zaken*, C-225/19 un C-226/19, EU:C:2020:951, 43. punkts).

120 Tomēr Tiesa vairākās Savienības tiesību jomās ir arī nospriedusi, ka attiecīgajai personai nelabvēlīga akta pamatojums, kas ir balstīts uz privātu tirgus dalībnieku relatīvā stāvokļa novērtējumu, daļēji var tikt ierobežots, lai aizsargātu ar šiem tirgus dalībniekiem saistīto informāciju, uz kuru attiecas komercnoslēpums. Neraugoties uz minēto, pienākums ievērot komercnoslēpumu nevar atņemt pienākumam norādīt pamatojumu tā būtību. Tādējādi, lai gan šis akts, ņemot vērā pienākumu ievērot komercnoslēpumu, var būt pietiekami pamatots, pat ja tas neietver visus skaitliskos elementus, uz kuriem ir balstīta argumentācija, tomēr pamatojumā ir jābūt skaidri un nepārprotami parādītai šai argumentācijai, kā arī izmantotajai metodikai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u. c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108.–111. punkts; 2016. gada 21. decembris, *Club Hotel Loutraki* u.c./Komisija, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48. punkts, kā arī 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 110., 111. un 120. punkts).

121 Tātad konfidenciālas informācijas esamības gadījumā Hartas 47. pantā attiecīgajai personai nav piešķirtas tiesības piekļūt visiem lietas materiāliem, ja vien ir ievēroti šā sprieduma 119. un 120. punktā atgādinātie nosacījumi.

122 Pārsūdzētā sprieduma 526. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, un tas nav ticis apstrīdēts apelācijas tiesvedībā, ka informācija, kas joprojām ir aizklāta strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un citu sagatavošanas dokumentu nekonfidenciālajās versijās, nav būtiska strīda izšķiršanai.

123 Visbeidzot, attiecībā uz Hartas 17. un 52. pantu, kā arī ECPAK pirmā papildprotokola 1. pantu ir jāatgādina, ka, lai gan – kā apstiprināts LES 6. panta 3. punktā – pamattiesības, kas garantētas 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītajā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā, kā vispārējie principi ir daļa no Savienības tiesībām un lai gan Hartas 52. panta 3. punktā ir paredzēts, ka tajā ietvertajām tiesībām, kas atbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā garantētajām tiesībām, ir tāda pati nozīme un apjoms, kāds tām ir noteikts minētajā konvencijā, tomēr šī pēdējā minētā konvencija, kamēr Savienība nav tai pievienojusies, nav Savienības tiesību sistēmā formāli integrēts juridisks instruments. Tādējādi Savienības tiesību aktu likumības pārbaude ir jāveic, ņemot vērā tikai Hartā, it īpaši tās 17. pantā, garantētās pamattiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. februāris, N, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 45. un 46. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

124 Hartas 17. pantā, lasot to kopsakarā ar tās 51. panta 1. punktu, nostiprinātās tiesības uz īpašumu nevar tikt interpretētas tādējādi, ka ar tām attiecīgajai personai tiktu piešķirta tāda piekļuve lietas materiālos ietvertajai informācijai, kas pārsniegtu prasības, kuras izriet no šī sprieduma 119. un 120. punktā atgādinātās judikatūras.

125 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējiem nav tiesību piekļūt strīdīgās noregulējuma shēmas, 2. vērtējuma un citu sagatavošanas dokumentu pilnajām versijām.

126 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 112. punkta, apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, saskaņā ar kuru tie kā vienības, kurai piemērots noregulējums, akcionāri varējuši atsaukties uz VNM regulas 90. panta 4. punktā garantētajām tiesībām, pat ja tas būtu pamatots, nevar apstrīdēt iepriekšējā punktā minētā Vispārējās tiesas lēmumu tiesiskumu, no kā izriet, ka šis arguments ir jānoraida kā neiedarbīgs.

127 No minētā izriet, ka otrā pamata piektā daļa ir daļēji nepamatota un daļēji neiedarbīga.

2. Par otrā pamata sesto daļu

128 Ar otrā pamata sesto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdas savā pārbaudē attiecībā uz to, vai strīdīgā noregulējuma shēma, 2. vērtējums, kā arī Lēmums 2017/1246 atbilst LESD 296. pantā paredzētajam pienākumam norādīt pamatojumu.

a) Lietas dalībnieku argumenti

129 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji vēršas pret strīdīgajā noregulējuma shēmā ietvertā pamatojuma nepietiekamību.

130 Vispirms tie apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 543. un 545. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka šīs noregulējuma shēmas pamatojums ir pietiekams attiecībā uz maksātnespējas situācijas konstatējumu, lai gan VNV nebija izvērtējusi citus dzīvotspējīgus risinājumus. Turklāt VNV esot vienīgi konstatējusi, nesniedzot citus paskaidrojumus, ka citi risinājumi neļautu novērst *Banco Popular* likviditātes problēmas. Turklāt VNV neesot sniegusi nekādu pamatojumu par pārdošanas instrumenta izvēli, nedz arī precizējusi iemeslu, kādēļ šis instruments būtu labākais risinājums. Šajā kontekstā tie arī apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 556. un 557. punktā, VNV esot bijis jāpamato iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka šajos punktos minētā ārkārtas likviditātes palīdzības atlikusī daļa vairs netiks izmaksāta.

131 Turpinot, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 536.–540. punktā esot kļūdaini nospriedusi, ka šīs noregulējuma shēmas 6. panta 6. punktā izklāstītie fakti pamato veikt *Banco Popular* publiskas pārdošanas procedūru. Šajā ziņā tie galvenokārt kritizē to, ka nav norāžu par iemesliem, kuru dēļ visas ieinteresētās personas, izņemot *Banco Santander*, ir atturējušās iesniegt piedāvājumu. Turklāt VNV strīdīgajā noregulējuma shēmā esot bijis jāprecizē iemesls, kādēļ *FROB* vienai no šīm personām nebija noteikusi jaunu termiņu sava piedāvājuma iesniegšanai. Pie tam *Banco Popular* pārdošanas cenas noteikšana arī neesot pamatota.

132 Turklāt pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 553. punktā, strīdīgās noregulējuma shēmas 44.–46. apsvērumā ietvertais pamatojums attiecībā uz 2016. gada noregulējuma plānu esot bijis nepietiekams. Proti, šajos apsvērumos neesot aplūkoti noteikumi attiecībā uz ārkārtas rīcības plānu, kas ļautu ātri iegūt likviditāti, un scenāriju, kas ļautu četrus mēnešus pārdzīvot likviditātes krīzi, lai gan saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju viedokli šie noteikumi būtu varējuši novērst likviditātes problēmas.

133 Visbeidzot, pretēji pārsūdzētā sprieduma 551. punktā ietvertajiem apsvērumiem, strīdīgajā noregulējuma shēmā esot bijis arī jāizskaidro iemesli, kuru dēļ *Deloitte* atbilst neatkarības un objektivitātes prasībām.

134 Otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka 2. vērtējums neatbilst no LESD 296. panta izrietošajām prasībām. Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 558. punktā, no to replikas pirmajā instancē 82. punkta iv) un viii) apakšpunkta izrietot, ka tie jau bija apšaubījuši konkrētus svītrojumus attiecībā uz rezervju juridiskajiem riskiem un sinerģiju vērtējumu.

135 Tātad 2. vērtējuma nekonfidenciālajā versijā esot svītrotas rindkopas, kas ir būtiskas, lai saprastu *Banco Popular* vērtējumu, proti, pirmajā daļā – atsevišķi aprēķini un posteņu, kas saistīti ar rezervēm juridiskiem riskiem, kopuzņēmumiem un sinerģijām, kopējā vērtība, un otrajā daļā – katra novērtētā posteņa starpsumma un kopējās atgūstāmās summas kreditoriem labākajā un sliktākajā scenārijā maksātnespējas gadījumā, kā arī atbilstošās pielikumu daļas. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka šo svītrojumu apjoms ievērojami pārsniedz pienākuma norādīt pamatojumu, kāds izriet no pārsūdzētā sprieduma 565. punktā atgādinātās judikatūras, robežas un to nevar pamatot ar minētā sprieduma 566. punktā minēto konfidencialitātes pienākumu.

136 Trešām kārtām, arī Komisijas Lēmumā 2017/1246 neesot ievērots pienākums norādīt pamatojumu. Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 576. un 577. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka lēmums, ar kuru, kā tas ir šajā lietā, Komisija vienīgi piekrīt VNV lēmuma saturam, ir pietiekami pamatots, ņemot vērā ļoti īso termiņu, kas bija šīs iestādes rīcībā.

137 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē pārsūdzētā sprieduma 580.–583. punktu, kuros Vispārējā tiesa uzskatīja, ka to pamats par pilnvaru deleģēšanas principu, kas izriet no 1958. gada 13. jūnija sprieduma *Meroni*/Augstā iestāde (9/56, EU:C:1958:7), neievērošanu ir jauns pamats, kurš ir jānoraida kā nepieņemams. Proti, to prasības pieteikuma pirmajā instancē 153. punktā tie esot atsaukušies uz šo judikatūru saistībā ar Komisijas pienākumu veikt kontroli un tās pilnībā klusējot pieņemtā lēmuma pamatojuma trūkumu.

138 Komisija un *Banco Santander* norāda, ka otrā pamata sestā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi atkārto pirmajā instancē izvirzītos argumentus un precīzi neidentificē kritizētos pārsūdzētā sprieduma punktus. Jebkurā gadījumā šī sestā daļa esot nepamatota.

139 VNV un Spānijas Karaliste apgalvo, ka šī daļa ir nepamatota.

b) Tiesas vērtējums

1) Par pieņemamību

140 Vispirms attiecībā uz Komisijas un *Banco Santander* izvirzīto iebildi par nepieņemamību ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, kā arī Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kura atcelšana tiek prasīta, apstrīdētās daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti, lai pamatotu šo prasījumu, jo pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats ir nepieņemami. No šīm tiesību normām izrietošajai prasībai norādīt pamatojumu neatbilst apelācijas sūdzība, kurā nav pat ietverta argumentācija, kas ir konkrēti veltīta tās tiesību kļūdas identificēšanai, kura esot pieļauta pārsūdzētajā spriedumā, bet ir tikai atkārtoti vai burtiski atveidoti pamati un argumenti, kas jau bija izvirzīti Vispārējā tiesā, tostarp tie, kas balstīti uz faktiem, kurus šī tiesa ir tieši noraidījusi. Šāda apelācija patiesībā ir lūgums, kas vērsts uz to, lai

panāktu tikai Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, un tas nav Tiesas kompetencē (spriedums, 2024. gada 11. janvāris, *Planistat Europe* un *Charlot*/Komisija, C-363/22 P, EU:C:2024:20, 40. un 41. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

141 Tomēr, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Vispārējās tiesas veikto Savienības tiesību interpretāciju vai piemērošanu, pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var vēlreiz apspriest apelācijas kārtībā. Proti, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādi pamatot savu apelāciju ar pamatiem un argumentiem, kas jau tikuši izmantoti Vispārējā tiesā, apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu savu jēgu (spriedumi, 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 51. punkts, kā arī 2020. gada 9. jūlijs, *Haswani* /Padome, C-241/19 P, EU:C:2020:545, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

142 Šajā lietā otrā pamata sestā daļa būtībā ir vērsta uz to, lai apstrīdētu Vispārējās tiesas lēmumu attiecībā uz tiesību jautājumiem, kas tai bija iesniegti izskatīšanai pirmajā instancē, tostarp saistībā ar pienākumu norādīt pamatojumu, kas iestādēm ir noteikts saskaņā ar LESD 296. pantu. Turklāt, tā kā šī pamata sestajā daļā ir ietvertas precīzas norādes uz kritizētajiem pārsūdzētā sprieduma punktiem, kā arī argumenti, uz kuriem tā ir balstīta, to nevar noraidīt kā nepieņemamu kopumā.

143 Tomēr pirmais iebildums ir daļēji nepieņemams, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pamatojuma attiecībā uz 2016. gada noregulējuma plānu pietiekamību. Proti, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 552. punkta, bija izvirzījuši pamatojuma neesamību attiecībā uz, pirmkārt, šajā plānā paredzēto noregulējuma stratēģiju un noregulējuma instrumentu un, otrkārt, iemesliem, kuru dēļ šis plāns netika ievērots, tie šobrīd apgalvo, ka šajā plānā bijuši paredzēti mehānismi, kas būtu ļāvuši izvairīties no *Banco Popular* maksātnespējas. To darot, tie izvirza jaunu argumentu, kas šī iemesla dēļ apelācijas stadijā ir nepieņemams.

144 Runājot par otro iebildumu, apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumi par 2. vērtējumu, kā ģenerāladvokāte T. Čapeta ir norādījusi secinājumu lietā *Aeris Invest*/Komisija un VNV (C-535/22 P, EU:C:2024:233), kuri saskaņā ar to 4. punktu ir jālasa kopā ar secinājumiem šajā lietā, 61. punktā, ir apelācijas stadijā izvirzīts jauns pamats, jo pārsūdzētā sprieduma 558. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav precizējuši 2. vērtējuma daļas, kuras tie nevarot saprast.

145 Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd šo konstatējumu, pamatojoties uz to, ka savas replikas pirmajā instancē 82. punkta iv) un viii) apakšpunktā tie bija minējuši svītrojumus attiecībā uz finanšu rezervju juridiskajiem riskiem un sinerģiju vērtējumu, tomēr ir jānorāda, ka ar šīs replikas pirmajā instancē 82. punktā izklāstīto argumentāciju apelācijas sūdzības iesniedzēji bija norādījuši nevis pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, bet VNM regulas 20. panta pārkāpumu. To apstiprina fakts, ka no šīs argumentācijas izriet, ka tie ir varējuši saprast un apstrīdēt 2. vērtējumu. Tomēr pārsūdzētā sprieduma 558. punktā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentāciju par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

146 Tātad otrā pamata sestās daļas otrais iebildums ir jauns pamats tiktāl, ciktāl ar to tiek apšaubīts 2. vērtējuma pamatojums, līdz ar to tas ir jānoraida kā nepieņemams.

2) Par lietas būtību

147 Ar otrā pamata sestās daļas pirmo un trešo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi no LESD 296. panta izrietošās prasības attiecībā uz strīdīgajā noregulējuma shēmā un Lēmumā 2017/1246 ietvertā pamatojuma pārbaudi.

148 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par pamatojuma pamatotību, jo tas attiecas uz strīdīgā tiesību akta likumību pēc būtības (spriedums, 2024. gada 18. janvāris, *Jenkinson*/Padome u.c., C-46/22 P, EU:C:2024:50, 130. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

149 Tomēr pastāvīgā judikatūra ir tas, ka, lai arī LESD 296. pantā paredzētajā pamatojumā skaidri un nepārprotami jābūt izklāstītai tās iestādes argumentācijai, kura pieņēmusi tiesību aktu, lai ļautu ieinteresētajai personai iepazīties ar veikto pasākumu pamatojumu un kompetentai tiesai – veikt pārbaudi, tomēr šādam pamatojumam jābūt pielāgotam aplūkojamā akta būtībai un kontekstam, kurā tas ir pieņemts. No šāda skatpunkta raugoties, netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi nozīmīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu un ievērojot it īpaši akta adresātu iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 8. maijs, *Landeskreditbank Baden-Württemberg*/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85. un 87. punkts, kā arī 2022. gada 29. septembris, *ABLV Bank*/VNV, C-202/21 P, EU:C:2022:734, 193. punkts un tajā minētā judikatūra).

150 Turklāt Tiesa jau ir konstatējusi, ka lēmuma pamatojuma precizitātes pakāpe ir jāsamēro ar materiālajām iespējām un tehniskajiem apstākļiem vai termiņu, kādā tas ir jāpieņem. Tādējādi Savienības iestādēm, sagatavojot tiesību aktu, nav jāizsaka viedoklis par acīmredzami otršķirīgiem apstākļiem vai jāatspēko potenciāli iebildumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 167. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2012. gada 6. novembris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48. punkts).

151 Tomēr, kā norādīts šā sprieduma 114. un 115. punktā, Savienības iestādēm un struktūrām, piemērojot komercnoslēpuma aizsardzības principu, kas tostarp ir konkretizēts LESD 339. pantā, kā arī VNM regulas 88. panta 1. punkta otrajā daļā un 90. panta 4. punktā, lasot tos šīs regulas 116. apsvēruma gaismā, principā ir pienākums neizpaust konfidenciālu informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma prasības.

152 Saskaņā ar šī sprieduma 120. punktā atgādināto pastāvīgo judikatūru attiecīgajai personai nelabvēlīga akta pamatojums, kas ir balstīts uz privātu tirgus dalībnieku relatīvā stāvokļa novērtējumu, daļēji var tikt ierobežots, lai aizsargātu ar šiem tirgus dalībniekiem saistīto informāciju, uz kuru attiecas komercnoslēpums. Neraugoties uz minēto, pienākums ievērot komercnoslēpumu nevar atņemt pienākumam norādīt pamatojumu tā būtību. Tādējādi, lai arī šāds akts, ņemot vērā pienākumu ievērot komercnoslēpumu, var būt pietiekami pamatots, pat ja tas neietver visus skaitliskos datus, uz kuriem ir balstīta argumentācija, tomēr pamatojumā ir jābūt skaidri un nepārprotami parādītai šai argumentācijai, kā arī izmantotajai metodoloģijai.

i) Par strīdīgās noregulējuma shēmas pamatojumu

153 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pamatojums saistībā ar VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktā paredzētajiem noregulējuma nosacījumiem ir nepietiekams.

154 Attiecībā uz šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā paredzēto nosacījumu kritika par pārsūdzētā sprieduma 543. punktu ir balstīta uz premisu, ka VNV esot bijis jāpārbauda, vai pastāv citi dzīvotspējīgi risinājumi, pirms tā secina, ka pastāv *Banco Popular* maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības situācija.

155 Tomēr šāda prasība neizriet no VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta un 4. punkta c) apakšpunkta, saskaņā ar kuriem tiek uzskatīts, ka vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja tā nespēj samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā vai ja ir objektīvi apstākļi, kas ļauj secināt, ka tas notiks tuvākajā laikā. Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 542.–544. punktā ir pamatoti nospriedusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 23. un 24. apsvērumā ietvertās norādes par to, ka *Banco Popular* likviditātes stāvoklis ir pasliktinājies, tiesiski pietiekami pamatoja maksātnespējas vai iespējamās maksātnespējas situācijas esamību attiecībā uz šo banku.

156 Attiecībā uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu apelācijas sūdzībā iesniedzēji apgalvo, ka VNV bez cita paskaidrojuma esot vienīgi konstatējusi, ka citi risinājumi neļauj novērst *Banco Popular* likviditātes problēmas.

157 Tomēr ir jākonstatē, ka šī argumentācija izriet no pārsūdzētā sprieduma un strīdīgās noregulējuma shēmas acīmredzami kļūdainas izpratnes. Proti, pārsūdzētā sprieduma 545. punktā Vispārējā tiesa ir balstījusies uz minētā sprieduma 188.–192. punktā ietvertajiem konstatējumiem, no kuriem izriet, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 3. pantā ir detalizēti izklāstīti iemesli, kuru dēļ VNV ir secinājusi, ka nav alternatīvu pasākumu, kas ļautu novērst *Banco Popular* likviditātes problēmas.

158 Šajā kontekstā attiecībā uz ārkārtas likviditātes palīdzību no pārsūdzētā sprieduma 153. punkta izriet, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 26. apsvēruma c) punktā VNV bija konstatējusi, ka šāda palīdzība noregulējuma brīdī nebija pieejama. Pamatojoties uz šo konstatējumu, Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 556. un 557. punktā ir nospriedusi, ka VNV nebija pienākuma precizēt iemeslus, kas saistīti ar ārkārtas likviditātes palīdzības nepieejamību.

159 Otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pamatojumu attiecībā uz uzņēmuma pārdošanas instrumenta kā noregulējuma instrumenta noteikšanu un īstenošanu.

160 Runājot par pārsūdzētā sprieduma 545. punktu, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka VNV neesot paskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ uzņēmuma pārdošanas instruments tika izvēlēts kā noregulējuma instruments, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa, gluži pretēji, ir nospriedusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 5. pantā ir ietverti paskaidrojumi par šī instrumenta izvēli un iemesliem, kuru dēļ VNV uzskatīja, ka pārējie VNM regulas 22. panta 2. punktā uzskaitītie instrumenti neļauj tādā pašā mērā sasniegt noregulējuma mērķus. Ņemot vērā šos Vispārējās tiesas konstatējumus, arguments par pamatojuma neesamību nevar tikt atbalstīts.

161 Attiecībā uz *Banco Popular* publiskās pārdošanas procedūru Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 536. un 537. punktā ir uzskatījusi, ka strīdīgās noregulējuma shēmas 6. panta 6. punktā ietvertās norādes ļāva saprast šīs procedūras norisi un ka tās beigās tika iesniegts tikai viens derīgs piedāvājums, kura pieņemšanu VNV uzskatīja par saprātīgu, lai novērstu nekontrolētu *Banco Popular* maksātnespēju.

162 Ņemot vērā šīs norādes, Vispārējā tiesa ir pamatoti uzskatījusi, ka VNV nebija pienākuma precizēt iemeslus, kuru dēļ visas ieinteresētās personas, izņemot *Banco Santander*, nebija iesniegušas piedāvājumu. Tāpat no pārsūdzētā sprieduma 540. punkta izriet, ka pārdošanas cenu nebija noteikusi VNV, bet tā bija *FROB* īstenotās pārdošanas konkursa kārtībā procedūras un *Banco Santander* piedāvātās cenas rezultāts.

163 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji kļūdaini apgalvo, ka strīdīgajā noregulējuma shēmā VNV esot bijis jānorāda konkrēts motīvs, kas paskaidro iemeslu, kura dēļ *FROB* vienai no ieinteresētajām personām nebija noteicis jaunu termiņu. Proti, kā Vispārējā tiesa norāda minētā sprieduma 540. punktā, tā kā šī ieinteresētā persona 2017. gada 6. jūnijā bija informējusi *FROB* par savu lēmumu neiesniegt piedāvājumu, šāds precizējums nebija nepieciešams.

164 Trešām kārtām un visbeidzot, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, ka strīdīgajā noregulējuma shēmā esot bijis arī jāprecizē, ka neatkarīgais vērtētājs, kas bija iesaistīts 2. vērtējumā, atbilst neatkarības un objektivitātes prasībām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 551. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka šāds precizējums nav nepieciešams, lai izprastu strīdīgo noregulējuma shēmu.

165 No tā izriet, ka pirmais iebildums par to, ka saistībā ar strīdīgo noregulējuma shēmu esot pārkāpts LESD 296. pants, ir jānoraida.

ii) Par Lēmuma 2017/1246 pamatojumu

166 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 576. un 577. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka Lēmums 2017/1246, ar kuru Komisija vienīgi pauda savu piekrišanu strīdīgās noregulējuma shēmas saturam, atbilst no LESD 296. panta izrietošajām prasībām, ņemot vērā Komisijas rīcībā esošo ļoti īso termiņu.

167 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Lēmuma 2017/1246 2.–5. apsvērumā ir izklāstīti iemesli, kuru dēļ Komisija ir pieņēmusi šo lēmumu. Pēc tam, kad Komisija minētā lēmuma 2. un 3. apsvērumā būtībā bija konstatējusi, ka saskaņā ar strīdīgajā noregulējuma shēmā ietvertajām norādēm visi VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētie noregulējuma nosacījumi attiecībā uz *Banco Popular* ir izpildīti un ka ar šo shēmu šai bankai tiek piemērota noregulējuma procedūra un tai ir noteikta uzņēmuma pārdošanas instrumenta piemērošana, Komisija šī lēmuma 4. apsvērumā precizēja, ka tā "piekrīt šai noregulējuma shēmai" un "jo īpaši [..] VNV sniegtajam pamatojumam, kāpēc noregulējums ir nepieciešams sabiedrības interesēs saskaņā ar [VNM] regulas 18. panta 5. punktu". Lēmuma 2017/1246 5. apsvērumā Komisija no tā secināja, ka VNV iesniegtā strīdīgā noregulējuma shēma ir jāapstiprina, ko tā izdarīja ar šī lēmuma 1. pantu.

168 Tiesa jau ir nospriedusi, ka Komisija ar šādu apstiprinājumu piekrīt strīdīgajā noregulējuma shēmā ietvertajiem elementiem un pamatiem, līdz ar to tai vajadzības gadījumā par tiem jāatbild Savienības tiesā (spriedums, 2024. gada 18. jūnijs, Komisija/VNV, C-551/22 P, EU:C:2024:520,

96. punkts). Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka iemesli, kuru dēļ VNV ir pieņēmusi šo noregulējuma shēmu, ir apstiprināšanas lēmuma neatņemama sastāvdaļa un tādējādi var pamatot arī šo apstiprināšanu.

169 Tātad pārsūdzētā sprieduma 576. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka nevar tikt prasīts, lai Komisija sniegtu papildu pamatojumu savam apstiprinājumam, jo šis pamatojums varētu būt tikai strīdīgajā noregulējuma shēmā jau ietvertās informācijas pārņemšana. Turklāt saskaņā ar VNM regulas 18. panta 7. punktu Komisijai ir nevis jāveic otrā analīze attiecībā pret VNV analīzi, bet tikai jāapstiprina tās lēmums.

170 Vispārējā tiesa – arī nepieļaujot tiesību kļūdu – pārsūdzētā sprieduma 577. punktā ir ņēmusi vērā ļoti īso termiņu, kurā Komisijai bija jāapstiprina strīdīgā noregulējuma shēma. Kā ir atgādināts šī sprieduma 150. punktā, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru lēmuma pamatojuma precizitātes pakāpei ir jābūt samērīgai ar materiālajām iespējām un tehniskajiem nosacījumiem vai termiņu, kurā tas ir jāpieņem. Apstākļiem, kuros strīdīgā noregulējuma shēma tika pieņemta un apstiprināta, bija raksturīga zināma steidzamība.

171 No tā izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 578. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka Lēmuma 2017/1246 pamatojums atbilst no LESD 296. panta izrietošajām prasībām.

172 Otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka minētā sprieduma 580.–583. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini – atzīstot par jaunu – noraidījusi to argumentu par pilnvaru deleģēšanas principu, kas izriet no 1958. gada 13. jūnija sprieduma *Meroni*/Augstā iestāde (9/56, EU:C:1958:7), neievērošanu. Šajā ziņā tie norāda, ka prasības pieteikuma pirmajā instancē 153. punktā tie jau esot izvirzījuši šo argumentu.

173 Tomēr no šī punkta izriet, ka savā prasības pieteikumā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēji nevis ir atsaukušies uz šo pilnvaru deleģēšanas principu pārkāpumu, bet tikai ir apgalvojuši, ka Komisija nav pamatojusi pārbaudi, ko tā bija veikusi attiecībā uz strīdīgās noregulējuma shēmas diskrecionārajiem aspektiem.

174 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka minētais arguments ir jauns. Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

175 Ņemot vērā šos apstākļus, otrā pamata sestā daļa ir jānoraida pilnībā.

C. Par pirmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta pārkāpumu

176 Ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta pārkāpumu. Šī daļa ir iedalīta trīs iebildumos.

1. Lietas dalībnieku argumenti

177 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 133. un 145. punktā nospriezdama, ka krīze, ar kuru saskārās *Banco Popular*, ir pietiekams apstāklis, lai pamatotu noregulējuma darbību attiecībā uz šo banku, iepriekš nepārbaudot, vai tās maksātnespēju būtu bijis iespējams novērst ar ārkārtas likviditātes palīdzību.

178 Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot nospriedusi minētā sprieduma 152., 158. un 165. punktā, no VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta un 4. punkta c) apakšpunkta, lasot tos kopsakarā ar 20. punktu EBI 2015. gada 6. augusta Pamatnostādnēs EBA/GL/2015/07 par apstākļu interpretāciju, kādos iestāde uzskatāma par iestādi, kas kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga saskaņā ar Direktīvas 2014/59 32. panta 6. punktu, un ar Hartas 41. pantu, izrietot, ka, ja ir konstatēts, ka persona kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ārkārtas likviditātes palīdzība būtu jāpiešķir prioritāri. Tātad no 2017. gada aprīļa VNV esot bijis pienākums veicināt ārkārtas likviditātes palīdzības sniegšanu no Spānijas Bankas vai ECB puses.

179 Otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 163.–169. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka tam, ka VNV pirms strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanas būtu pārkāpusi konfidencialitātes pienākumus, nav nozīmes VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta piemērošanā. Vispirms Vispārējai tiesai esot bijis jāpārbauda, kā situācija būtu attīstījusies, ja nebūtu šī pārkāpuma. Turpinot, pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta pretruna pamatojumā, norādot, pirmkārt, ka apstrīdētais akts ir jāatceļ, ja ir pierādīts, ka pārkāpumam ir bijusi pietiekama ietekme, un nospriežot, otrkārt, ka šajā ziņā nav nozīmes noregulējuma pamatā esošajiem motīviem. Turklāt minētā sprieduma 168. un 169. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini secinājusi, ka *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* princips nav piemērojams, jo VNV un Komisija nav guvušas labumu no savas prettiesiskās rīcības. Tie uzskata, ka VNV gūtā priekšrocība šajā lietā ir tāda, ka tās priekšsēdētājas paziņojumi un informācijas noplūde esot tikuši ignorēti un noklusēti. Visbeidzot, VNM regulas 116. apsvērumā esot noteikta atspēkojama prezumpcija, ka konfidencialitātes pienākuma pārkāpums ir maksātnespējas iemesls.

180 Trešām kārtām, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 173.–176. punktā, apgalvotā konfidencialitātes pienākuma pārkāpuma dēļ VNV un Komisijai saskaņā ar Hartas 41. pantu esot bijis jārīkojas, lai izvairītos no kaitējuma, ko rada šis konfidencialitātes pienākuma pārkāpums, un līdz ar to jāpārbauda iespēja pietiekami agri piešķirt ārkārtas likviditātes palīdzību vai piedāvāt citus mazāk ierobežojošus risinājumus.

181 VNV un *Banco Santander* norāda, ka pirmā pamata pirmā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēji tikai atkārto vai burtiski atveido pamatus un argumentus, kurus tie jau bija izvirzījuši Vispārējā tiesā. VNV piebilst, ka attiecībā uz priekšrocībām, kas nepieciešamas *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* principa piemērošanai, apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza jaunu argumentu. Jebkurā gadījumā šī pirmā daļa esot nepamatota.

182 Komisija un Spānijas Karaliste norāda, ka pirmā pamata pirmā daļa ir nepamatota.

2. Tiesas vērtējums

a) Par pieņemamību

183 Attiecībā uz iebildi par nepieņemamību, kas ir balstīta uz Vispārējā tiesā izvirzīto argumentu atkārtošanu, ir jānorāda, ka ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji vēlas apstrīdēt VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta interpretāciju, katrā ziņā precizēdami pārsūdzētā sprieduma kritizētos punktus un argumentus, uz kuriem ir balstīta to kritika. Līdz ar to šī pamata pirmā daļa nevar tikt atzīta par nepieņemamu kopumā.

184 Ciktāl VNV apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza jaunu argumentu saistībā ar *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* principa piemērošanu, – tā kā tie precizē, kas saskaņā ar to viedokli veido priekšrocību, kuru esot ieguvušas VNV un Komisija, pietiek norādīt, ka savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā ir izvirzījuši tādu pašu argumentāciju kā prasības pieteikumā un replikā pirmajā instancē.

185 Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir pieņemama.

b) Par lietas būtību

186 Ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā norāda, ka *Banco Popular* likviditātes krīzes iemesliem ir nozīme, lai novērtētu strīdīgās noregulējuma shēmas likumību, ņemot vērā VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu. Tie apgalvo, ka no pārsūdzētā sprieduma 133., 145., 152., 158., 163.–169., kā arī 173.–176. punkta izriet, ka VNV esot pārkāpusi gan savu pienākumu ievērot konfidencialitāti, gan arī savu pienākumu mēģināt novērst maksātnespēju, it īpaši veicinot ārkārtas likviditātes palīdzības sniegšanu *Banco Popular*.

187 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a)–c) apakšpunktā noregulējuma shēmas pieņemšana ir attiecīgi pakļauta trim kumulatīviem nosacījumiem, proti, pirmkārt, ka attiecīgā vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, otrkārt, ka, ņemot vērā nepieciešamos termiņus un citus nozīmīgus apstākļus, nav pamatotu izredžu, ka citi privātā sektora vai prudenciāli pasākumi pieņemamā termiņā novērstu vienības maksātnespēju, un, treškārt, ka noregulējuma darbība ir vajadzīga sabiedrības interesēs.

188 Pirmā pamata pirmā daļa attiecas tikai uz pirmo no šiem nosacījumiem, proti, ka attiecīgā vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga. Attiecībā uz šo nosacījumu VNM regulas 18. panta 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā ir precizēts, ka vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ja tā nespēj samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā vai pastāv objektīvi apstākļi, kas ļauj secināt, ka tas notiks tuvākajā laikā.

189 Pirmkārt, no tā, ka VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā nav nekādas atsauces uz apstākļiem, kas būtu maksātnespējas situācijas pamatā, ir jāsecina, ka šīs tiesību normas ļauj secināt, ka attiecīgā vienība ir maksātnespējīga, neatkarīgi no šādiem iespējamiem apstākļiem.

190 Šo apstākļu ņemšana vērā nebūtu saderīga arī ar VNM regulas mērķiem, kas, kā izriet it īpaši no tās 58. apsvēruma, ir saglabāt finanšu stabilitāti, nodrošināt būtisku finanšu pakalpojumu sniegšanas nepārtrauktību un aizsargāt noguldītājus. Proti, iespējamie apstākļi, kas ir izraisījuši attiecīgās bankas maksātnespēju, nevar liegt VNV veikt noregulējuma darbību apstākļos, kad ir iestājušies visi šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētie nosacījumi, ciktāl šī banka kļuvusi maksātnespējīga, nepastāv alternatīvs risinājums un, it īpaši, noregulējums ir vajadzīgs sabiedrības interesēs.

191 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 163.–166. punktā nospriezdama, ka noregulējuma shēma ir pieņemta likumīgi, ja ir iestājušies VNM regulas 18. pantā paredzētie nosacījumi, neatkarīgi no tā, kādi ir iemesli, kuru dēļ attiecīgā vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga.

192 No tā arī izriet, ka Vispārējā tiesa, nenonākot pretrunās, ir varējusi uzskatīt, ka strīdīgā noregulējuma shēma būtu tikusi pieņemta pat tad, ja būtu konstatēts, ka maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības situāciju izraisīja apgalvotais konfidencialitātes pienākuma pārkāpums. Turklāt no tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija saistībā ar to, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi principu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, pat pieņemot, ka var tikt uzskatīts, ka VNV, pieņemot strīdīgo noregulējuma shēmu, ir ieguvusi vai vēlējusies iegūt "priekšrocību" šī principa izpratnē, ir jānoraida kā neiedarbīga.

193 Otrkārt, VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta formulējumā nav arī atsauces uz to, vai noregulējumam ir vai nav alternatīvi risinājumi.

194 Kā Vispārējā tiesa būtībā ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 133., 145. un 147. punktā, lai secinātu, ka persona kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta izpratnē, pietiek ar to, ka VNV un Komisija konstatē, ka pastāv tāda likviditātes krīze, kāda ir paredzēta minētās regulas 18. panta 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā. Turpretim, ņemot vērā šā sprieduma 189.–191. punktā ietvertos apsvērumus, vienīgi tas, ka pagātnē, iespējams, no šīs maksātnespējas būtu bijis iespējams izvairīties, nevar būt iemesls, kas nepieļauj to, ka VNV un Komisija var konstatēt, ka pastāv šāda situācija.

195 Turklāt attiecībā uz apgalvoto tām uzlikto pienākumu brīdī, kad tās plāno pieņemt noregulējuma shēmu attiecībā uz konkrētu vienību, pārbaudīt, vai nepastāv citi risinājumi kā vien pieņemt šādu pasākumu, lai novērstu tās maksātnespēju, jau no VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta formulējuma izriet, ka uz šādu vērtējumu attiecas otrais nosacījums, kuram ir pakļauta noregulējuma shēmas pieņemšana. Tādējādi iespējamā alternatīvu risinājumu pieejamība nevar apšaubīt šādas noregulējuma shēmas tiesiskumu, ņemot vērā šī 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā paredzēto pirmo nosacījumu.

196 Šādos apstākļos arguments par to, ka Komisijai un VNV saskaņā ar VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktu un 4. punkta pirmās daļas c) apakšpunktu esot bijis jāpārbauda, vai nepastāv alternatīvi risinājumi strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanai, un, kā tas izriet no šī pienākuma, jāveicina ārkārtas likviditātes palīdzības piešķiršana *Banco Popular*, ir nepamatots.

197 No tā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir nepamatota.

D. Par pirmā pamata otro daļu, kas attiecas uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta pārkāpumu

198 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē pārsūdzētā sprieduma 180.–229. punktā Vispārējās tiesas veikto vērtējumu attiecībā uz otro nosacījumu, kuram ir pakļauta noregulējuma shēmas pieņemšana, kurš paredzēts VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā.

1. Lietas dalībnieku argumenti

199 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 182.–184. punktā apstiprinādama, ka to argumenti par papildu ārkārtas likviditātes palīdzības sniegšanu *Banco Popular* ir balstīti tikai uz

minējumiem vai ir vienkārši pieņēmumi. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka, ja papildu ārkārtas likviditātes palīdzība, kas atbilst summai 6 miljardi EUR, tiktu izmaksāta *Banco Popular*, pēdējā minētā būtu varējusi turpināt savu darbību vismaz līdz 2017. gada 21. jūnijam.

200 Otrām kārtām, pārsūdzētajā spriedumā neesot norādīts pietiekams pamatojums, ciktāl minētā sprieduma 194. punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi par pierādītu, ka nav bijis pietiekami daudz laika, lai novērstu likviditātes trūkumu ar kapitāla palielināšanas palīdzību. Proti, saskaņā ar *Banco Popular* iekšējiem aprēķiniem kapitāla palielināšana esot varējusi tikt veikta viena mēneša laikā un tā esot bijusi paredzēta pirms 2017. gada jūnija.

201 Turklāt pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot uzskatījusi pārsūdzētā sprieduma 200.–203. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēji esot pierādījuši, ka *Banco Popular* kapitāla palielināšana bija iespējama un ka tā varēja atrisināt tās likviditātes problēmas. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa esot acīmredzami kļūdaini novērtējusi un sagrozījusi *Barclays Bank* 2017. gada 3. jūnija vēstules un *Deutsche Bank* 2017. gada 5. jūnija vēstules saturu. Tie apgalvo, ka šīs vēstules pierādot, ka šīs divas bankas bija izteikušas reālu apņemšanos nodrošināt kapitāla palielināšanu. Tie uzskata, ka kapitāla palielināšana būtu atjaunojusi akcionāru uzticību *Banco Popular* un līdz ar to samazinājusi vai praktiski novērsusi noguldījumu izņemšanu.

202 Trešām kārtām, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma 208. punktā apgalvodama, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti par aktīvu nodalīšanu ir balstīti tikai uz pieņēmumiem. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzēji esot pierādījuši, ka *Banco Popular* jau ilgu laiku ir strādājusi pie ienākumus nenesošo nekustamo īpašumu aktīvu ar vērtību 6 miljardi EUR pārdošanas projekta "Sunrise" ietvaros. Turklāt pēc noregulējuma vairāki fondi esot iesnieguši piedāvājumus par ienākumus nenesošiem aktīviem projekta "Jaunie Sunrise" ietvaros, kas pamato patiesas intereses par šiem aktīviem esamību.

203 Šo interesi apstiprinot saistoši piedāvājumi, kurus *Banco Popular* ir saņēmusi attiecībā uz nestratēģiskajiem aktīviem. Apstrīdētā sprieduma 211. punktā Vispārējā tiesa esot noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumus šajā jautājumā, pamatojoties uz to, ka tie esot balstīti vienīgi uz rakstiem presē. Tomēr neesot nekāda juridiska pamata, lai noraidītu pierādījumu tā iemesla dēļ, ka tas izriet no preses rakstiem.

204 Ceturtām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pietiekams pamatojums un tas ir balstīts uz faktu būtiski kļūdainu vērtējumu, jo minētā sprieduma 223. un 224. punktā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka privāta pārdošana trešai personai nav alternatīva strīdīgās noregulējuma shēmas pieņemšanai. Proti, pretēji tam, ko ir uzskatījusi Vispārējā tiesa, pirmajā instancē iesniegtajā prasības pieteikumā minētie piedāvājumi esot varējuši pierādīt, ka *Banco Popular* iespējamā iegāde ir izraisījusi patiesu interesi. Turklāt privāta pārdošana esot bijusi nesekmīga nevis 2017. gada 29. maijā, bet 2017. gada 6. jūnijā, ievērojot, ka VNV esot pieprasījusi ieinteresētajām personām iesniegt piedāvājumus sešu stundu laikā.

205 Piektām kārtām, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 229. punktā konstatējot, ka valsts atbalsts un vienotā noregulējuma fonda izmantošana ir pretrunā noregulējuma mērķiem un ka VNV nevar uzlikt dalībvalstij pienākumu piešķirt atbalstu vienībai. Proti, šis atbalsts esot tieši paredzēts VNM regulas 18. panta 4. punkta pirmās daļas d) apakšpunkta iii) punktā un 6. punkta c) apakšpunktā, kā arī 19. panta 1. un 3. punktā. Turklāt,

lai gan VNV nevar uzlikt dalībvalstīm pienākumu piešķirt atbalstu vienībai, no šīs regulas 52. apsvēruma izrietot, ka tomēr ir bijusi iespēja ierosināt atbalsta piešķiršanu vai veicināt Fonda izmantošanu, ko būtu bijis iespējams darīt kopā ar jebkuru citu risinājumu.

206 Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* norāda, ka šī argumentācija ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēji tikai atkārto vai burtiski atveido pirmajā instancē izvirzītos pamatus un argumentus, nepaskaidrojot, kādā ziņā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu.

207 Attiecībā uz lietas būtību tās pamatā uzskata, ka ar pirmā pamata otrās daļas pamatojumam izvirzītajiem argumentiem nevar pierādīt, ka pārsūdzētā sprieduma 182.–229. punktā Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi tiesību kļūdu, izvērtējot apelācijas sūdzības iesniedzēju norādītos piecus alternatīvos pasākumus.

2. Tiesas vērtējums

208 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā norāda, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un/vai sagrozījusi pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma 179.–229. punktā noraidīdama to argumentāciju, saskaņā ar kuru VNV ir pārkāpusi VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu.

209 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvoja, ka pretēji tam, ko VNV bija konstatējusi strīdīgajā noregulējuma shēmā, pastāvēja vismaz seši dzīvotspējīgi pasākumi, kuri būtu pietiekamas alternatīvas noregulējuma darbībai. Ar pieciem iebildumiem, kas izvirzīti pirmā pamata otrās daļas atbalstam, tie apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumus, kuri attiecīgi skar piecus no šiem pasākumiem, proti, pirmkārt, papildu ārkārtas likviditātes palīdzību, otrkārt, kapitāla palielināšanu, treškārt, aktīvu nodalīšanu, ceturtkārt, privātu pārdošanu trešai personai, kā arī, piektkārt, Fonda finansējumu vai valsts atbalsta piešķiršanu.

210 Attiecībā uz pirmo līdz ceturto iebildumu, kas izvirzīti pirmā pamata otrās daļas pamatojumam, ir jānorāda, ka ar šā sprieduma 199., 200. un 204. punktā īsumā izklāstīto argumentāciju apelācijas sūdzības iesniedzēji nevis precizē, kādā veidā pārsūdzētā sprieduma 182.–184., 194., 223. un 224. punktā ietvertais pamatojums neļauj saprast Vispārējās tiesas argumentāciju, bet patiesībā apstrīd šīs argumentācijas pamatotību un līdz ar to aicina Tiesu pārskatīt faktus, kurus tie jau bija izvirzījuši Vispārējā tiesā.

211 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta 1. punkta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem un ka tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un izvērtēt nozīmīgus faktus un pierādījumus. Tātad faktu un pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, uz kuru kā tādu attiektos Tiesas pārbaude apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2022. gada 25. janvāris, Komisija/*European Food* u.c., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 71. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

212 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēji atsaucas uz sagrozīšanu, ir jānorāda, ka ar šā sprieduma 201. un 202. punktā apkopotajiem argumentiem tie izsaka šādu iebildumu tikai attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 200.–203. un 208. punktā ietvertajiem konstatējumiem. Tomēr pastāvīgā judikatūra ir tas, ka, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka ir notikusi sagrozīšana, tam saskaņā ar LESD 256. pantu, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktu ir precīzi jānorāda elementi, ko Vispārējā tiesa ir

sagrozījusi, un jāpierāda kļūdas analīzē, kuru dēļ, viņaprāt, tā ir veikusi šo sagrozīšanu. Turklāt šādai sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 10. novembris, Komisija/*Valencia Club de Fútbol*, C-211/20 P, EU:C:2022:862, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

213 Ir jākonstatē, ka attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 200.–203. un 208. punktu apelācijas sūdzības iesniedzēji tikai apgalvo sagrozīšanu, atsaucoties uz daudziem apelācijas sūdzībai pievienotajiem dokumentiem, nekādi neprecizēdami kļūdas analīzē, ko Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi savā vērtējumā. Turklāt attiecībā uz šī sprieduma 200.–203. punktā minētajiem dokumentu izvilkumiem ir jākonstatē, ka no tiem ne tikai neizriet nekāda acīmredzama sagrozīšana, bet tie, gluži pretēji, apstiprina Vispārējās tiesas vērtējumu par to, ka attiecīgajām bankām nebija saistošas apņemšanās. Tādējādi šķiet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā vēlas panākt faktu un pierādījumu jaunu vērtējumu Tiesā. Šis arguments tātad ir jānoraida kā nepieņemams.

214 Turklāt attiecībā uz šā sprieduma 203. punktā apkopoto argumentāciju kritika par pārsūdzētā sprieduma 211. punktu izriet no šī punkta acīmredzami kļūdainas izpratnes. Proti, no tā izriet, ka Vispārējā tiesa tajā ir precizējusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka aktīvu pārdošana, par ko bija runa šajos preses rakstos, atbilstoši tās viedoklim nevarēja novērst *Banco Popular* maksātnespēju, tomēr nenospriežot, ka preses raksti principā nevar tikt ņemti vērā kā pierādījumi.

215 Attiecībā uz piekto iebildumu, kas ir vērsts pret pārsūdzētā sprieduma 229. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, pirmkārt, ka Fonda finansējums esot bijis alternatīvs pasākums VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta izpratnē. Tomēr Vispārējā tiesa šo argumentāciju ir noraidījusi nevis pārsūdzētā sprieduma 229. punktā, bet tā 227. punktā, pamatojoties uz motīvu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji apelācijas sūdzībā nav kritizējuši, ka saskaņā ar šīs regulas 76. panta 1. punkta b) apakšpunktu VNV var izmantot Fonda finansējumu tikai noregulējuma darbības ietvaros. Šo interpretāciju apstiprina minētās regulas 18. panta 6. punkta c) apakšpunkts un 19. panta 3. punkts, kuros ir precizēti nosacījumi Fonda izmantošanai noregulējuma shēmā un līdz ar to ir prezumēts, ka 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā paredzētais nosacījums ir izpildīts. Tādējādi Fonda finansējums nevar tikt uzskatīts par alternatīvu noregulējumam pēdējās minētās tiesību normas izpratnē. Šajos vērtējumos nav pieļauta tiesību kļūda.

216 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka VNV esot varējusi "piedāvāt" Spānijas Karalistei piešķirt *Banco Popular* valsts atbalstu. Ar šādu argumentāciju netiek apstrīdēts pārsūdzētā sprieduma 228. punktā ietvertais Vispārējās tiesas vērtējums, saskaņā ar kuru ne VNV, ne Komisija nevarēja uzlikt dalībvalstij pienākumu piešķirt atbalstu vienībai.

217 Turklāt, kā Vispārējā tiesa būtībā ir pamatoti norādījusi pārsūdzētā sprieduma 229. punktā, uzskats, kā to norāda apelācijas sūdzības iesniedzēji, ka valsts atbalsta piešķiršana varētu būt "alternatīvs risinājums" VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta izpratnē, ir pretrunā noregulējuma mērķim, kas minēts šīs regulas 14. panta 2. punkta c) apakšpunktā, kurā ir precizēts, ka ir jāaizsargā publiskā sektora līdzekļi, maksimāli samazinot paļaušanos uz ārkārtas finansiālo atbalstu. Šāds "risinājums" arī nebūtu saderīgs ar apstākli, ka saskaņā ar minētās regulas 18. panta 4. punkta pirmās daļas d) apakšpunktu ārkārtas finansiālā atbalsta no publiskā sektora līdzekļiem piešķiršanas sekas principā ir tādas, ka tiek uzskatīts, ka attiecīgā vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga.

218 Tādējādi pirmā pamata otrās daļas piektais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

219 No tā izriet, ka pirmā pamata otrā daļa ir daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

E. Par pirmā pamata trešo daļu, kas attiecas uz VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta pārkāpumu

220 Ar pirmā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta pārkāpumu. Tā ir iedalīta trīs iebildumos.

1. Lietas dalībnieku argumenti

221 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 243.–245. un 247. punktā, akcionāru un kreditoru intereses ir jālīdzsvaro ar sabiedrības interesēm, lai samazinātu noregulējuma izmaksas un izvairītos no "vērtības iznīcināšanas" VNM regulas 14. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē, kas būtu nelietderīga. Tie uzskata, ka šī samērīguma prasība izriet gan no VNM regulas normām, proti, no šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar minētās regulas 18. panta 5. punktu, 6. panta 3. punkta b) apakšpunktu, 14. pantu un 15. panta 2. punktu, skatot tās 45. un 46. apsvēruma gaismā, gan no Hartas 17. un 52. panta, kā arī ECPAK pirmā papildprotokola 1. panta.

222 Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka šādi prasītā līdzsvarošana ir jāveic ne tikai saistībā ar likvidācijas scenāriju, bet arī saistībā ar citiem risinājumiem. Taču Vispārējā tiesa, nospriežot, ka *Banco Popular* pārdošana ir labākais risinājums, bet neanalizējot citus risinājumus, neesot ievērojusi šīs prasības.

223 Otrām kārtām, tie uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 253. un 254. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka *Banco Popular* netika diskriminēta salīdzinājumā ar Itālijas kredītiestādēm, attiecībā uz kurām, pirmkārt, Komisija apstiprināja valsts atbalsta piešķiršanu un, otrkārt, VNV atteicās pieņemt noregulējuma shēmu. Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir uzskatījusi pārsūdzētā sprieduma 253. un 254. punktā, šāda atbalsta piešķiršanai esot nozīme VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta piemērošanā. Turklāt atšķirīgo attieksmi nevarot pamatot ar to, ka minētās iestādes – pretēji *Banco Popular* – neveica kritiski svarīgas funkcijas.

224 Trešām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 261. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini noraidījusi to argumentu par pārdošanas procedūras nesamērīgo raksturu kā novēlotu un nepieņemamu. Proti, savā replikā pirmajā instancē tie esot pamatojuši šī argumenta izvirzīšanu ar jaunas dokumentācijas par minēto procedūru publicēšanu pēc pieteikuma par lietas ierosināšanu iesniegšanas.

225 Komisija, VNV un *Banco Santander* norāda, ka pirmā pamata trešā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi atkārto vai burtiski atveido Vispārējā tiesā jau izvirzītos pamatus un argumentus. Jebkurā gadījumā šī trešā daļa esot nepamatota.

226 Spānijas Karaliste norāda, ka šī daļa ir nepamatota.

2. Tiesas vērtējums

227 Attiecībā uz pirmā pamata trešās daļas pieņemamību Komisija, VNV un *Banco Santander* kļūdaini apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi atkārto Vispārējā tiesā jau izvirzītos argumentus. Proti, ar šīs daļas trim iebildumiem apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd it īpaši Vispārējās tiesas veiktās VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta, kā arī samērīguma principa interpretācijas un piemērošanas pamatotību, vienlaikus precizējot pārsūdzētā sprieduma kritizētos punktus, kā arī argumentus, uz kuriem tie balstās.

228 Attiecībā uz lietas būtību apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē, pirmām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 243.–245. un 247. punktu. Tie būtībā norāda, ka, piemērojot VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktu, VNV ir pienākums līdzsvarot akcionāru un kreditoru intereses ar sabiedrības interesēm, lai samazinātu noregulējuma izmaksas un izvairītos no nevajadzīgas vērtības iznīcināšanas. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka šādi prasītā līdzsvarošana ir jāveic ne tikai saistībā ar likvidācijas scenāriju, bet arī saistībā ar citiem risinājumiem.

229 Šiem argumentiem nevar piekrist.

230 VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā ir noteikts, ka noregulējuma darbības veikšanai ir jābūt vajadzīgai sabiedrības interesēs, un saskaņā ar šī panta 5. punktu tas tā ir tad, ja tā ir vajadzīga, lai sasniegtu vienu vai vairākus 14. pantā minētos noregulējuma mērķus, un ir samērīga ar šiem mērķiem. No šī 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta formulējuma skaidri izriet, ka nav jāņem vērā attiecīgās vienības noregulējumam un likvidācijai alternatīvi risinājumi, un to apstiprina šīs pēdējās minētās tiesību normas konteksts.

231 Proti, kā atgādināts šā sprieduma 187. punktā, VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas a)–c) apakšpunktā noregulējuma shēmas pieņemšanai ir izvirzīti trīs nosacījumi, no kuriem pēdējais attiecas uz noregulējuma darbības vajadzību sabiedrības interesēs, savukārt otrais attiecas tieši uz noregulējumam un likvidācijai alternatīvu risinājumu neesamību. Tādējādi tas, vai ir noregulējumam un likvidācijai alternatīvi risinājumi, ir jāpārbauda saistībā ar otrā no šiem nosacījumiem pārbaudi, kas ir paredzēts šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā.

232 Attiecībā uz akcionāru un kreditoru interešu ņemšanu vērā ir jānorāda, ka, lai gan pārbaudē saistībā ar trešo nosacījumu, kas attiecas uz sabiedrības interesēm, saskaņā ar minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktu un 5. punktu ir jāņem vērā tās 14. panta 1. punkta pirmajā daļā minētie noregulējuma mērķi, tomēr ir jākonstatē, ka šajos mērķos nav ietverta nedz akcionāru un kreditoru interešu aizsardzība, nedz arī noregulējuma izmaksu ierobežošana vai vērtības iznīcināšanas novēršana. Proti, lai gan saskaņā ar šīs tiesību normas otro daļu VNV, Padomei, Komisijai un attiecīgā gadījumā valstu noregulējuma iestādēm ir jācenšas ņemt vērā šos divus pēdējos aspektus, lai sasniegtu šīs pašas regulas 14. panta 1. punkta pirmajā daļā minētos noregulējuma mērķus, šīm iestādēm šāds pienākums attiecībā uz akcionāru un kreditoru interešu aizsardzību nav saistošs.

233 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 246. punktā Vispārējā tiesa ir pareizi uzsvērusi, ka "vērtības iznīcināšana" VNM regulas 14. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē attiecas ne tikai uz akcionāru un pašu kapitāla instrumentu turētāju mantiskām interesēm, bet arī uz noguldītāju, darbinieku un

citu kreditoru mantiskām interesēm. It īpaši no paša šīs otrās daļas formulējuma izriet, ka VNV un Komisijai ir tikai jācenšas maksimāli samazināt noregulējuma izmaksas un neiznīcināt vērtību, ja vien tas nav nepieciešams noregulējuma mērķu sasniegšanai.

234 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 243. punktā nospriezdama, ka, lai ievērotu šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā paredzēto noregulējuma nosacījumu, nav jālīdzsvaro – konkrēti – sabiedrības intereses veikt attiecīgās vienības noregulējumu ar akcionāru un kreditoru tiesībām.

235 Pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēji, nepieciešamība ņemt vērā tikai akcionāru un kreditoru privātās intereses turklāt nerodas nedz saistībā ar samērīguma principu, kas ir nostiprināts šā sprieduma 221. punktā minētajās VNM regulas tiesību normās, nedz arī saistībā ar Hartas 17. pantu un 52. panta 1. punktu.

236 Proti, runājot par samērīguma principu, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka vispārējo interešu mērķa sasniegšanā nevar neņemt vērā faktu, ka tas ir jāsalāgo ar pamattiesībām, kuras skar pasākums, veicot līdzsvarotu izsvēršanu starp vispārējo interešu mērķi, no vienas puses, un attiecīgajām tiesībām, no otras puses (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2022. gada 8. decembris, *Orde van Vlaamse Balies* u. c., C-694/20, EU:C:2022:963, 41. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2023. gada 23. marts, *Generalstaatsanwaltschaft Bamberg* (Izņēmums no *ne bis in idem* principa), C-365/21, EU:C:2023:236, 59. punkts). Kā ir norādīts šā sprieduma 233. punktā, akcionāru un kreditoru tiesības nav vienīgās tiesības, kas tiek ņemtas vērā noregulējuma kontekstā.

237 Līdz ar to pirmā pamata trešās daļas atbalstam izvirzītais pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

238 Attiecībā uz otro iebildumu par apgalvoto *Banco Popular* diskrimināciju salīdzinājumā ar Itālijas kredītiestādēm, kuras esot saņēmušas valsts atbalstu, lai gan tām nebija kritiski svarīgu funkciju, pirmkārt, no šā sprieduma 230. un 231. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka iespējamu alternatīvo risinājumu esamībai nav nozīmes, izvērtējot VNM regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, bet uz tiem attiecas šī 18. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkts. Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 253. punktā ir pamatoti nospriedusi, ka apgalvojumiem par alternatīviem risinājumiem nav nekāda sakara ar sabiedrības interešu kritērija ievērošanu.

239 Otrkārt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka *Banco Popular* diskrimināciju attiecībā pret Itālijas kredītiestādēm nevarot pamatot ar to, ka šīm kredītiestādēm nav kritiski svarīgu funkciju, to argumentācija ir balstīta uz pārsūdzētā sprieduma 254. punkta acīmredzami kļūdainu izpratni. Proti, saskaņā ar šajā punktā ietvertajām norādēm VNV ir balstījusies ne tikai uz to, ka minētajām kredītiestādēm nav kritiski svarīgu funkciju, bet arī uz apsvērumu, ka to likvidācijai nebūtu būtiskas negatīvas ietekmes uz finanšu stabilitāti. Tādējādi šķiet, ka VNV ir balstījusies tieši uz šīs regulas 18. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā un 5. punktā paredzēto kritēriju, kas var attaisnot atšķirīgu attieksmi.

240 Ar trešo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka minētā sprieduma 261. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi kā novēlotu to argumentu par pārdošanas procedūras nesamērīgo raksturu, lai gan replikā pirmajā instancē tie to bija pamatojuši ar jaunas dokumentācijas par šo procedūru publicēšanu.

241 Šajā ziņā, protams, no šīs replikas 1., 47. un 48. punkta, lasot tos kopsakarā, izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija par pārdošanas procedūras prettiesiskumu daļēji tika balstīta uz dokumentiem, kas nebija pieejami prasības celšanas brīdī pirmajā instancē.

242 Tomēr šis apstāklis pats par sevi nevar pierādīt, ka pārsūdzētā sprieduma 261. punktā Vispārējā tiesa būtu kļūdaini uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pamatojuši iemeslu, kādēļ tie nav apstrīdējuši pārdošanas procedūras tiesiskumu savā pieteikumā par lietas ierosināšanu.

243 Proti, tā kā minētā argumentācija bija balstīta arī uz prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī pieejamajiem dokumentiem, apelācijas sūdzības iesniedzējiem bija jāpierāda, kādēļ tas, ka viņu rīcībā nebija šo vēlāk publicēto dokumentu, viņiem liedza jau tajā brīdī apstrīdēt minēto tiesiskumu, turpinot šo argumentāciju vēlāk papildināt ar šo pēdējo minēto dokumentu palīdzību.

244 Ir jākonstatē, ka šīs apelācijas tiesvedības stadijā apelācijas sūdzības iesniedzēji arī nesniedz šādu pierādījumu.

245 No tā izriet, ka pirmā pamata trešās daļas trešais iebildums ir jānoraida kā nepamatots un līdz ar to šī daļa ir jānoraida kopumā.

F. Par otrā pamata pirmo līdz ceturto daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta pārkāpumu

246 Otrā pamata pirmajā līdz ceturtajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda uz tiesību kļūdām, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, interpretējot un piemērojot VNM regulas 20. pantu saistībā ar 1. un 2. vērtējumu.

247 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar VNM regulas 20. panta 1. punktu VNV nodrošina, ka neatkarīga persona veic attiecīgās vienības aktīvu un saistību objektīvu, piesardzīgu un reālistisku vērtējumu, pirms tā lemj par noregulējuma darbības veikšanu vai attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaru īstenošanu.

248 Saistībā ar šo vērtējumu šī 20. panta 2., 3., 10. un 11. punktā ir nošķirti galīgie vērtējumi, proti, tie, kas atbilst visām tā 1. un 4.–9. punktā noteiktajām prasībām, un provizoriskie vērtējumi, kas neatbilst visām šīm prasībām. Tomēr saskaņā ar VNM regulas 20. panta 13. punktu provizorisks vērtējums, kas veikts saskaņā ar šīs regulas 20. panta 10. un 11. punktu, der par pamatu tam, lai VNV lemtu par noregulējuma darbībām vai par attiecīgo kapitāla instrumentu norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaru īstenošanu.

249 Šajā lietā 1. un 2. vērtējums tika veikts kā provizorisks vērtējums. 1. vērtējuma, ko VNV 2017. gada 5. jūnijā pieņēma, pamatojoties uz šīs regulas 20. panta 5. punkta a) apakšpunktu, mērķis bija sniegt šai iestādei informāciju, kas ļautu noteikt, vai ir izpildīti minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētie noregulējuma procedūras uzsākšanas nosacījumi.

250 2017. gada 6. jūnijā *Deloitte* iesniedza VNV 2. vērtējumu. Šī vērtējuma mērķis bija veikt šīs regulas 20. panta 4. punktā, 5. punkta f) apakšpunktā un 9. punktā paredzētos novērtējumus.

251 Tajā pašā dienā ECB pēc apspriešanās ar VNV veica novērtējumu par pirmo noregulējuma nosacījumu saistībā ar *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību saskaņā ar minētās regulas 18. panta 1. punkta pirmo daļu.

252 Otrā pamata pirmajā līdz trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā apgalvo, ka 1. un 2. vērtējums neatbilst VNM regulas 20. panta 1., 4., 5., 7. un 9. punktā paredzētajām prasībām, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot nospriedusi pārsūdzētajā spriedumā. Šī pamata ceturtajā daļā, kas attiecas uz šīs regulas 20. panta 10. un 11. punkta pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā apgalvo, ka provizoriskie vērtējumi var būt derīgs pamats noregulējuma darbības veikšanai tikai tad, ja pēc tiem tiek veikts galīgais *ex post* vērtējums.

1. Par otrā pamata pirmo daļu

253 Ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pretēji tam, ko ir nospriedusi Vispārējā tiesa, 1. un 2. vērtējums neatbilst VNM regulas 20. panta 1. un 4. punkta prasībām.

a) Lietas dalībnieku argumenti

254 Ar pirmo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, ņemot vērā 1. un 2. vērtējumā izteiktās atrunas, tos nevar uzskatīt par objektīviem, piesardzīgiem un reālistiskiem. Runājot par 1. vērtējumu, pārsūdzētā sprieduma 347. un 294. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka ECB novērtējums par to, vai *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, ir padarījis šo vērtējumu par nederīgu. Proti, VNV nevarot deleģēt minēto vērtējumu ECB. Runājot par 2. vērtējumu, tie norāda uz pretrunu starp, no vienas puses, Vispārējās tiesas atgādinājumu minētā sprieduma 353. punktā, saskaņā ar kuru vērtējumam ir jābalstās uz objektīviem, piesardzīgiem un reālistiskiem pieņēmumiem, un, no otras puses, tās secinājumu 357. punktā, saskaņā ar kuru šīs prasības tika izpildītas, neraugoties uz *Deloitte* izteiktajām atrunām.

255 Otrais iebildums ir par VNM regulas 20. panta 1. un 4. punkta, lasot regulatīvo tehnisko standartu 8. pantā norādīto precizējumu gaismā, pārkāpumu. Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 359. un 360. punktā, no šīm VNM regulas tiesību normām izrietot, ka pat provizorisko vērtējumu gadījumā novērtējumam ir jāattiecas uz visiem attiecīgās vienības aktīvu un pasīvu elementiem.

256 Ar trešo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka minētā sprieduma 392. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka atsevišķu aktīvu novērtējums 2. vērtējumā nav uzskatāms par pārāk zemu novērtējumu, kas būtu pretrunā šīs regulas 20. panta 1. punktam. Attiecībā uz aizdevumiem un prasījumiem, kuri norādīti minētā sprieduma 370. un 371. punktā, tie apgalvo, ka regulatīvo tehnisko standartu projekta 8. pants ir piemērojams tikai aktīviem, kuriem novērtēšanas laikā ir jāpievērš īpaša uzmanība. Attiecībā uz tā paša sprieduma 378. un 379. punktu apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka starpību starp nodokļu aktīvu vērtību, kas izmantota, pirmkārt, 2. vērtējumā un, otrkārt, *Banco Santander* aprēķinos pēc noregulējuma, nevar pamatot ar negatīvām nodokļa bāzēm. Pārsūdzētā sprieduma 386. un 387. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka nulles vērtības piešķiršana komercfondiem ir pamatota, lai gan *Banco Popular* savas darbības kā no *Banco Santander* nodalīta vienība esot turpinājusi līdz 2018. gada 4. oktobrim. Turklāt attiecībā uz *Banco Popular* vājā snieguma ietekmi uz nemateriālo aktīvu vērtību pārsūdzētajā spriedumā ietvertais pamatojums esot tīri spekulatīvs.

257 Ar ceturto iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka *Deloitte* 2. vērtējumā norādītais lielais vērtību diapazons ir nepiesardzīgs, neobjektīvs un nereālistisks. Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 396. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini norādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīdēja šī diapazona ticamību, neizvirzot nevienu konkrētu argumentu. Turklāt, lai gan

regulatīvo tehnisko standartu projekta 2. panta 3. punkts ļaujot sniegt vērtējumu vērtības diapazona veidā, *Deloitte* lielais vērtību diapazons neatbilst piesardzīgas, objektīvas un reālistiskas vērtēšanas kritērijam.

258 Ar piekto iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 404.–409. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi to argumentus, ar kuriem tiek apstrīdēts neto aktīvu vērtības aprēķins 1. un 2. vērtējumā, kā arī ECB novērtējums attiecībā uz *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību. Tā kā šajos divos vērtējumos ir veikta *Banco Popular* vērtības aplēse, tie esot salīdzināmi neatkarīgi no to mērķu un juridisko pamatu atšķirībām. Turklāt to pirmā iebilduma ietvaros norādīto iemeslu dēļ, kas apkopoti šā sprieduma 254. punktā, Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka 1. vērtējums ir nederīgs šī ECB novērtējuma dēļ. Attiecībā uz pretrunām starp 2. vērtējumu un minēto ECB vērtējumu neesot nozīmes tam, vai tiek izmantota ekonomiskā vai grāmatvedības vērtība, ievērojot, ka 2. vērtējumā esot ietverti aprēķini par neienesīgajiem aktīviem, kas ir pretrunā aprēķiniem ECB novērtējumā attiecībā uz *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību. Katrā ziņā 2. vērtējumā izmantotā negatīvā vērtība nozīmējot, ka *Banco Popular* bija maksātnespējīga, kas acīmredzami esot pretrunā šim ECB novērtējumam.

259 Komisija un *Banco Santander* uzskata, ka otrā pamata pirmā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi atkārto argumentus, kurus tie jau ir izvirzījuši Vispārējā tiesā. Jebkurā gadījumā šī pirmā daļa ir nepamatota.

260 VNV un Spānijas Karaliste apgalvo, ka šī daļa ir nepamatota.

b) Tiesas vērtējums

261 Attiecībā uz Komisijas un *Banco Santander* izvirzīto iebildi par nepieņemamību ir jānorāda, ka ar otrā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā vēlas apstrīdēt Vispārējās tiesas veikto VNM regulas 20. panta 1. un 4. punkta interpretāciju. Turklāt apelācijas sūdzībā ir ietvertas precīzas norādes par kritizētajiem pārsūdzētā sprieduma punktiem, kā arī argumenti, ar kuriem ir pamatota to kritika. Šajos apstākļos šī pamata pirmā daļa nevar tikt atzīta par nepieņemamu.

262 Attiecībā uz lietas būtību apelācijas sūdzības iesniedzēji otrā pamata pirmās daļas pamatojumam izvirza piecus iebildumus.

1) Par pirmo iebildumu

263 Ar pirmo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē pārsūdzētā sprieduma 347. un 357. punktu, pamatojoties uz to, ka 1. un 2. vērtējumā paustās atrunas par pārbaudītās informācijas ticamību un pietiekamību, kā arī par izteikto rezultātu precizitāti varēja radīt šaubas par šo vērtējumu objektivitāti, piesardzību un reālistiskumu.

264 Attiecībā uz 1. vērtējumu no minētā sprieduma 296. un 347. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka šī argumentācija ir neiedarbīga, jo ar ECB novērtējumu par to, vai *Banco Popular* kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, šis vērtējums ir kļuvis par nederīgu. Lai gan apelācijas sūdzību iesniedzēji apgalvo, ka VNV nevar šo vērtējumu "deleģēt" ECB, tie neņem vērā, kā Tiesa jau ir nospriedusi, ka VNM regulas 18. panta 1. punkta otrajā daļā ECB, ņemot vērā speciālās zināšanas, kas tai ir kā uzraudzības iestādei, ir piešķirta prioritāra kompetence veikt šo

novērtējumu. Proti, tā kā ECB šajā statusā ir piekļuve visai prudenciālajai informācijai par attiecīgo vienību, tā vislabāk var noteikt, vai šis nosacījums ir īstenojies, ņemot vērā šīs regulas 18. panta 4. punkta pirmajā daļā ietverto maksātnespējas vai maksātnespējas iespējamības definīciju, kurā it īpaši ir atsauce uz apstākļiem, kas ir saistīti ar prudenciālo situāciju, piemēram, atļaujas (licences) nosacījumiem, aktīvu apmēru salīdzinājumā ar saistību apmēru vai arī pašreizējo vai nākotnē paredzamo situāciju ar parādiem (spriedums, 2021. gada 6. maijs, *ABLV Bank* u.c./ECB, C-551/19 P un C-552/19 P, EU:C:2021:369, 62. punkts). Šajā lietā ir jāpiebilst, ka ECB novērtējums attiecībā uz *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību bija balstīts arī uz jaunākiem datiem nekā 1. vērtējums.

265 No tā izriet, ka 294.–296. un 347. punktā Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka ECB novērtējums attiecībā uz *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību padarīja par nederīgu 1. vērtējumu, kas attiecās uz šo pašu situāciju.

266 Attiecībā uz 2. vērtējumu ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentācija ir balstīta uz acīmredzami kļūdainu pārsūdzētā sprieduma 353. punkta izpratni. Pretēji tam, ko tie apgalvo, Vispārējā tiesa nav tikai norādījusi, ka attiecīgās vienības vērtējumam ir jābalstās uz objektīviem, piesardzīgiem un reālistiskiem pieņēmumiem, bet ir uzsvērusi, ka novērtētājam ir jāņem vērā arī dažādi faktori un apstākļi. Saskaņā ar minētā sprieduma 356. punktā Vispārējās tiesas veiktajiem faktiskajiem konstatējumiem Vispārējās tiesas 2. vērtējums ir balstīts uz pieņēmumiem un tajā ir ņemti vērā vairāki faktori, vienlaikus tas ir balstīts uz prognozes aplēsēm un vērtējumiem. Turklāt minētā sprieduma 357. punktā tā ir pamatoti norādījusi, ka, ņemot vērā arī laika ierobežojumus un pieejamo informāciju, nelielas neskaidrības un tuvinātās vērtības ir raksturīgas jebkuram provizoriskam vērtējumam, kas veikts, piemērojot VNM regulas 20. panta 10. punktu.

267 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka minētā sprieduma 357. punktā Vispārējā tiesa, nenonākot pretrunā ar tā 353. punktā ietverto konstatējumu, ir pamatoti nospriedusi, ka *Deloitte* izteiktās atrunas nevar likt apšaubīt 2. vērtējuma objektīvu, piesardzīgu un reālistisku raksturu.

268 Tātad pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

2) Par otro iebildumu

269 Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 359. un 360. punktā, no VNM regulas 20. panta 1. un 4. punkta, kā arī regulatīvo tehnisko standartu projekta 8. panta izrietot, ka pat provizoriskiem vērtējumiem ir jāietver visu aktīvu un pasīvu elementu novērtējums bez iespējas koncentrēties uz dažiem no šiem elementiem.

270 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šīs regulas 20. panta 1. punktā ir noteikts, ka aktīvu un pasīvu vērtējumam ir jābūt "objektīvam, piesardzīgam un reālistiskam", tomēr tajā nav prasīts izsmeļoši noteikt visus aktīvus un pasīvus. Šāda prasība neizriet arī no minētās regulas 20. panta 4. punkta, kurā ir tikai norādīts, ka vērtēšanas "mērķis ir noteikt [..] aktīvu un pasīvu vērtību".

271 Kā ir precizēts VNM regulas 20. panta 10. punkta otrajā teikumā, lai gan steidzamības situācijā provizoriskajā vērtējumā ir jāietver aktīvu un pasīvu novērtējums, prasība par objektīvu, piesardzīgu un reālistisku raksturu tajā ir jāievēro tikai tiktāl, ciktāl tas konkrētajos apstākļos ir praktiski iespējams. Proti, tādā steidzamības situācijā, kas ir raksturīga provizorisku vērtējumu pieņemšanai, visu aktīvu un pasīvu elementu pilnīga noteikšana var izrādīties neiespējama.

272 Atbilstoši šim pašam domu gājienam regulatīvo tehnisko standartu projekta 8. pantā ir paredzēts, ka vērtētājs pievērš īpašu uzmanību elementiem, attiecībā uz kuriem pastāv būtiska neskaidrība saistībā ar vērtēšanu un kuri būtiski ietekmē vispārējo vērtējumu.

273 Šajos apstākļos pārsūdzētā sprieduma 359. un 360. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka, ņemot vērā īso pieejamo laiku, *Deloitte* ir varējusi piešķirt stingru prioritāti pieejamās informācijas pārbaudei, koncentrējoties tikai uz galvenajiem *Banco Popular* aktīvu un pasīvu elementiem, kuru novērtēšana bija lielā mērā neskaidra.

274 No tā izriet, ka otrais iebildums ir jānoraida.

3) Par trešo iebildumu

275 Attiecībā uz trešo iebildumu ir jāatgādina, ka, tā kā VNV un Komisijai, pieņemot noregulējuma shēmu, ir jāveic tehniska rakstura izvēles un sarežģītas prognozes un vērtējumi, tām ir jāatzīst zināma rīcības brīvība. Ņemot vērā šo rīcības brīvību, pārbaude tiesā, kas Savienības tiesai ir jāveic attiecībā uz noregulējuma shēmas motīvu pamatotību, nedrīkst tai likt ar savu vērtējumu aizstāt ECB un Komisijas vērtējumu, bet tās mērķis ir pārliecināties, ka šī shēma nav balstīta uz saturiski nepareiziem faktiem un ka tajā nav pieļauta neviena acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2023. gada 4. maijs, ECB/*Crédit lyonnais*, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55. punkts un tajā minētā judikatūra). Šie principi ir piemērojami VNM regulas 20. panta 1., 3., 10., 11. un 13. punktā paredzētajai banku iestādes pasīvu un aktīvu novērtēšanai neatkarīgi no tā, vai to veic VNV vai – pēc tās pieprasījuma – neatkarīgs eksperts.

276 Attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 370. un 371. punktā minētajiem aizdevumiem un prasījumiem apelācijas sūdzības iesniedzēji tikai norāda, ka saskaņā ar to viedokli regulatīvo tehnisko standartu projekta 8. pants ir piemērojams tikai aktīviem, kuriem novērtēšanas laikā ir jāpievērš īpaša uzmanība. Tomēr minētā sprieduma 370. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka aizdevumi un prasījumi ir daļa no informācijas, attiecībā uz kuru pastāv būtiska neskaidrība un kurai vērtētājs pievērš īpašu uzmanību. Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji neizvirza nevienu argumentu, ar ko konkrēti tiktu apstrīdēts šis vērtējums, bet būtībā lūdz Tiesu veikt jaunu faktu vērtējumu, taču apelācijas tiesvedībā tai nav šādu pilnvaru. Tātad šāds lūgums ir nepieņemams.

277 Saistībā ar pārsūdzētā sprieduma 378. un 379. punktu Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka *Banco Popular* noregulējuma noslēgumā *Banco Santander* veiktais nodokļu aktīvu novērtējums nepierāda, ka *Deloitte* būtu veikusi pārāk zemu novērtējumu. Šajā ziņā tā tostarp ir norādījusi, ka vērtība, ko šiem aktīviem ir piešķīrusi *Banco Santander*, tostarp ir atkarīga no sinerģijas starp *Banco Santander* un *Banco Popular*, savukārt *Deloitte* bija jānosaka dažādu aktīvu kategoriju vērtība nevis konkrētam pircējam, bet jebkuram potenciālajam pircējam. Apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd šo faktisko vērtējumu pamatotību un līdz ar to lūdz Tiesu veikt jaunu faktu vērtējumu, no kā izriet, ka to šajā ziņā izteiktais lūgums ir jāatzīst par nepieņemamu.

278 Visbeidzot, minētā sprieduma 386. un 387. punktā Vispārējā tiesa ir atgādinājusi *Deloitte* sniegtos paskaidrojumus attiecībā uz nemateriālo aktīvu novērtēšanas metodi, vienlaikus precizējot, ka saskaņā ar tās viedokli *Banco Popular* sliktie rezultāti liecina par nemateriālo aktīvu potenciālo vērtības samazināšanos. Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd šos vērtējumus un norāda uz šī pēdējā konstatējuma, kā tie uzskata, spekulatīvo raksturu, pamatodamies uz

faktiem, kas radušies pēc noregulējuma. No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji arī šajā gadījumā lūdz Tiesu veikt jaunu faktu vērtējumu, bet tas ir apelācijas tiesvedībā nepieņemams lūgums.

279 No tā izriet, ka trešais iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

4) Par ceturto iebildumu

280 Attiecībā uz 2. vērtējumā izmantoto vērtību diapazonu no pārsūdzētā sprieduma 395.–400. punkta izriet, ka saskaņā ar *Deloitte* sniegtajām norādēm starpību starp dažādiem scenārijiem izmantotajām vērtībām pamato šajā vērtēšanā izmantotā metode atbilstoši regulatīvo tehnisko standartu projekta 2. panta 3. punktam.

281 Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji apelācijas sūdzībā apgalvo, ka izvēlētais diapazons ir pārāk liels, lai to varētu uzskatīt par piesardzīgu, objektīvu un reālistisku, tie atzīst, ka izvēlētā novērtēšanas metode atbilst šai tiesību normai. Līdz ar to tie arī šajā gadījumā lūdz Tiesu veikt jaunu faktu vērtējumu, bet tas ir apelācijas tiesvedībā nepieņemams lūgums.

282 Tātad ceturtais iebildums ir nepieņemams.

5) Par piekto iebildumu

283 Ar piekto iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 404.–409. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi to argumentāciju, saskaņā ar kuru pastāv pretruna starp 2. vērtējumā izmantoto aktīvu vērtību, kas ir diapazonā no 1,3 miljardiem EUR līdz 8,2 miljardiem EUR, un 1. vērtējumu, kā arī ECB novērtējumu attiecībā uz *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību, kurā tika konstatēta *Banco Popular* maksātspēja.

284 Pirmām kārtām, tie būtībā apgalvo, ka apstāklis, ka gan VNV, gan *Deloitte* abas ir veikušas *Banco Popular* vērtējumu, pats par sevi ir pietiekams, lai 1. un 2. vērtējumu padarītu salīdzināmus, un tas nav atkarīgs no to atšķirībām attiecībā uz izvirzīto mērķi un to juridisko pamatu.

285 Tomēr pārsūdzētā sprieduma 406. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti uzskatījusi, ka dažādi mērķi, uz ko ir vērsts 1. un 2. vērtējums, nozīmē, ka šiem vērtējumiem bija jābūt balstītiem uz atšķirīgiem novērtēšanas kritērijiem, kas noteikti EBI regulatīvu tehnisko standartu projektā. Tādējādi Vispārējā tiesa ir atgādinājusi, ka – vēl precīzāk – saskaņā ar šo regulatīvu tehnisko standartu projektu 1. vērtējuma mērķis galvenokārt bija noteikt, vai vienības aktīvu elementu kopējā vērtība pārsniedz tās pasīvu elementu kopējo vērtību, proti, tās maksātspēju, ņemot vērā bilanci, savukārt 2. vērtējumam bija jāpamatojas uz vienības ekonomisko vērtību, nevis grāmatvedības vērtību.

286 Ņemot vērā šīs atšķirības, Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, ir varējusi noraidīt argumentu par apgalvoto pretrunu starp šiem vērtējumiem.

287 Otrām kārtām, ņemot vērā šī sprieduma 264. punktā ietvertos apsvērumus, Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka ECB novērtējums par *Banco Popular* maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību padarīja par nederīgu 1. vērtējumu, ciktāl tas attiecās uz šo pašu situāciju.

288 Trešām kārtām, attiecībā uz apgalvotajām pretrunām starp 2. vērtējumu un šo ECB vērtējumu apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīd pārsūdzētā sprieduma 409. punktā ietverto konstatējumu, saskaņā ar kuru 2. vērtējumā bija jāņem vērā *Banco Popular* ekonomiskā vērtība, nevis grāmatvedības vērtība, un tas var izslēgt acīmredzamu pretrunu starp šajā vērtējumā izmantoto negatīvo ekonomisko vērtību un konstatējumu, kas tostarp ietverts minētajā ECB novērtējumā, saskaņā ar kuru *Banco Popular* bija maksātspējīga.

289 Turklāt, tā kā nav sniegti nekādi precizējumi par apgalvotajām pretrunām attiecībā uz ienākumus nenesošo aktīvu aprēķināšanu, arguments, kas balstīts uz šādām pretrunām, nav pietiekams, lai pierādītu Vispārējās tiesas pieļautu tiesību kļūdu.

290 No tā izriet, ka piektais iebildums un līdz ar to otrā pamata pirmā daļa kopumā ir jānoraida kā nepamatoti.

2. Par otrā pamata otro daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta 5. punkta pārkāpumu

291 Ar otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi vairākas tiesību kļūdas, pārbaudot 1. un 2. vērtējuma atbilstību VNM regulas 20. panta 5. punktam.

a) Lietas dalībnieku argumenti

292 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 292. un 293. punktā, VNM regulas 20. panta 5. punkta a) apakšpunktā paredzētā analīze ir jāveic neatkarīgai personai, nevis VNV. Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 298. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav izvirzījuši argumentus attiecībā uz šīs regulas 20. panta 5. punkta c) apakšpunktu, lai gan tie savā replikā pirmajā instancē esot norādījuši, ka šajos vērtējumos nav analizēts pēdējā minētajā tiesību normā norādītais mērķis. Treškārt, 299. un 301. punktā Vispārējā tiesa bez jebkāda pierādījuma vai pamatojuma esot nospriedusi, ka 2. vērtējums ietver minētās regulas 20. panta 5. punkta b), f) un g) apakšpunktā paredzēto analīzi.

293 *Banco Santander* atsaucas uz otrā pamata otrās daļas nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi atkārtojot argumentus, kurus tie jau ir izvirzījuši Vispārējā tiesā. Jebkurā gadījumā šī daļa esot nepamatota.

294 Komisija, VNV un Spānijas Karaliste norāda, ka šī pamata otrā daļa ir nepamatota.

b) Tiesas vērtējums

1) Par pieņemamību

295 Attiecībā uz *Banco Santander* izvirzīto iebildi par nepieņemamību ir jānorāda, ka ar otrā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji vēlas apstrīdēt VNM regulas 20. panta 5. punkta Vispārējās tiesas veikto interpretāciju, vienlaikus precizēdami kritizētos pārsūdzētā sprieduma punktus un argumentus, uz kuriem ir balstīta to kritika. Līdz ar to šī pamata otrā daļa nevar tikt atzīta par nepieņemamu kopumā.

296 Tomēr attiecībā uz trešo iebildumu, kas izvirzīts šīs daļas atbalstam, Vispārējā tiesa, pamatojoties uz strīdīgo noregulējuma shēmu un *Deloitte* ziņojumu, konstatēja, ka pēdējā minētā savā analīzē ir ņēmusi vērā šīs regulas 20. panta 5. punkta b), f) un g) apakšpunktā paredzētos mērķus. Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēji šobrīd atsaucas uz to, ka 2. vērtējumā šie mērķi nav analizēti, tie apstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, tomēr nenorādot uz sagrozīšanu. Tādējādi otrā pamata otrās daļas trešais iebildums ir nepieņemams.

2) Par lietas būtību

297 Attiecībā uz pirmo iebildumu ir jāatgādina, ka VNM regulas 20. panta 5. punktā ir precizēti mērķi, uz kādiem jābūt vērstam tās 20. panta 1. punktā paredzētajam aktīvu un pasīvu vērtējumam. Lai gan šajā pēdējā minētajā tiesību normā ir noteikts, ka šis vērtējums ir jāveic personai, kas ir neatkarīga no jebkādām publiskām iestādēm, tostarp no VNV un valsts noregulējuma iestādes, kā arī no attiecīgās vienības, šīs regulas 20. panta 3. punktā ir tieši paredzēts, ka gadījumā, ja neatkarīgs vērtējums nav iespējams, VNV var veikt aktīvu un pasīvu provizorisku vērtējumu.

298 Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 292. un 293. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka VNM regulas 20. panta 5. punkta a) apakšpunktā paredzētā mērķa analīze ne vienmēr ir jāveic neatkarīgam ekspertam.

299 Līdz ar to otrā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir nepamatots.

300 Attiecībā uz otro iebildumu ir taisnība, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatoti apstrīd pārsūdzētā sprieduma 298. punktā ietvertā konstatējuma pareizību, saskaņā ar kuru tie savā prasības pieteikumā un replikā pirmajā instancē neesot izvirzījuši nevienu konkrētu argumentu attiecībā uz VNM regulas 20. panta 5. punkta c) apakšpunkta mērķi. Proti, šajā replikā tie bija patiešām atsaukušies uz to, ka saistībā ar šo mērķi neesot veikta vērtēšana.

301 Tomēr, kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 48. punktā, Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 302. un 303. punktā tomēr ir varējusi nospriest, ka 1. vērtējums atbilst VNM regulas normām, pamatojoties uz šīs regulas 20. panta 10. un 11. punktu.

302 Šajā sakarā ir jānorāda, ka minētās regulas 20. panta 10. punktā attiecībā uz steidzamības gadījumu ir precizēts, ka, lai gan dažas vērtējuma prasības ir jāievēro, tomēr citas ir jāievēro tikai tiktāl, cik tas ir iespējams. Šajā tiesību normā saistībā ar šiem diviem prasību veidiem nav norādīta šīs regulas 20. panta 5. punktā minēto vērtējuma mērķu analīze.

303 Turklāt VNM regulas 20. panta 11. punktā ir tieši paredzēts, ka vērtējumu, kas neatbilst visām šīs regulas 20. panta 1. un 4.–9. punktā noteiktajām prasībām, uzskata par provizorisku līdz brīdim, kad neatkarīga persona ir veikusi vērtējumu, kas pilnībā atbilst minētajām prasībām. Saskaņā ar minētās regulas 20. panta 13. punktu šāds provizorisks vērtējums ir derīgs pamats, lai VNV lemtu par noregulējuma darbībām. Tādējādi šīs pašas regulas 20. panta 5. punkta c) apakšpunktā paredzētā mērķa apgalvotās neņemšanas vērā sekas ir nevis vērtējuma prettiesiskums, bet gan tikai tā provizoriskais raksturs.

304 Līdz ar to otrā pamata otrās daļas otrais iebildums ir neiedarbīgs.

305 No tā izriet, ka otrā pamata otrā daļa ir daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

3. Par otrā pamata trešo daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta 7. un 9. punkta pārkāpumu

306 Ar otrā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza VNM regulas 20. panta 7. un 9. punkta pārkāpumu. Šī daļa ir iedalīta divos iebildumos.

a) Lietas dalībnieku argumenti

307 Ar pirmo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 417. un 418. punktā Vispārējā tiesa ir pārkāpusi VNM regulas 20. panta 7. punktu, nospriezdama, ka 2. vērtējumā minētajiem grāmatvedības dokumentu trūkumiem nav nozīmes, jo tie ir iekļauti tajā ziņojuma daļā, kurā ir analizēts likvidācijas scenārijs. Tomēr 2. vērtējumā, pamatojoties uz šo pašu tiesību normu, esot novērtēts tieši tas, vai likvidācijas scenārijā pret ieguldītājiem būtu bijusi labāka vai sliktāka attieksme.

308 Ar otro iebildumu, kas attiecas uz šīs regulas 20. panta 9. punkta pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka, minētā sprieduma 421.–423. punktā nospriežot, ka jautājums par attieksmi pret dažādām akcionāru un kreditoru kategorijām likvidācijas scenārijā attiecas nevis uz 2. vērtējumu, bet gan uz 3. vērtējumu, Vispārējā tiesa nav ievērojusi šīs tiesību normas formulējumu.

309 *Banco Santander* uzskata, ka otrā pamata trešā daļa ir nepieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzēji vienīgi atkārto argumentus, kurus tie jau ir izvirzījuši Vispārējā tiesā. Jebkurā gadījumā šī otrā pamata daļa esot nepamatota.

310 Komisija, VNV un Spānijas Karaliste uzskata, ka šī pamata trešā daļa ir nepamatota.

b) Tiesas vērtējums

311 Attiecībā uz iebildi par nepieņemamību ir jānorāda, ka ar otrā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 417. un 418. punktā, kā arī 421.–423. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi vairākus iebildumus, ar kuriem tika apšaubīta 2. vērtējuma atbilstība VNM regulas 20. panta 7. un 9. punktam.

312 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo *Banco Santander*, apelācijas sūdzības iesniedzēji nav tikai atkārtojuši argumentus, kurus tie bija izvirzījuši pirmajā instancē, tādējādi šie argumenti ir pieņemami.

313 Neraugoties uz minēto, otrā pamata trešā daļa tomēr ir jānoraida kā neiedarbīga.

314 Saistībā ar šīs daļas pirmo iebildumu attiecībā uz VNM regulas 20. panta 7. punkta pārkāpumu, ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma kritizētie punkti iekļaujas Vispārējās tiesas pārbaudē saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentāciju, atbilstoši kurai 2. vērtējums esot bijis jāpapildina ar atjauninātu bilanci un ziņojumu par katras *Banco Popular* grupā ietilpstošās vienības finansiālo stāvokli.

315 Lai noraidītu šo argumentāciju, pārsūdzētā sprieduma 416.–419. punktā Vispārējā tiesa tikai pilnības labad ir balstījusies uz tai iesniegto dokumentu nozīmes neesamību. Proti, minētā sprieduma 415. punktā Vispārējā tiesa jau bija norādījusi, ka šāda prasība neizriet no šīs regulas

20. panta 7. punkta. Turklāt tā paša sprieduma 414. punktā tā atgādināja, ka saskaņā ar minētās regulas 20. panta 10. punktu tādam provizoriskam vērtējumam kā 2. vērtējums šīs pašas regulas 20. panta 7. un 9. punkta prasībām ir jāatbilst tikai tiktāl, cik tas ir praktiski iespējams konkrētajos apstākļos.

316 Šie apsvērumi, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēji apelācijas sūdzībā neapstrīd, juridiski pietiekami pamato to argumenta par VNM regulas 20. panta 7. punkta pārkāpumu noraidīšanu.

317 Attiecībā uz otrā pamata trešās daļas otro iebildumu attiecībā uz VNM regulas 20. panta 9. punkta pārkāpumu apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē pārsūdzētā sprieduma 421.–423. punktu tikai tiktāl, ciktāl Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka jautājums par attieksmi pret dažādām akcionāru un kreditoru kategorijām likvidācijas scenārijā attiecas nevis uz 2. vērtējumu, bet gan uz 3. vērtējumu.

318 Tomēr no minētā sprieduma 420., 421. un 423. punkta *in fine* izriet, ka, lai noraidītu to argumentu par VNM regulas 20. panta 9. punkta pārkāpumu, Vispārējā tiesa ir balstījusies arī uz konstatējumu, ka 2. vērtējumā ir ievērotas no šīs tiesību normas izrietošās prasības, ciktāl konkrētajos apstākļos tas bija praktiski iespējams, un tas atbilst šīs regulas 20. panta 10. punktam. Apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīd šo konstatējumu, līdz ar to arī otrais iebildums ir neiedarbīgs.

319 Līdz ar to otrā pamata trešā daļa ir jānoraida.

4. Par otrā pamata ceturto daļu, kas attiecas uz VNM regulas 20. panta 10. un 11. punkta pārkāpumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

320 Ar otrā pamata ceturto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi VNM regulas 20. panta 10. un 11. punktu, jo pārsūdzētā sprieduma 277.–284. punktā tā ir nospriedusi, ka *ex post* galīgā vērtējuma neveikšana nevar ietekmēt strīdīgās noregulējuma shēmas spēkā esamību.

321 Proti, saskaņā ar šīs regulas 20. panta 13. punktu provizorisks vērtējums, lai tas būtu derīgs pamats noregulējuma darbību izlemšanai, esot jāveic saskaņā ar šī panta 10. un 11. punktu un tas esot jādara pirms noregulējuma. No minētās regulas 20. panta 11. punkta izrietot, ka pēc pagaidu vērtējuma ir jāveic *ex post* galīgais vērtējums. Pretējā gadījumā pienākumam veikt galīgo vērtējumu neesot nozīmes.

322 Turklāt, lai gan saskaņā ar VNM regulas 20. panta 10. punktu šī panta 1., 7. un 9. punktā noteiktās prasības ir jāievēro tikai tiktāl, cik tas, ņemot vērā apstākļus, ir saprātīgi iespējams, ar šo tiesību normu VNV neesot tieši atbrīvota no pienākuma ievērot no šīs regulas 20. panta 5. punkta izrietošās prasības. Šajā kontekstā apelācijas sūdzības iesniedzēji piebilst, ka pārsūdzētā sprieduma 283. un 284. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumu, saskaņā ar kuru atteikums veikt galīgos vērtējumus apstiprina šo vērtējumu provizorisko versiju neprecizitāti.

323 Komisija, VNV, Spānijas Karaliste un *Banco Santander* apstrīd šīs argumentācijas pamatotību.

b) Tiesas vērtējums

324 Ar otrā pamata ceturto daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē pārsūdzētā sprieduma 277.–284. punktu, jo tie uzskata, ka provizorisks vērtējums var būt derīgs pamats, lai lemtu par noregulējuma darbībām, tikai tad, ja tam seko *ex post* galīgais vērtējums.

325 Šajā ziņā, protams, ir taisnība, ka VNM regulas 20. panta 13. punkts attiecas uz provizoriskiem vērtējumiem, kas izdarīti "saskaņā ar [šī panta] 10. un 11. punktu", un tas norāda uz to, ka provizoriskam vērtējumam, lai tas varētu būt likumīgs noregulējuma darbības veikšanas pamats, ir jāatbilst šī panta 10. un 11. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Tomēr šīs regulas 20. panta 11. punktā ir noteikts, ka vērtējumu, kas neatbilst visām šī 20. panta 1. un 4.–9. punktā izklāstītajām prasībām, uzskata par provizorisku vērtējumu "līdz brīdim, kamēr [..] neatkarīga persona ir veikusi [..] *ex post* galīgo vērtējumu [..], cik drīz vien iespējams". Jau no šī formulējuma, it īpaši no saikļa "līdz brīdim, kamēr" izriet, ka *ex post* galīgā vērtējuma veikšana nav uzskatāma par nosacījumu, lai vērtējumu varētu uzskatīt par provizorisku.

326 Apelācijas sūdzības iesniedzēji kļūdaini apgalvo, ka šī interpretācija var atņemt VNM regulas 20. panta 11. punktā paredzētajam *ex post* galīgajam vērtējumam jebkādu lietderīgo iedarbību. Proti, saskaņā ar šīs tiesību normas formulējumu tās mērķis ir, pirmkārt, nodrošināt, ka grāmatvedības dokumentos tiek ņemti vēra visi attiecīgās vienības ciestie zaudējumi, un, otrkārt, gūt informāciju lēmuma pieņemšanas vajadzībām saskaņā ar 20. panta 12. punktu par kreditoru prasījumu atjaunošanu vai par izmaksātās atlīdzības vērtības palielināšanu.

327 Turklāt, tā kā, ņemot vērā šo mērķi, *ex post* galīgais vērtējums tiek veikts noteikti pēc noregulējuma shēmas apstiprināšanas, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kādi pastāvēja tiesību akta pieņemšanas brīdī (spriedums, 2015. gada 3. septembris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

328 Tātad Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 277.–284. punktā nospriezdama, ka *ex post* galīgā vērtējuma neveikšana nevar ietekmēt strīdīgās noregulējuma shēmas spēkā esamību.

329 Attiecībā uz apgalvojumu, ka atteikums veikt *ex post* galīgo vērtējumu apstiprinot provizorisku versiju neprecizitāti, Vispārējā tiesa ir pamatoti norādījusi, ka šis apgalvojums ir tīri spekulatīvs un katrā ziņā tas apstrīd nevis *ex post* galīgā vērtējuma neesamību, bet gan 2. vērtējumu.

330 Turklāt, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka VNM regulas 20. panta 10. punkts neattiecas uz prasībām, kas izriet no šī panta 5. punkta, ir jānorāda, ka šis arguments attiecas uz tiesību kļūdām, kuras ir izvirzītas otrā pamata otrās daļas otrajā iebildumā, un tas ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ kā tie, kas norādīti šā sprieduma 300.–303. punktā.

331 No tā izriet, ka šī pamata ceturtā daļa nav pamatota.

G. Par trešo pamatu, kas attiecas uz prasījumu atlīdzināt zaudējumus saistībā ar strīdīgās noregulējuma shēmas un Lēmuma 2017/1246 atcelšanu

332 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 590. un 591. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi to prasījumu atlīdzināt zaudējumus saistībā ar strīdīgās noregulējuma shēmas un Lēmuma 2017/1246 atcelšanu.

333 Kā ģenerāladvokāte ir norādījusi secinājumu 60. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā ziņā tikai identificē kritizētos pārsūdzētā sprieduma punktus un norāda, ka tie uztur savus argumentus par šo lēmumu prettiesiskumu, kā arī savu prasījumu atlīdzināt zaudējumus, kas pamatots ar šo prettiesiskumu, tomēr neprecizējot Vispārējās tiesas iespējami pieļauto tiesību kļūdu.

334 Saskaņā ar šā sprieduma 140. punktā atgādināto Tiesas pastāvīgo judikatūru apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma vai rīkojuma, kura atcelšana tiek pieprasīta, kritizētās daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šī prasījuma pamatošanai, pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats ir nepieņemami.

335 Šajos apstākļos trešais pamats ir jāatzīst par nepieņemamu.

H. Par ceturtā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz konfidencialitātes pienākuma neievērošanu

336 Ceturtā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, izskatot to prasījumu par ārpuslīgumisko atbildību konfidencialitātes pienākuma pārkāpuma dēļ, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdas, interpretējot LESD 339. pantu, kā arī VNM regulas 88. un 91. pantu, lasot tos kopsakarā ar tās 116. apsvērumu. Šī daļa ir iedalīta astoņos iebildumos.

1. Lietas dalībnieku argumenti

337 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi rūpības un piesardzības prasības, kas izriet no VNM regulas 88. un 91. panta, lasot tos kopsakarā ar tās 116. apsvērumu, kā arī no LESD 339. panta, pārsūdzētā sprieduma 613. un 616.–618. punktā nospriezdama, ka intervijā televīzijas kanālam *Bloomberg* VNV priekšsēdētāja nebija pārkāpusi nedz konfidencialitātes principu, nedz arī pienākumu glabāt dienesta noslēpumu. Proti, šajā intervijā tā – pretēji tam, ko būtu darījusi vidēji piesardzīga un rūpīga administrācija, – esot apstiprinājusi, ka VNV uzrauga *Banco Popular*.

338 Taču, ņemot vērā VNM regulas 116. apsvērumu, esot jābalstās uz principu, ka jau pati norāde uz to, ka VNV pārbauda konkrētu vienību, varētu negatīvi ietekmēt šo vienību. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka tam, ka iepriekš presē ir bijušas negatīvas ziņas par *Banco Popular*, ne tikai neatbrīvojot VNV no savas atbildības, bet šim faktam būtu bijis jāliek tai izrādīt ārkārtēju piesardzību attiecībā uz jebkādu norādi uz *Banco Popular*. Turklāt tirgus esot interpretējis minētajā intervijā paustos izteikumus kā norādi uz to, ka varētu tikt veikta noregulējuma darbība.

339 Otrām kārtām, tie būtībā atsaucas uz atšķirīgu juridisko kritēriju piemērošanu. Izvērtējot VNV atbildību, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 615. un 616. punktā VNM regulas 116. apsvēruma piemērošanas jomu esot attiecinājusi tikai uz situācijām, kurās ir konkrēti atklāts, ka bankai tiks piemērots noregulējums. Turpretim minētā sprieduma 485.–488. punktā ietvertajā pārbaudē par tiesībām tikt uzklausītam Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka vienkāršai informācijas sniegšanai par to, ka vienība kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga, var būt negatīvas sekas.

340 Trešām kārtām, minētā sprieduma 613. un 616. punktā Vispārējā tiesa esot minimizējusi VNV priekšsēdētājas paziņojumu ietekmes uz *Banco Popular* situāciju nozīmīgumu, salīdzinot šos paziņojumus ar agrāku rakstu, kurš tika publicēts laikrakstā *El Confidencial* 2017. gada 15. maijā

un kurā bija norādīts, ka ECB veic pārbaudi attiecībā uz *Banco Popular*. Tomēr ECB kā banku nozares uzraudzības iestādes pārbaude, par kuru ir ziņots šajā laikraksta rakstā, nekādi neesot salīdzināma ar VNV veikto uzraudzību. Turklāt raksta parādīšanās presē, kas nav finanšu nozares prese, neesot salīdzināma arī ar VNV priekšsēdētājas paziņojumiem televīzijas kanālā *Bloomberg*. Pie tam, atšķirībā no minēto paziņojumu datuma, 2017. gada 15. maija laikraksta raksta publicēšanas datums nevienā oficiālā dokumentā neesot norādīts kā datums, kurā būtu konstatēta noguldījumu noplūde vai kursu sabrukums.

341 Ceturtām kārtām, attiecībā uz aģentūras *Reuters* 2017. gada 31. maijā publicēto preses rakstu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 625. punktā, neraugoties uz vēlākajā VNV paziņojumā presei pausto noliegumu, šajā rakstā atspoguļotā iekšējās informācijas noplūde lika tirgum saprast, ka *Banco Popular* tiks piemērota noregulējuma darbība. Attiecībā uz minētā sprieduma 627.–632. punktā ietvertajiem apsvērumiem tās apgalvo, ka, lai gan citos preses rakstos, kas tika publicēti 2017. gada 11. un 15. maijā laikrakstā *El Confidencial*, jau bija minēts *Banco Popular* maksātnespējas risks, nevienā no šiem rakstiem – atšķirībā no norādītā aģentūras *Reuters* publicētā raksta – nebija minēti Savienības avoti. Katrā ziņā Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā realitāti, saskaņā ar kuru esot pierādīta saikne starp aģentūras *Reuters* 2017. gada 31. maija rakstu un VNV priekšsēdētāja 2017. gada 23. maijā sniegtajiem paziņojumiem, kas esot izraisījuši vispārēju paniku tirgū.

342 Piektām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka VNM regulas 116. apsvērumā un 88. pantā ir noteikta atspēkojama prezumpcija par cēloņsakarību starp paziņojumiem, informācijas noplūdi un citu publisku saziņu, kas veikta, neievērojot konfidencialitātes pienākumu, no vienas puses, un nodarīto kaitējumu, no otras puses. Tādējādi šī pienākuma neievērošanas gadījumā pierādīšanas pienākums tiekot apgriezts un Savienības iestādēm esot jāpierāda šādas saiknes neesamība. Tomēr pārsūdzētā sprieduma 636.–641. punktā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, neņemdama vērā šo prezumpciju.

343 Sestām kārtām, tie apgalvo, ka divas iekšējās elektroniskā pasta vēstules par iespējamu informācijas noplūdi, kuras datētas ar 2017. gada 10. un 18. augustu un kuras tie ir iesnieguši Vispārējā tiesā, pierāda, ka VNV nebija ieviesusi nekādu efektīvu automātisku kontroles vai brīdināšanas mehānismu attiecībā uz šādu informācijas noplūdi un tās priekšsēdētājas paziņojumiem. Pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 644. un 645. punktā, šāda mehānisma neesamībai esot bijusi nozīme, izvērtējot konfidencialitātes pienākuma neievērošanu.

344 Septītām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 609. un 610. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini atturējusies lemt par apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentiem attiecībā uz informācijas noplūdi Spānijas administrācijai, no kuras nāca viens VNV loceklis.

345 Astotām kārtām un visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 647.–651. punktā tā ir noraidījusi to iebildumu par apgalvoto VNV un Komisijas pasīvo attieksmi, pamatodamās uz to, ka tie nav paskaidrojuši, ko tie pārmet Komisijai un VNV, ne arī to, uz kādas tiesību normas pārkāpumu tie atsaucas, un ka gadījumā, ja tie atsauktos uz atcelšanas prasījumā izvirzītajiem argumentiem, šie argumenti jau ir tikuši noraidīti.

346 Tomēr pirmajā instancē iesniegtā apelācijas sūdzības iesniedzēju prasības pieteikuma 169. punkta ii) un iii) apakšpunktā tie saistībā ar VNV paziņojumiem un noplūdi un lēmumpieņemšanas procesu esot atsaukušies uz labas pārvaldības un rūpības principu, *nemo auditur* principa, pienākuma norādīt pamatojumu, samērīguma principa saistībā ar Hartas 17. pantu, kā arī

nediskriminācijas principa pārkāpumu. Šie principi un pamattiesības varot izraisīt VNV un Komisijas ārpuslīgumisko atbildību par VNM regulas 88. panta pārkāpumu, kā arī rūpības un piesardzības trūkumu šīs regulas 18. panta īstenošanā, jo tās esot piemērojušas noregulējuma darbību attiecībā uz *Banco Popular* sasteidzināti, vienlaikus pieļaudamas prettiesiskas bezdarbības gadījumu un nelikumīgu darbību virkni, kas esot nodarījuši kaitējumu apelācijas sūdzības iesniedzējiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka uztur spēkā šos iebildumus, atsaucoties uz pirmajā un otrajā pamatā norādītajām tiesību kļūdām.

347 VNV apgalvo, ka ceturtā pamata pirmā daļa ir nepieņemama, jo šajā daļā apelācijas sūdzībā ir tikai atkārtoti pirmajā instancē jau izvirzītie argumenti. Šo pašu iemeslu dēļ Komisija norāda uz astotā iebilduma, kas izvirzīts šīs daļas atbalstam, nepieņemamību, vienlaikus uzsverot, ka paustie apgalvojumi ir vispārīgi un neprecīzi, kas liedzot pretējai pusei pienācīgi aizstāvēties.

2. Tiesas vērtējums

348 Iesākumā, ciktāl VNV norāda, ka ceturtā pamata pirmajā daļā ir tikai atkārtoti pirmajā instancē jau izvirzītie argumenti, ir jānorāda, ka ar šo daļu apelācijas sūdzība būtībā ir vērsta uz to, lai apstrīdētu Vispārējās tiesas motīvu pamatotību attiecībā uz vairākiem tiesību jautājumiem, kas tajā tika izvirzīti attiecībā uz VNV un/vai Komisijas pieļauto konfidencialitātes pienākuma neizpildi. Turklāt, tā kā šajā daļā ir ietvertas precīzas norādes par kritizētajiem pārsūdzētā sprieduma punktiem, to nevar atzīt par nepieņemamu kopumā.

349 Pārējā daļā iebildes par nepieņemamību attiecas tikai uz dažiem iebildumiem, kas izvirzīti ceturtā pamata pirmās daļas pamatojumam. Šīs iebildes ir jāizvērtē, analizējot attiecīgo iebildumu.

a) Par pirmo līdz trešo iebildumu, kas attiecas uz konfidencialitātes pienākuma neievērošanu

350 Ar ceturtā pamata pirmās daļas pirmo līdz trešo iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 611.–618. punktā ir pieļauta konfidencialitātes pienākuma, kas izriet no LESD 339. panta, kā arī VNM regulas 88. un 91. panta, lasot tos kopsakarā ar tās 116. apsvērumu, kļūdaina interpretācija un piemērošana, ņemot vērā VNV priekšsēdētājas 2017. gada 23. maija intervijā televīzijas kanālam *Bloomberg* paustos izteikumus.

351 Pirmām kārtām, attiecībā uz šī pienākuma interpretāciju apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav uzskatījusi, ka jau pati norāde uz to, ka VNV uzrauga konkrētu vienību, var apdraudēt minēto pienākumu.

352 Saskaņā ar LESD 339. pantu Savienības iestāžu locekļi, ierēdņi un pārējie Savienības darbinieki, arī beiguši pienākumu izpildi, nedrīkst izpaust informāciju, uz ko attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumus, jo īpaši informāciju par uzņēmumiem, to darījumu attiecībām un to ražošanas izmaksām.

353 Kas attiecas uz VNV, VNM regulas 88. panta 1. punktā ir noteikts, ka uz VNV locekļiem, tostarp šīs iestādes personālu, attiecas LESD 339. pantā un attiecīgajos Savienības tiesību aktos noteiktās dienesta noslēpuma prasības. Šajā nolūkā viņiem it īpaši ir aizliegts izpaust jebkurai personai vai iestādei konfidenciālu informāciju, kas iegūta, pildot savas profesionālās darbības, ja vien tas

nenotiek, pildot regulā noteiktās funkcijas, vai kopsavilkuma vai apkopojuma veidā tā, lai nevarētu identificēt attiecīgo vienību. Tomēr VNM regulas 88. panta 1. punktā pašā nav precizēts, kas ir konfidenciāla informācija.

354 Šajā ziņā šīs regulas 116. apsvērumā vispirms ir precizēts, ka "informācijai par noregulējuma plānu saturu un sīkāku izklāstu, kā arī par šo plānu izvērtēšanas rezultātiem var būt tālejoša ietekme, jo īpaši uz attiecīgajiem uzņēmumiem", un "jebkāda informācija, ko sniedz attiecībā uz lēmumu pirms tā pieņemšanas – vai nu par noregulējuma nosacījumu izpildi, vai par konkrēta instrumenta vai darbības izmantošanu noregulējuma laikā –, ir uzskatāma par tādu, kas ietekmē attiecīgās darbības skartās sabiedriskās un privātās intereses".

355 Tālāk šajā apsvērumā ir norādīts, ka "tomēr pat informācijai par to, ka Valde un valstu noregulējuma iestādes pārbauda konkrētu vienību, varētu būt negatīva ietekme uz attiecīgo vienību" un ka "tādēļ ir jānodrošina tas, ka pastāv atbilstoši mehānismi šādas informācijas [..] konfidencialitātes saglabāšanai".

356 Visbeidzot, minētajā apsvērumā ir precizēta domātā informācija, proti, "noregulējuma plānu saturs un detaļas un jebkādu šajā sakarībā veiktu izvērtēšanu rezultāti". Šī informācija, tāpat kā šā sprieduma 354. punktā minētā informācija, attiecas uz noregulējuma darbību.

357 No tā izriet, ka jau pati norāde uz to, ka VNV un valsts noregulējuma iestādes pārbauda konkrētu vienību noregulējuma procedūras vai darbības ietvaros vai to perspektīvā, varētu negatīvi ietekmēt šo vienību, līdz ar to ir jāuzskata, ka uz to attiecas VNM regulas 88. panta 1. punktā paredzētais konfidencialitātes pienākums.

358 Savukārt šīs regulas 15. un 89. apsvērumā ir uzsvērta ciešā saikne starp uzraudzības uzdevumiem, kas uzticēti VUM ietvaros, tostarp ECB, un uzdevumiem, kas VNV uzticēti ar VNM regulu. Proti, no tā izriet, ka, lai maksimāli palielinātu VNM efektivitāti, VNV ir cieši jāsadarbojas ar ECB un pārējām iestādēm, kam ir piešķirtas pilnvaras uzraudzīt vienības VUM satvarā, jo īpaši attiecībā uz grupām, kuras ir pakļautas ECB konsolidētajai uzraudzībai. Šādos apstākļos VNM regulas 30. panta 2. punktā ir paredzēts, ka – tostarp, bet ne tikai – noregulējuma plānošanas, agrīnas intervences un noregulējuma posmā VNV un ECB cieši sadarbojas un viena otrai sniedz visu informāciju, kas nepieciešama to uzdevumu veikšanai.

359 Tādējādi VNV tāpat kā ECB ir pienākums uzraudzīt attīstību finanšu tirgos un it īpaši uzraudzīt iestādes, uz kurām attiecas šī regula, lai varētu efektīvi un ātri iejaukties gadījumā, ja kredītiestāde kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga.

360 Līdz ar to vienīgi informācija, saskaņā ar kuru VNV ar ECB uzrauga kādu kredītiestādi, kas ir viena no pārējām iestādēm, uz kurām attiecas VNM regula, principā nevar tikt uzskatīta par tādu, uz kuru attiecas VNM regulas 88. panta 1. punktā paredzētais konfidencialitātes pienākums, ja nav papildu apstākļu, kas varētu liecināt, ka VNV rīkojas noregulējuma procedūras vai darbības ietvaros vai to perspektīvā.

361 Šajā lietā no pārsūdzētā sprieduma 613. un 615.–617. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir balstījusies tieši uz apsvērumu, ka attiecīgā informācija neattiecas uz konkrētās vienības īpašo situāciju un/vai nav tāda, kas šo vienību saistītu ar noregulējuma procedūru vai darbību.

362 Proti, attiecībā uz minētā sprieduma 612. punktā citēto izvilkumu no intervijas tā šī sprieduma 613., 615. un 616. punktā ir norādījusi, ka izklāstītajiem izteikumiem ir vispārīga nozīme, tajos nav minēta noregulējuma darbības attiecībā uz *Banco Popular* iespējamība un it īpaši no tiem nevar izdarīt secinājumu par šāda pasākuma drīzu īstenošanu, vēl jo mazāk secinājumu par noregulējuma instrumentu, ko VNV varētu īstenot. Attiecībā uz otro izvilkumu, kas citēts minētā sprieduma 617. punktā, Vispārējā tiesa ir vienīgi norādījusi, ka šis izvilkums neattiecas uz *Banco Popular* īpašo situāciju.

363 Šajos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēji pirmajā un trešajā iebildumā kļūdaini apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pamatojusies uz VNM regulas 88. panta 1. punkta, lasot to kopsakarā ar tās 116. apsvērumu, kļūdainu interpretāciju.

364 Turklāt otrais iebildums par apgalvoto pretrunu pamatojumā ir jānoraida. Proti, gan pārsūdzētā sprieduma 615. un 616. punktā, gan 485.–488. punktā Vispārējā tiesa, izmantojot gandrīz identisku formulējumu, pārbaudīja, vai attiecīgā informācija varēja atklāt, ka *Banco Popular* varētu tikt piemērota noregulējuma procedūra. Tādējādi Vispārējā tiesa ir balstījusies uz vienu un to pašu juridisko kritēriju, lai izvērtētu iespējamo konfidencialitātes pienākuma pārkāpumu.

365 Otrām kārtām, runājot par VNM regulas 88. panta 1. punkta, lasot to šīs regulas 116. apsvēruma gaismā, piemērošanu apelācijas sūdzības iesniedzēji galvenokārt kritizē pārsūdzētā sprieduma 612. punktā minētā izvilkuma no intervijas vērtējumu. Šajā izvilkumā VNV priekšsēdētāja uz jautājumu konkrēti par *Banco Popular* situāciju bija atbildējusi šādi:

> "Es nekad nerunāju par konkrētām bankām. Mūsu radara ekrānos atrodas vairāk nekā viena banka, un, protams, *Banco Popular* gadījumu mēs novērojam, tomēr tas nav vienīgais gadījums, kuru mēs novērojam." ("*Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching.*")

366 Apelācijas sūdzības iesniedzēji būtībā apgalvo, ka VNV priekšsēdētāja ir netieši atklājusi iespējamu noregulējuma procedūru attiecībā pret *Banco Popular*, norādīdama, ka šī iestāde patlaban uzrauga šo banku.

367 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 613. punktā Vispārējā tiesa ir balstījusies uz konstatējumu, ka minētā sprieduma 612. punktā norādītie un šā sprieduma 365. punktā atspoguļotie izteikumi attiecās nevis uz VNV veiktu *Banco Popular* individuālu pārbaudi noregulējuma procedūras vai darbības perspektīvā, bet vispārīgi uz "iestāžu", tas ir, aplūkojot tās kopumā, uzraudzību, ko VNV nodrošina sadarbībā ar ECB VUM kontekstā.

368 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā ziņā neatsaucas ne uz kādu sagrozīšanu, Tiesas pārbaudei šajā apelācijas tiesvedībā ir jābalstās uz šo Vispārējās tiesas konstatējumu.

369 No tā izriet, ka, ņemot vērā šā sprieduma 358.–360. punktā ietvertos konstatējumus, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 613. punktā norādīdama, ka apstāklis, ka VNV sadarbībā ar ECB uzrauga *Banco Popular* kā kredītiestādi, uz kuru attiecas VUM, nav konfidenciāla informācija LESD 339. panta, kā arī VNM regulas 88. un 91. panta, lasot tos kopsakarā ar šīs regulas 116. apsvērumu, izpratnē.

370 Šajā kontekstā apelācijas sūdzības iesniedzēji arī apgalvo, ka, pirmkārt, VNV priekšsēdētājai, ņemot vērā *Banco Popular* negatīvo atspoguļojumu plašsaziņas līdzekļos, esot bijis jāievēro ārkārtēja piesardzība un, otrkārt, tirgus esot interpretējis 2017. gada 23. maija intervijā televīzijas kanālam *Bloomberg* paustos izteikumus kā norādes uz iespējamu noregulējuma darbību attiecībā uz šo banku.

371 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka, tā kā šajā intervijā nav tikusi izpausta konfidenciāla informācija, šie apstākļi neļauj secināt, ka VNV priekšsēdētāja nav ievērojusi konfidencialitātes pienākumu.

372 Līdz ar to ceturtā pamata pirmās daļas pirmais līdz trešais iebildums ir jānoraida kā nepamatoti.

b) Par ceturto iebildumu, kas attiecas uz iespējamu iekšējās informācijas noplūdi

373 Ar ceturtā pamata pirmās daļas ceturto iebildumu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka aģentūras *Reuters* 2017. gada 31. maijā publicētais preses raksts nepierāda konfidenciālas informācijas noplūdi, kura veido VNV un Komisijas konfidencialitātes pienākuma neizpildi.

374 Šajā ziņā no pārsūdzētā sprieduma 619.–633. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir noraidījusi šī pienākuma pārkāpuma esamību, pamatodamās, pirmkārt, uz to, ka šajā rakstā minētā informācijas noplūde ietvēra tādu informāciju, ko vai nu jau bija noliegusi VNV, vai nu tā jau bija publiski pieejama. Otrkārt, minētā sprieduma 634.–643. punktā tā ir konstatējusi, ka Vispārējā tiesā nav pierādīts, ka šīs noplūdes, kura ir pamats šai informācijai, avots būtu VNV vai Komisija.

375 Ceturtā pamata pirmās daļas ceturtajā iebildumā apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē tikai pārsūdzētā sprieduma 625. un 627.–632. punktu. Tie norāda, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi šajos punktos, iekšējā informācijas noplūde, kas ir izklāstīta aģentūras *Reuters* 2017. gada 31. maijā publicētajā preses rakstā, lika saprast, ka *Banco Popular* tiks piemērota noregulējuma darbība, un ka šī informācija nebija publiski pieejama, neraugoties uz to, ka citos rakstos iepriekš bija ziņots par to pašu informāciju, jo šajos citos rakstos nebija minēti Savienības iekšējie avoti.

376 Turpretim apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīd pārsūdzētā sprieduma 634.–639. punktā ietvertos konstatējumus, saskaņā ar kuriem tie Vispārējā tiesā nav pierādījuši, ka apgalvotā informācijas iekšējā noplūde būtu attiecināma uz Komisijas ierēdni vai VNV personāla locekli.

377 Tā kā, pamatojoties uz šiem pēdējiem minētajiem konstatējumiem, Vispārējā tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, ir varējusi secināt, ka tas, ka Komisija vai VNV nav ievērojušas konfidencialitātes pienākumu, nav pierādīts, ceturtais iebildums ir neiedarbīgs.

c) Par ceturtā pamata pirmās daļas piekto līdz astoto iebildumu

378 Ceturtā pamata pirmās daļas piektais un sestais iebildums izriet no pārsūdzētā sprieduma acīmredzami kļūdainas izpratnes.

379 Attiecībā uz piekto iebildumu ir jānorāda, ka minētā sprieduma 637.–641. punktā Vispārējā tiesa nekādi nav lēmusi par cēloņsakarības esamību starp konfidencialitātes pienākuma pārkāpumu un nodarīto kaitējumu, bet gan izvērtējusi sākotnējo jautājumu par to, vai šī pienākuma neizpilde, pieņemot, ka tā ir pierādīta, var tikt attiecināta uz Komisiju vai VNV.

380 Attiecībā uz sesto iebildumu pietiek norādīt, ka minētā sprieduma 643.–645. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka iekšējai izmeklēšanai nav nozīmes, lai novērtētu iespējami prettiesisku rīcību, kas esot izraisījusi zaudējumus, uz kuriem tiek norādīts saistībā ar strīdīgo noregulējuma shēmu, ja tā ir veikta pēc šīs shēmas pieņemšanas. Turpretim Vispārējā tiesa nekādi nav paudusi nostāju par kontroles vai brīdināšanas mehānismu, kas var novērst šādu zaudējumu rašanos, atbilstību.

381 Ar septīto iebildumu tiek apstrīdēts pārsūdzētā sprieduma 609. un 610. punkts. Šajos punktos Vispārējā tiesa konstatēja, ka papildus VNV priekšsēdētājas 2017. gada 23. maija intervijai un aģentūras *Reuters* 2017. gada 31. maijā publicētajam rakstam apelācijas sūdzības iesniedzēji nav identificējuši citus iespējamus VNV paziņojumus, ar kuriem atbilstoši to viedoklim nebūtu ievērots konfidencialitātes pienākums.

382 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji atsaucas uz "informācijas noplūdi" Spānijas administrācijai – no kuras nāca viens VNV loceklis –, atsaucoties tikai uz sava prasības pieteikuma un replikas pirmajā instancē punktiem. Tomēr apelācijas sūdzībā tie nav pierādījuši, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi šajā prasības pieteikumā un šajā replikā ietverto informāciju par šo noplūdi, neņemdama vērā minēto "informācijas noplūdi" kā VNV paziņojumus.

383 Līdz ar to septītais iebildums ir nepieņemams.

384 Visbeidzot, attiecībā uz astoto iebildumu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 647.–650. punktā noraidīja iebildumu par apgalvoto VNV un Komisijas pasīvo attieksmi, pamatodamās uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji nav paskaidrojuši, ko tie tām pārmet, ne pasākumus, kas tām būtu bijis jāveic, ne arī tiesību normas, ar kurām ir noteikts pienākums rīkoties.

385 Lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd šo konstatējumu pamatotību, ir jākonstatē, ka to argumentācija, kas īsumā izklāstīta šā sprieduma 346. punktā, nepierāda, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi to pieteikumu par lietas ierosināšanu.

386 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ceturtā pamata pirmā daļa ir daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

I. Par ceturtā pamata otro daļu, kas attiecas uz cēloņsakarības esamību

387 Ceturtā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 653.–674. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini nospriedusi, ka nepastāv cēloņsakarība starp apgalvoto konfidencialitātes pienākuma pārkāpumu un *Banco Popular* likviditātes krīzi.

388 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka Vispārējā tiesa iespējamo cēloņsakarību ir izvērtējusi tikai pakārtoti pēc tam, kad tā bija secinājusi, ka konfidencialitātes pienākums nav pārkāpts. Turklāt no ceturtā pamata pirmās daļas analīzes izriet, ka visi argumenti, ar kuriem tiek apstrīdēts šis Vispārējās tiesas secinājums, ir jānoraida.

389 Līdz ar to ceturtā pamata otrā daļa ir neiedarbīga.

J. Par ceturtā pamata trešo daļu, kas attiecas uz prasījumu atlīdzināt zaudējumus

390 Ar ceturtā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 678.–698. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi to prasījumu atlīdzināt zaudējumus saistībā ar 2. vērtējuma atcelšanu, pamatodamās uz to, ka šis prasījums ir nepieņemams.

391 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šī prasījuma mērķis, pirmkārt, bija panākt, lai 2. vērtējums tiktu atcelts, turklāt neatkarīgi no strīdīgās noregulējuma shēmas un Lēmuma 2017/1246 iespējamās atcelšanas, kā arī, otrkārt, panākt atlīdzības saistībā ar šo vērtējumu piešķiršanu.

392 Attiecībā uz pirmo prasījumu ir jāatgādina, ka VNM regulas 20. panta 15. punktā ir paredzēts, ka tāds vērtējums kā 2. vērtējums ir noregulējuma shēmas neatņemama sastāvdaļa, vienlaikus tieši precizējot, ka uz pašu šo vērtējumu neattiecas atsevišķas pārsūdzības tiesības tiesā, bet to var pārsūdzēt kopā ar VNV lēmumu. Šī tiesību norma tātad atspoguļo pastāvīgo judikatūru par LESD 263. panta tvērumu, saskaņā ar kuru starppasākumiem, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, pašiem par sevi nav saistošu tiesisku seku un par tiem nevar celt atcelšanas prasību, kas būtu nodalīta no prasības par galīgo lēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. maijs, *ABLV Bank* u.c./ECB, C-551/19 P un C-552/19 P, EU:C:2021:369, 39. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

393 Tādējādi Vispārējā tiesa, noraidot šo pirmo prasījumu kā nepieņemamu, nav pieļāvusi nevienu tiesību kļūdu.

394 Runājot par otro prasījumu, kā secinājumu 86. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, Vispārējā tiesa to ir pamatoti noraidījusi kā nepieņemamu. Proti, no pārsūdzētā sprieduma 689.–698. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka pieteikums par lietas ierosināšanu pirmajā instancē nedod iespēju saprast šī prasījuma atlīdzināt zaudējumus, kas izvirzīts saistībā ar 2. vērtējuma apstrīdēšanu, juridisko pamatu, jo nav nekādas saprotamas saiknes starp norādītajām Savienības tiesību normām un pieprasīto atlīdzību.

395 Apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītie argumenti arī neļauj saprast šī prasījuma juridisko pamatu.

396 Tādējādi Vispārējā tiesa ir pamatoti noraidījusi šo otro prasījumu kā nepieņemamu.

397 No minētā izriet, ka ceturtā pamata trešā daļa ir jānoraida.

398 Tā kā visi apelācijas sūdzības iesniedzēju savas apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītie pamati ir jānoraida, šī apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

399 Saskaņā ar Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

400 Reglamenta 138. panta 1. punktā, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, ir noteikts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

401 Tā kā šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzējiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem, ņemot vērā Komisijas, VNV un *Banco Santander* prasījumus, ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas, VNV un *Banco Santander* tiesāšanās izdevumus.

402 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

403 Līdz ar to Spānijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez* un *María Rosario Mari Juan Domingo* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas, Vienotās noregulējuma valdes (VNV) un *Banco Santander SA* tiesāšanās izdevumus.

3) Spānijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

[Paraksti]